

PISTA MONTE CARLO - KREMLIN

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Pista Monte Carlo-Kremlin

V.1.0

**ISBN:
973-8070-04-x.**

**Malko Productions – Paris,
La piste du Kremlin
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000.**

Gérard de Villiers

Pista Monte Carlo-Kremlin

În românește de:
Anca Pistică și Maria Măciucă.

2000

Capitolul I.

Igor Aleksandrovici Zakaiev contemplă cerul plin de stele și se simți stăpânul lumii. Din sud, sufla o briză ușoară, aducând cu ea o căldură plăcută care adăuga aniversării lui un fast deosebit. Sărbătorirea împlinirii celor patruzeci de ani pe Coasta de Azur era într-adevăr o plăcere căzută din cer. În picioare, într-un colț al terasei de unde se vedea întreaga proprietate, Igor Aleksandrovici își privea invitații care luaseră cu asalt bufetul instalat pe vasta esplanadă cu dale din marmură, ce înconjura piscina.

Smochingurile se amestecau printre rochiile elegante de seară. Se aflau aici cele mai frumoase femei de pe Coasta de Azur, însoțite de oamenii cei mai importanți, deja Monte Carlo până la Saint-Tropez. Unii dintre ei veniseră și mai de departe special pentru această seară. Cei care făcuseră deja turul bufetului dansau acum legănați de acordurile unei orchestre braziliene. Până și celor mai blazați locuitori din Monaco, ce veniseră până la Cap d'Antibes, li se părea că erau deja pe altă planetă. Însă pe Igor Aleksandrovici îl considerau ca pe unul de-ai lor, căci locuia în principat, unde închiria pe un an întreg un apartament la *Hotel de Paris*. Cumpărase această proprietate ca să dea petreceri și să facă pe miliardarul rus extravagant și puțin nebun, comandând un container plin cu mobilier de la arhitectul Claude Dalie, ce depășise suma de cinci sute de mii de dolari. Dar, majoritatea timpului, vila era nelocuită sau împrumutată prietenilor lui din Moscova, care nu reușiseră în viață la fel de bine ca Igor Zakaiev.

Orchestra se opri din cântat, iar proiectoarele care luminau esplanada de jur-împrejurul piscinei se stinseră. Numai razele de lună plină mai lăsau să se întrezărească siluetele invitaților care se opriseră din mâncat și din dansat, întrebându-se ce surpriză le mai rezerva stăpânul casei. Două proiectoare se aprinseră din nou luminând capul scării maiestuoase ce cobora de pe terasă lângă piscină. Deodată, în lumina reflectoarelor își făcură apariția două ființe neașteptate: doi negri cu constituție athletică, cu trupurile unse cu ulei, ca sclavii din Antichitate, doar cu o eșarfă albă

prinsă în jurul coapselor, purtând pe brațe un talger mare din aramă pe care stătea, nemișcată ca o nimfă, o superbă tânără brunetă cu părul scurt și negru ca abanosul semănând cu o cască. Avea umerii goi și purta un furou argintiu foarte decoltat din zale, care îi ajungea până la glezne, dar lăsa să se vadă pieptul plin.

Parcă ar fi fost o scenă dintr-un film de aventuri cu subiect mitologic... De altminteri, rusul se inspirase dintr-un asemenea film. Urmări cu privirea cum coborau foarte încet scările și simți subit un foc mistuitor în pânțele. Nu s-ar plictisi niciodată de frumusețea aproape ireală a amantei sale, Elena Ivanovna. O cunoscuse cu doi ani în urmă la Moscova, într-o discotecă șic, *Monte Carlo*, frecventată de „rușii noi” și de „bandiți”¹. Era însoțită de un bărbat care putea să-i fie tată și dansa pe loc, sprijinindu-se de balustrada care împrejmuia ringul de dans. Era atât de strălucitoare și atât de sexy, încât Igor uită numaidecât de târfa care stătea agățată de brațul lui. Cunoștea toată lumea care se afla în discotecă. După două ore, când scăpase de cavalerul incomod – proprietarul magazinului de blănuri pentru care Elena făcuse o prezentare – o avea deja pe tânără la masa lui. Arogantă și cu privirea pierdută, ea abia îi răspundea lui Igor la întrebări din vârful buzelor, în timp ce fuma cele mai ieftine țigări care se găseau în Rusia, pe care le aprindea cu o brichetă Zippo bătută cu atâtea pietre prețioase, că semăna mai degrabă cu o raclă... Era măritată cu un om de afaceri care călătorea mult și care locuia mai mult la Monte Carlo. Doar se vedea după rochii și bijuterii că nu era o sărăntoacă... Au dansat împreună. Țeapănă ca o prăjină, Elena de-abia se lăsa atinsă, hieratică și cu mult mai ademenitoare. După ce luase câteva înghițituri din vestita șampanie Taittinger Comtes Blanc de Blanes din 1994, comandată de Igor special pentru ea, la trei dimineața, începuse să caște și să se uite la ceas – un Breitling Callistino cu cadran auriu ale cărui cifre erau marcate cu mici diamante – apoi zise:

— Eu plec. Am un avion mâine dimineață.

— Îmi îngăduiți să vă conduc? îi propusese Igor imediat.

¹ Oameni de afaceri care au legături cu Mafia (n.a.).

— Nu-i nevoie, locuiesc vizavi, la *Balciuk. Dasvidania.*

Igor i-ar fi omorât și pe maică-sa și pe taică-său numai să o poată avea imediat chiar acolo, pe banchetă. Mâinile i se umeziseră

Și simțea un ghem în stomac. Fără să scoată o vorbă, cele două gărzi de corp, masive ca niște namile, se iviră și o încadrară numaidecât. Igor se mulțumise s-o întrebe ca un licean timid:

— Unde aş putea să vă mai întâlnesc?

— La Monte Carlo, îi răspunsese tânăra rusoaică. Numărul meu e trecut în cartea de telefon.

Igor o urmărise cu privirea în timp ce „gorilele” îi făceau drum spre ieșire. El așteptase totuși cinci minute, apoi se repezi la portarul hotelului *Balciuk Kempinski*, care se afla chiar vizavi. Cu prețul a o sută de dolari, aflase în cinci minute cu ce cursă pleca a doua zi din Moscova Elena Ivanovna Sudalskaia.

Dar ea nu păru prea surprinsă când îl văzu în avionul aparținând companiei Aeroflot. În timpul călătoriei, Igor aflase ceva mai multe lucruri despre ea și îi descoperise vocea ciudat de răgușită. Elena era despărțită de soțul ei, însă acesta continua să-i asigure mijloacele unei existențe luxoase. Ea își împărțea timpul între Moscova, Londra și Monte Carlo, din petrecere în petrecere și de la bijutier la un mare creator de modă. Chiar în seara cu pricina, Igor o dusesse la „Ducasse”, la *Hotel de Paris*, iar după aceea, la *Jimmy’z*. Băuse din belșug șampanie roz Taittinger Comtes din 1993. După ce au plecat de acolo, Elena i-a propus lui Igor să mai bea un pahar în apartamentul ei situat pe bulevardul Princesse-Grace. Rusul și-ar fi lăsat bucuros mașina Bentley în mijlocul drumului, numai să rămână singur cu ea. Nici măcar nu o lăsase pe Elena să destupe sticla de șampanie, că o și împinsese spre dormitor, apoi o aruncase în pat.

Igor îi ridicase rochia lungă din satin alb și îi smulsese pur și simplu chiloții de pe ea. Elena se lăsase în voia lui cu o indiferență complice, dar nu ajunsese la orgasm. Dar nici Igor nu își dăduse prea mult silința. În ciuda ochilor verzi, a pomeților proeminenți, a gurii bine conturate și a corpului de

atlet după care mureau toate femeile cucerite de el, abia după câteva săptămâni reușise cu chiu cu vai să o facă pe Elena să juișeze. Într-o seară, așa, dintr-o dată, ea îl primise foarte excitată și juisase aproape imediat.

De atunci, erau nedespărțiți, însă Elena nu voia să vină să locuiască împreună. Și rusoaica avea un apartament decorat aproape la fel ca al lui, procurându-și mobila de la același arhitect, Claude Dalie. Igor își păstrase totuși apartamentul de la *Hotel de Paris*. Cum călătorea mult în interes de afaceri și cum Elena nu îl însoțea întotdeauna, în sufletul lui încolțise gelozia. Nici ea nu stătea într-un loc și nu îi spunea niciodată unde se ducea. Însă Igor nu îndrăznea să o întrebe. Ca să o țină mai bine legată de el, îi povestise despre activitățile lui cele mai secrete, lucru care ei i se păruse foarte normal.

Igor încercase să afle mai multe lucruri despre ea, dar se lovise ca de un zid. În urmă cu șase ani, ea fusese aleasă Miss Moscova, dar ce a urmat după aceea a rămas sub tăcere... El se mulțumea să profite din plin de relația cu ea, copleșind-o cu daruri somptuoase pe care le accepta cu o indiferență aparentă de mare doamnă. În schimb, ea se străduia să-i satisfacă toate capriciile sexuale cu o bunăvoință uimitoare, încât Igor ajunsese să se întrebe dacă nu se îndrăgostise într-adevăr de el.

Acordurile „Simfoniei a V-a” care acompaniau coborârea scării se opriră brusc. Ajunși la marginea piscinei, cei doi negri rămaseră nemișcați. Invitații își țineau răsuflarea. Ascuns în semiîntunericul de pe terasă, Igor îndreptă spre tânăra un „beeper” pe care îl acționa. Ca prin minune, furoul lung argintiu alunecă brusc în jos pe corp, dezvăluindu-i splendida goliciune de statuie. Invitații se foiră uimiți, fiind obișnuiți mai degrabă cu balurile cuminți date de Crucea Roșie. Elena coborâse deja de pe talgerul din aramă și plonja în apa albastră a piscinei.

*

* *

Murmurul care însoțise această îndrăznească apariție abia se liniști când alte patru proiectoare se aprinseră simultan, luminând podiumurile ridicate în cele patru colțuri ale piscinei. Invitaților lui Igor le trebuiră câteva secunde ca să

se dumirească ce se întâmpla. Pe fiecare podium se afla câte o pereche în pielea goală, iar bărbații își posedau partenerele în poziții diferite, în sunetul unei melodii romantice...

De data asta, se auziră câteva vociferări pline de indignare. Uimiți și șocați de acest „live show”, unii dintre invitați o luară pur și simplu la goană. În schimb, alții, înmărmuriți, nu își puteau lua ochii de la perechile care puneau cu sânguință în aplicare „Kama-Sutra”.

Izolat în penumbra terasei, Igor Zakaiev era în culmea încântării. Se va vorbi multă vreme de această seară. Lângă el se ivi o siluetă. Era Elena cu părul dat cu fixativ strălucitor, foarte puțin deranjat, care își pusese furoul argintiu și surâdea.

— *Tebe nravitsia?*² îl întrebă cu vocea ei răgușită și atât de joasă încât părea uneori de bărbat.

— Foarte mult. Ești minunată.

Un servitor se apropie de ei cu o tavă și luară cupele de șampanie și le ciocniră, apoi le goliră dintr-o dată și le aruncară în tufișuri.

— *Za vase zdarovie!*³

Timp de câteva minute, contemplară perechile care își făceau cu conștiinciozitate numărul erotic, apoi se priviră în ochi. Igor o prinse de șolduri și o apăsă încetisor. Ea îngenunche docilă în fața amantului său. Fața îi ajungea în dreptul pântecelui și trase cu delicatețe fermoarul pantalonului.

Simțind cum îl înghite, Igor avu impresia că este scuturat de un șoc electric. Se sprijini cu spatele de parapetul din piatră, privind în treacăt perechile care se iubeau pe podiumuri, invitații care se uitau cu admirație, apoi somptuoasa creatură îngenuncheată la picioarele lui, gata să-l facă să juișeze în gura ei. Într-adevăr, se simțea stăpânul lumii.

*

* *

Orchestra braziliană începu din nou să cânte după terminarea spectacolului în direct. Invitații care nu fugiseră

² Ți-a plăcut? (n.a.).

³ Sănătate! (n.a.).

încă, ghiftuiți de caviar, de votcă, de Taittinger și de Defender, își spuneau că, până la urmă, stăpânul casei nu avea gusturi chiar atât de proaste. Vesel nevoie mare și ținând-o pe Elena de mijloc, Igor Zakaiev se pregătea să se așeze la o masă, când un bărbat în smoching alb se apropie de el zâmbind. Roșcat, în vârstă de cincizeci de ani, cu o față rotundă de om căruia îi place viața, rosti în engleză:

— *Wonderful evening!*

— *Thank you*, răspunse Igor distrat, în timp ce își vedea de drum.

— *My name is Foster Chalburn*, adăugă necunoscutul. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră.

Surprins, Igor Zakaiev îl măsură pe interlocutor din cap până-n picioare. Avea un zâmbet rece, ca și privirea albastră ațintită asupra lui. Poftise atâta lume la petrecere, dar nu cunoștea decât o mică parte dintre invitați.

— Dacă este vorba despre afaceri, zise el străduindu-se să zâmbească, cred că pot să aștepte până mâine.

— Despre afaceri este vorba, recunosc bărbatul, dar nu suportă nici o amânare.

Rusul se opri în loc puțin îngrijorat.

— De ce?

Foster Chalburn se uită la Elena în ideea că ar dori să vorbească între patru ochi, însă Igor spuse pe un ton sec:

— Puteți să vorbiți de față cu ea.

— *All right!* Aveți un birou și la Washington aparținând societății Menatep?

— Bineînțeles. De ce?

— FBI v-a percheziționat biroul cu mandat eliberat de ministrul de justiție, Janet Reno, continuă liniștit interlocutorul, cu ocazia anchetării unei crime. V-au luat toate dischetele și sunt în curs de analiză.

Igor Zakaiev păli.

— Sunteți de la FBI?

— Nu, fac parte dintr-o agenție federală.

Rusul se încorda și mai mult sub privirea aparent indiferentă a Elenei care fuma, ca de obicei, una din țigările ei ieftine.

— Suntem în Franța, începu el și nu puteți să mă acuzați

de nimic. Îl voi chema pe unul dintre avocații mei.

Foster Chalbourn nu se clinti.

— Foarte bine, puteți să-l sunați pe unul dintre avocații dumneavoastră, domnule Zakaiev. Într-adevăr, sunteți în Franța, însă FBI-ul a găsit în computerele dumneavoastră dovezi care stabilesc în mod clar că firma dumneavoastră se află în miezul unei operațiuni masive de spălare a banilor murdari. Dacă ați fi la Washington, acum v-ați fi aflat în închisoare. Pe numele dumneavoastră a fost emis un mandat internațional de arestare, iar între Franța și Statele Unite există un acord de extrădare. Sunteți pasibil de pedeapsa cu închisoarea de la treizeci până la cincizeci de ani.

Igor Aleksandrovici Zakaiev nu mai auzea nici orchestra, nu mai vedea nici puzderia de stele și nici nu mai simțea briza călduță mângâindu-i obrații. Îi aruncă o privire Elenei care fuma în continuare cu un aer absent și protestă cu voce șovăitoare:

— Asta este o cacialma, nu am făcut nimic ilegal...

Foster Chalbourn clătină din cap și zise cu vocea lui rece:

— Cred că acesta nu este cel mai bun sistem de apărare, domnule Zakaiev. Dar poate că există o modalitate de a scăpa de închisoare... Acesta este și motivul prezenței mele la minunata dumneavoastră petrecere...

În vocea lui nu se ghicea nici umbră de ironie. În ciuda cuvintelor care îi dădeau speranțe, sărbătoarea lui se sfârșise de-a binelea.

*

* *

Chelnerul puse tava pe măsuta joasă și se duse să tragă draperiile. Portul Monte Carlo era scăldat în lumina veselă a soarelui. Igor Zakaiev clipi des din ochi și se uită la ceasul Breitling Chronomat din aur masiv. Era douăsprezece și un sfert. Se întorsese acasă la ora șase, după ce făcuse dragoste cu Elena o parte din noapte, spre sfârșitul unei serate începute cu o cină la *Rompoldi* și continuată la *Jimmy'z*, unde băuseră Taittinger din belșug.

— E o vreme superbă, domnule, zise chelnerul sperând probabil că va primi un bacșiș gras în schimbul prețioasei informații.

Dar Igor se mulțumi să mormăie ceva, apoi, zărind un plic alb pus lângă cainic, întinse mâna și întrebă:

— Ce-i asta?

— A fost adus la recepție pentru dumneavoastră, spuse chelnerul în timp ce îi întindea plicul.

Igor Zakaiev îl deschise. În el era un cartonaș alb cu câteva rânduri în rusește, cu un scris aplecat și neîngrijit. „Întoarce-te repede! Voi veni peste câteva zile.” Nu era semnată, în schimb, avea pe el amprenta unor buze roșii. Era gura Elenei care îi provocase atâta plăcere.

Ea plecase chiar de dimineață la Bruxelles și nu voise să petreacă împreună cu el ultima zi la Monte Carlo. Era una dintre misterioasele ei călătorii. Igor se obișnuise. Dacă totul mergea bine, nu va rămâne mult timp în Statele Unite... Iar când totul se va sfârși de-a binelea, îi vor rămâne destui bani și încă mulți ani de trăit. Bineînțeles că nu va putea să se întoarcă în Rusia, dar nu era nici o scofală...

După petrecerea de ziua lui, care fusese în urmă cu o săptămână, se întâmplaseră o grămadă de lucruri. Îl revăzuse a doua zi pe Foster Chalbun. Acesta îi spusese că face parte din CIA care îl supraveghea de mai bine de cinci ani. Pe rus îl înspăimântase să descopere că americanii știau de toate mașinațiile lui financiare... Reconstituiseră chiar și circulația sumelor colosale care ieșiseră din Rusia ca să ajungă în paradisuri fiscale, apoi să plece către diferiți posesori, în alte paradisuri fiscale. Munca lui Igor, care-i adusese o imensă avere, consta tocmai în această circulație. Întelesese extrem de repede regulile jocului. Chiar din seara petrecerii era supravegheat îndeaproape de agenții CIA. Nu putea să facă nici o mișcare fără ca ei să afle, nici să dispară fără să fie arestat.

La trei zile după întâlnirea lor, Foster Chalbun venise la Igor cu o ofertă pe care nu o putea refuza... Americanii aveau posibilitatea să-l bage la închisoare pentru mulți ani, dar, de fapt, nici nu le păsa. În fond, rusul era doar un prestator de servicii. Ei îi descoperiseră întregul sistem, dar le lipsea elementul principal: numele *adevăraților beneficiari* ai acestor evaziuni fiscale, adică aceia care se ascundeau în spatele denumirilor fanteziste ale societăților paravan cu

sediul în Antigua, în Insulele Cayman sau în Jersey. Aceia care au furat și furau în continuare statul rus. Foster Chalbun fusese foarte clar:

— Noi știm că rușii din clasa politică sunt corupți până în măduva oaselor, firește, cu rare excepții. Dar vrem să facem rost de dovezi.

Igor Zakaiev îl aprobase în tăcere, știind foarte bine ce îl aștepta. Însuși faptul că CIA era implicată însemna că era vorba de o afacere de ordin politic și nu financiar. Alegerile prezidențiale din Rusia erau programate pentru iunie 2000. Americanii ar fi vrut să influențeze politica Rusiei în această perioadă crucială. Dar în modul cel mai discret cu putință. Prin șantaj, metoda veche de când lumea...

În ziua aceea, Igor și Foster luaseră prânzul într-un restaurant din Beausoleil, pe țărmul Mediteranei, care avea o bucătărie rafinată. Însă lui Igor nu-i era foame. Toate informațiile cerate de american se găseau într-un seif la Zurich. Simțindu-i ezitarea, Foster Chalbun spusese:

— Este un târg bun pentru dumneavoastră. Încetăm să vă mai urmărim și nu ne mai atingem de interesele *personale*. În plus, vă oferim protecția totală până când lucrurile se vor liniști. Atunci când îi vom identifica pe șefii dumneavoastră, nu vor putea să mai facă nici o mișcare. Pe deasupra, unii dintre ei vor fi deja după gratii.

Igor Zakaiev se uitase lung la lichiorul de cafea pe cale să se transforme într-o baltă maronie. Avea deja ștreangul de gât și o știa foarte bine. În lumea în care trăia, era rezonabil. De-abia se auzi spunând:

— Sunt de acord.

*

* *

După ce a făcut un duș și s-a ras, Igor Zakaiev își alegea o cămașă Versace și un pantalon alb din in. Era hotărât să profite de ultima zi petrecută la Monte Carlo. De trei zile, încerca să câștige timp, însă aseară, Foster Chalbun îi dăduse un ultimatum. *Trebuia* să plece din Monte Carlo cel mai târziu a doua zi, însoțit de escorta sa de la CIA. Altminteri...

Cu tristețe în suflet, rusul o anunțase pe Elena că era

nevoit să plece și, imediat, tânăra îi promisese o seară de neuitat. Se ținuse de cuvânt.

Leși din cameră și luă liftul unde o găsi pe cea mai veche pensionară din *Hotel de Paris*, văduva unui armator care locuia aici de vreo cincizeci de ani... În hol era multă animație. Se opri câteva clipe lângă statuia ecvestră a lui Ludovic al XV-lea, care trona în mijloc. Igor. Zakaiev nu avea nici un chef să plece din această ambianță de lux puțin decadent. Aruncă o privire în hol și îi văzu.

Patru bărbați care stăteau pe scaune în diferite colțuri, semănând cu niște turiști cu cămășile lor în culori țipătoare. Erau agenți CIA care nu-l slăbeau o clipă din ochi. Aveau ochelari negri de soare, microfoane mici în urechi și genți din piele. Igor Zakaiev își spuse că aceștia nu puteau opera aici fără acordul Securității statului Monaco, extrem de vigilentă, în situații de felul acesta... Se ridicară fără grabă și merseră pe urmele lui. Imediat ce ajunse pe peron, un portar veni în grabă la el.

— Să vă aduc mașina, domnule Zakaiev?

— Vă rog, zise rusul întinzându-i o hârtie de o sută de franci. Acesta coborî peronul în cea mai mare viteză. Mașinile celor mai buni clienți erau parcate de-a curmezișul în fața hotelului și a cazinoului. Numai Rolls-uri, Mercedesuri și Porsche... Aceea a lui Igor Zakaiev se afla lângă o Lamborghini „Countach” cu număr albastru de Bahamas. După trei minute, tânărul rus se urcă la volanul Bentley-ului său negru înmatriculat la Moscova și se îndreptă spre hotelul *Old Beach*, unde trebuia să se întâlnească cu una dintre cele mai frumoase târfe din Monaco, o rusoaică cu corp de sportivă care își făcea veacul la *Jimmy’z* pentru opt sute de dolari. Noaptea petrecută împreună cu Elena nu îl satisfăcuse pe deplin pe Igor. În oglinda retrovizoare zări Fordul îngerilor lui păzitori. Coborî cu viteză redusă aleile ce duceau pe malul mării, trecând prin fața hotelului-cazinou *Loews*, devenit de curând proprietatea unui palestinian bogat. Doris Sorge, o nemțoaică de pe Volga, sculpturală ca o statuie din epoca „realismului revoluționar”, îi aștepta printre corturile din pânză cu dungi albe și verzi de la *Old Beach*, într-un bikini ce imita blana de leopard și cu niște papucei din satin negru

ornați cu pompoane roz. Ea veni și se lipi de Igor, iar el se gândi că va petrece clipe foarte plăcute, încă un minut, domnule călău...

*

* *

Foster Chalbourn se uită distrat la ceas. Se făcuse trei și zece, dar *Jimmy'z* era încă plin de lume, majoritatea dansatorilor agitându-se pe ringul amenajat în aer liber. Americanul își ascundea cu greu exasperarea jucându-se nervos cu capacul brichetei Zippo. Un elicopter închiriat de CIA aștepta de la ora zece pe heliportul din Fontvieille. Trebuia să-l ducă pe Igor și „suita” la aeroportul din Nisa, de unde plecau spre Zurich cu un Falcon 900 închiriat de CIA.

Se ridică, încercând să-și zărească „clientul” în mulțimea dansatorilor. Igor Zakaiev le legăna pe loc, strâns lipit de blonda înaltă de care nu se despărțise de la prânz. Înainte să se ducă la discotecă, cinaseră la braseria *Sass*, imensul bar la modă unde mai începuseră o sticlă de Taittinger. Muzica se opri, iar Igor rămase pe ring, lipit de parteneră, sărutând-o pe gură. Ea se freca de el fără nici un pic de jenă. Americanul se ridică mârâind și se duse la ei.

— *Mister Zakaiev, I think it's time to go. Now!*⁴ Apăsase înadins pe cuvântul „now”. Igor îi întoarse o privire tulbure de bețiv, furios la culme. Apoi, văzând expresia autoritară a lui Foster Chalbourn, ridică din umeri și îi spuse câteva cuvinte rusoaicei blonde, după care o luă de mână.

— *Harașo!* OK, făcu el. Dar vine și Doris...

Chalbourn tresări.

— Nu se poate!

— Numai până la heliport! adăugă imediat Igor. Se va întoarce cu mașina.

Agenții CIA îi promisese că vor avea grijă de Bentley-ul lui. Foster se resemna. Tot ajunsese până aici! Încadrați de gorile, Igor și Doris se duseră la mașina care îi aștepta în parchingul de la *Jimmy'z*. Înainte să se urce, rusul se întoarse către Foster.

— Conduceți dumneavoastră, că eu am băut prea mult!

Se instala liniștit în spate, lăsându-l pe agent să se urce la

⁴ Domnule Zakaiev, cred că e timpul să plecăm. Acum! (n.t.).

volan și să facă pe șoferul. Înghițindu-și furia, acesta demară imediat, iar Fordul „doicilor” porni în urma lor. Până la Fontvieille făceau aproximativ douăzeci de minute.

După aceea, se termina cu ifosele... Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și se strâmbă dezgustat. Blonda era deja cu capul în poala rusului și îl satisfăcea cu febrilitate... Tocmai o luară pe bulevardul Princesse-Grace, când fata introduse în gură bărbăția lui Igor și începu să o stârneasă cu curaj. Cu capul sprijinit de spătarul care mirosea a piele al banchetei, Igor încerca să nu se gândească decât la plăcuta senzație pe care i-o oferea gura ei abilă.

Foster Chalbourn accelerează și merse înainte pe bulevardul Princesse-Grace, pustiu la această oră târzie. Fordul venea în urma lor.

*

* *

Maxim Gogorski porni motorul îndată ce văzu Bentley-ul negru ieșind de pe aleea ce ducea la *Jimmy*'z. Oprit în fața localului, cu farurile stinse, nu putea fi observat de nimeni. Lăasă Fordul și Bentley-ul să se angajeze pe bulevardul cu patru benzi separate printr-o fâșie semănată cu iarbă, apoi demară după câteva secunde. Înainte de sensul giratoriu de la intrarea în tunelul ce ducea spre port, drumul nu se bifurca. După ce parcurseră o sută de metri, aprinse farurile și se apropie de cele două mașini pe care le urmărea.

— Ești gata? îl întrebă cu voce egală bărbatul care stătea lângă el.

— Da, răspunse acesta, un tânăr cu trăsături tăiate parcă cu barda, cu umeri atât de lați, că depășeau cu mult scaunul... Clădirile luxoase defilau în întuneric pe lângă ei pe partea dreaptă. Se apropiaseră de cele două vehicule. Deodată, apărură în stânga gardul care împrejmuia șantierul Centrului de Afaceri în construcție, chiar pe țărmul mării. Acum erau la un metru de Ford.

Bărbatul de lângă el parcă se transformase în statuie, uitându-se la o cutie dreptunghiulară pe care o ținea pe genunchi. Maxim Gogorski zări în stânga, în fâșia cu iarbă, o trecere care îi permitea să întoarcă. Fără să micșoreze viteza, o luă pe acolo în timp ce îi zise vecinului său:

— *Seiceasr*⁵.

Deflagrația ridică Bentley-ul la un metru de sol. Mașina căzu pe macadam deja dezmembrată, învăluită într-o minge de foc. Flăcările cuprinsesă pe dată și Fordul al cărui șofer, luat prin surprindere, se ciocni de rămășițele Bentley-ului. Unda de șoc a exploziei pulveriza toate geamurile clădirilor care mărgineau bulevardul Princesse-Grace pe o rază de o sută de metri, în timp ce o ploaie de rămășițe umplea asfaltul.

Când prima mașină de pompieri ajunse la fața locului după câteva minute, Bentley-ul și Fordul erau doar un amestec de fiare contorsionate în mijlocul unui nor de fum și al flăcărilor înalte de un metru. Nici un pasager nu putuse să se salveze din această vâlvătaie.

⁵ Acum! (n.a.).

Capitolul II.

— Cinci oameni! Am pierdut cinci oameni dintr-un foc! Foster Chalbourn mai avea cinci luni până la pensionare și avea trei copii și patru nepoți. Era un, tip formidabil. Ceilalți patru agenți de pază erau foarte tineri, dar însurați cu toții. În plus, trei orfani...

Aplecat peste masa rotundă instalată chiar la marginea terasei restaurantului *Ludovic al XV-lea*, ce domina Piața Cazinoului, Ronald Goodwell făcea în șoaptă sinistrul bilanț. Vocea i se stinse din cauza emoției și își aprinse o țigară cu bricheta Zippo din argint masiv încrustată cu emblema CIA. Directorul Diviziei Operațiuni⁶ din cadrul CIA aterizase la Nisa cu câteva ore în urmă, însoțit de adjunctul său, Lance Duvall. Fuseseră întâmpinați de șeful Centralei din Paris, Dean McGuire și cel al Centralei din Moscova, elegantul Austin Redd. Austin Redd, argintiu pe la tâmpile, cu trăsături de dansator din lumea bună, subțirel și cu vestă, semăna cu un playboy din anii '50. Malko îl cunoscuse cu ocazia ultimei sale misiuni în Rusia de acum doi ani⁷.

Sosit în ajun cu avionul de la Liezen, Malko se instalase la *Hotel de Paris* în camera reținută pe numele lui de CIA. Dar avea serioase îndoieli asupra „ordinului” CIA transmis prin intermediul lui James Whale, șeful Centralei din Viena. Toate ziarele din Europa scriseseră despre atentatul cu explozibil care distrusese Bentley-ul unui bogat cetățean rus, omorându-l pe loc, pe tânăra care îl însoțea și pe un prieten de-al lui. Ca să nu-i mai pună la socoteală și pe cei patru turiști americani care se aflau într-o mașină distrusă și ea de explozie. Malko „descifrase” rapid adevărul datorită numelui „prietenului” lui Igor Aleksandrovici Zakaiev. Îl cunoscuse pe Foster Chalbourn și știa foarte bine că făcea parte din CIA.

Își plimbă în voie privirea prin măreața sală, însă puțin cam rece, a hotelului *Ludovic al XV-lea*. Erau străini cu dare

⁶ Însărcinată cu operațiunile clandestine (n.a.).

⁷ Vezi SAS – Răzbunarea cecenă (n.a.).

de mână veniți să guste preparatele marelui bucătar-șef Ducasse, în majoritate cupluri de bătrânei, cărora nici prin cap nu le trecea că îi despărțeau doar câțiva metri de o distinsă adunare a unor agenți secreți.

Ronald Goodwell scoase dintr-o servietă din piele un teanc de fotografii pe care i-l întinse lui Malko.

— Câteva detalii concrete, spuse el.

Cele două mașini erau atât de distruse, încât nu putea să-și dea seama ce marcă aveau. Altele arătau fațada înnegrită și ciuruită de bucățile de metal a unei locuințe luxoase de pe bulevardul Princesse-Grace, covorul de cioburi răspândite peste tot, groapa făcută în asfalt, figurile speriate ale polițiștilor, care nu se prea așteptaseră la o asemenea oroare în acest stătuț liniștit, unde sunt instalate camere de luat vederi în locuri strategice, legate cu biroul Siguranței Publice, care supravegheau în continuu vehiculele și pietonii. În afară de zecile de polițiști echipați cu stații radio, atenți să repereze eventualii suspecti. Principatul era unul dintre puținele state din Europa în care trebuia să prezinți actul de identitate ca să te înscrii în registrul unui hotel. Siguranța Publică a statului Monaco veghea cu ferocitate asupra liniștii miliardarilor săi. Malko ascunse fotografiile în timp ce șeful de sală turna în pahare vinul de Meursault din 1990 care însoțea supa de homar. După aceea, le scoase din nou și se uită îndelung la fotografia unei plăcuțe de înmatriculare îndoite: AC739E99, având în dreapta literele RUS și steagul Rusiei.

— Asta e tot ce a rămas din mașina lui Igor Zakaiev, spuse pe un ton lugubru Ronald Goodwell. Noile numere din Moscova sunt cu 99.

Malko îi restitui fotografiile. Pentru el nu însemnau mare lucru, decât că cineva ținuse cu tot dinadinsul să scape de Igor Zakaiev. Luă o lingură din supa de homar și întrebă:

— Cine era acest Zakaiev?

— *Go ahead!* zise Ronald Goodwell lui Lance Duvall. Adjunctul lui Goodwell lăsă lingura din mână și începu cu voce egală:

— Noi am auzit pentru prima oară de el în 1993. Pe atunci, „New Russians” începuseră să vlăguiască biata economie a

Rusiei prin așa-zisa privatizare trucată. Bani curgeau gârlă în afara țării. Igor Zakaiev apăruse dintr-o dată la Washington unde a făcut imprudența să se adreseze unei „firme de consultanță”, explicând că vrea să investească un miliard șapte sute de milioane de dolari în unele companii financiare „off-shore”⁸, situate în anumite paradisuri fiscale din Caraibe. În schimbul acestei investiții masive de capital, el spera să obțină niște pașapoarte „locale” pentru niște oameni de afaceri ruși. Firește că biroul avocaților ne-a anunțat și am căutat să aflăm mai multe lucruri despre Zakaiev. În acea perioadă, eram chiar eu la Washington la Biroul care se ocupa de Europa de Est. S-a descoperit foarte repede că Igor Zakaiev făcea parte dintr-un grup de oameni de știință de excepție selectați de fostul KGB ca să se ocupe special de transferurile de bani. Pe atunci li se spunea „miracle boys”⁹. Datorită relațiilor pe care le avea Igor Zakaiev, doctor în matematica aplicată la Universitatea din Moscova, s-a trezit peste noapte vicepreședinte al băncii Menatep, o sucursală din capitala Rusiei legată de majoritatea oamenilor de afaceri din Moscova aflați în vizorul nostru.

— Nu avea „nașul” lui? Întrebă Malko.

— Avea legături cu Boris Elțin și a participat la campania lui prezidențială, adăugă cu voce suavă Lance Duvall.

— Ce s-a întâmplat de atunci încoace?

— Începând din acel moment, preciza Lance Duvall, Zakaiev a fost în permanență sub supravegherea Companiei, cu numele de cod „The Kid”. Deși avea treizeci și trei de ani, nu-i dădea decât douăzeci și trei. Era un băiat superb, înalt, cu un păr negru extraordinar de frumos și cu mare priză la femei...

Păcat că n-au mai rămas din el decât câteva oase calcinate. *Sic transit gloria*¹⁰. Îndată ce americanii începură să mănânce din supă, Lance Duvall adăugă:

— L-am supravegheat pe Igor Zakaiev timp de cinci ani și am aflat multe lucruri. A înființat la Washington o companie

⁸ În afara țării (n.a.).

⁹ Băieții minune (n.a.).

¹⁰ În original, „Sic transit gloria mundi” (lat.) Așa trece (piere) gloria lumii, (n.t.).

financiară nu prea mare, sub numele de Menatep USA. Datorită „tehnicii”¹¹, 4 i-am reconstituit încet-încet sistemul. Se ducea foarte des la Moscova unde se întâlnea cu multă lume, de la Boris Elțin, la Iuri Lujkov, primarul capitalei ruse, apoi se ducea la mai mulți bancheri mai mult sau mai puțin veroși. Fiecărei călătorii îi corespundea un potop de viramente provenit de la Menatep, în beneficiul câtorva societăți care aveau cont în onorabila Bancă din New York. După aceea, aceste viramente se vărsau în alte conturi, pe numele acelorași societăți, plasate toate în paradisuri ale fiscalității. Igor Zakaiev avea predilecție pentru insulele Antigua și Cayman. Urmărindu-l îndeaproape, am reușit să filmăm întâlnirea cu un mare șmecher rus, Grigori Iabloko, care locuiește la Budapesta. Pe acesta îl cunoaștem mai demult! Îl supraveghem de câțiva ani, pentru o serie întreagă de delictе: trafic cu droguri, arme, tâlhărie, rețea de prostituție și, bineînțeles, spălare de bani murdari. Cu această ocazie am descoperit că el era creatorul „cochiliilor”, adică societățile „off-shore” în care aterizau banii înainte de a fi distribuiți în alte părți. De exemplu, într-o zi, am putut să urmărim efectuarea unei plăți ce pleca dintr-o bancă din Antigua, care a aranjat contra sumei de treizeci și două de mii de dolari un sejur la schi pentru Vladimir Stepașin, pe atunci șeful FSB.

— Interesant, observă Malko, terminându-și în sfârșit supa. De atunci, a devenit primul-ministru al lui Elțin.

Lance Duvall oftă, surâzând cu ironie.

— Oh, dar nu era singurul. Toată Moscova toca bani. Timp de cinci ani, miliarde de dolari au ieșit astfel din Rusia, o parte din fonduri fiind alocate de FMI. Numai în perioada octombrie 1997 – martie 1999, am contabilizat suma. De zece miliarde de dolari.

Lance Duvall ținu să sublinieze:

— Nimeni nu își poate imagina nivelul la care a ajuns corupția în Rusia. *Toată lumea fură*, fără excepție. Statul nu mai există decât ca noțiune. Nimeni nu dă nici o sancțiune. La Moscova circulă următorul banc: Se întâlnesc doi ruși. Primul îi spune celuilalt: „S-a publicat lista cu țările cele mai

¹¹ Sistemele de ascultare (n.a.).

corupte. Rusia e pe locul doi!” „Nu e pe primul?” se miră cel de-al doilea rus. „Nu, au plătit ca să iasă pe locul doi...”

Nimeni nu râse. Profitând de pauză, Lance Duvall se grăbi să-și termine supa și, îndată ce chelnerul debarasa masa, reluă:

— Șase ani, am tras din greu... Numai că totul se petrecea în afara granițelor Statelor Unite. Însă anul acesta, am descoperit ce rol crucial a jucat unul dintre vicepreședinții Băncii din New York, o rusoaică măritată cu un fost membru al Băncii Centrale din Moscova. Ea semna toate ordinele de plată care plecau de la Banca din New York către societățile „off-shore” controlate de Igor Zakaiev. Asta s-a întâmplat acum o lună.

— Ați arestat-o?

— Agenții FBI au interogat-o și au speriat-o. A spus și ce a supt de la mă-sa și, în plus, că toate tranzacțiile sunt pe un CD care se află la societatea lui Zakaiev. Prin urmare, acesta se află aici, la Monte Carlo. Datorită operațiunilor pe care le-a făcut, a adunat o avere imensă. Proprietatea unde și-a serbat ziua de naștere a fost cumpărată în parte cu banii jos: cinci milioane de dolari în bancnote scoase direct de la o bancă din Insula Man... Iar ca să o mobilizeze, a comandat un container cu mobilă de lux venită direct de la un decorator parizian, Claude Dalie, plătită, firește, tot cu numerar.

Se lăsă din nou tăcerea. Li se aduse piesa de rezistență a meniului: langustă la grătar pentru Malko și pește pentru americani, în afară de Austin Redd care comandase spată de miel.

— În Rusia nu găsești miel așa de bun, explică el.

Privită de la distanță, masa lor semăna cu o adunare de mafioți. Câțiva bărbați care vorbeau în șoaptă, extrem de concentrați și aruncând priviri furișe prin salon. Ceilalți clienți nu îi vedeau nici pe „baby-sitter”, repartizați eu discreție în hol la alte mese... în total erau vreo doisprezece, sosiți de la Washington împreună cu directorul general.

Malko se străduia să înțeleagă modul care dusesse la moartea violentă a lui Igor Aleksandrovici Zakaiev.

— Prin urmare, conchise el, ați percheziționat birourile lui Zakaiev și ați recuperat CD-ul.

— Exact! confirmă Lance Duvall. Și am descoperit o grămadă de informații! De-acum știm cum au fost repartizate aceste sume fabuloase în aceste „cochilii”.

— Și cui aparțin? întrebă Malko. Americanul zâmbi cu amărăciune.

— Ar fi prea frumos! Toate aceste viramente au plecat de la banca Menatep din Moscova, au trecut prin Banca din New York, apoi au aterizat în aceste „cochilii”. Numai funcționarii de la Menatep știu cine beneficiază de aceste fonduri. Numai că, de aici, ne lovim ca de un zid. Banca este în curs de lichidare, iar cărțile de conturi au dispărut fără urmă... Iar în partea cealaltă, nu avem decât niște „cochilii” girate de câțiva oameni de paie care nu au nici o legătură cu adevărații posesori ale acestor fonduri.

— Altfel spus, conchise Malko, ați muncit de pomană...

— Eu n-aș zice chiar așa, protestă Lance Duvall. Avem posibilitatea să-i inculpăm pe intermediarii Băncii din New York.

Cu alte cuvinte, pe subalterni... Liniștea se prelungi în timp ce americanii atacau felul de mâncare de rezistență. Ronald Goodwell termină primul și spuse în șoaptă:

— Aveți dreptate. Suntem în încurcătură. Eram sigur că Igor Zakaiev cunoștea identitatea deținătorilor fondurilor, adică a clienților lui. De fapt, eu am avut ideea să facem presiuni asupra lui ca să facem un târg: să ne furnizeze informațiile care ne interesează în schimbul libertății lui. Am pus la punct operațiunea împreună cu FBI și cu Janet Reno, ministrul de justiție, în așa fel încât să găsească un cadru legal și să înceapă adevărata urmărire judiciară. Pentru asta l-am trimis pe Foster Chalbourn la asalt.

Tăcu câteva secunde, apoi spuse cu vocea gătuită:

— Nu îmi voi ierta *niciodată* acest lucru.

Era sincer. Malko îi vedea lacrimile din ochi. În definitiv și spionii erau oameni. Tăcerea în semn de respect se prelungi cam mult, apoi americanul reluă mai sigur pe el:

— „Mutarea” mea a reușit. Când s-a văzut încolțit, având în față perspectiva anilor lungi de închisoare, Igor Zakaiev a acceptat să colaboreze cu noi. Îi dezvăluia pe *adevărații* beneficiari ai acestor sume fabuloase în schimbul imunității și

protecției Companiei. Și în plus, acordul de a-și păstra averea. Credeam că totul s-a făcut în cel mai mare secret. Din momentul în care Chalbourn l-a contactat, Igor Zakaiev a fost pus sub protecția „doicilor” noastre. Când... s-a întâmplat, tocmai se duceau să ia elicopterul pentru Nisa.

Se lăsă din nou liniștea. Șeful de sală puse în fața fiecăruia dintre ei câte un meniu cu deserturile, dar nimeni nu se atinse de ele.

— Bineînțeles că nu știți de unde vine această scurgere de informații, nu-i așa? Întrebă Malko.

— E-adevărat, recunosc Ronald Goodwell.

— Pun pariu, continuă Malko, că vinovatul sau vinovații sunt ruși... Având în vedere dezordinea care domnește în Rusia, aveți puține șanse să-i prindeți acolo.

Se lăsă iarăși o liniște apăsătoare. Toate privirile se întoarseră către Ronald Goodwell.

— Așa este, recunosc directorul Diviziei Operațiuni, dar am pierdut cinci oameni.

Răsuca cu nervozitate între degete bricheta Zippo din argint masiv, făcând-o să se învârtă cu câte un bobârnac. Malko nu răspunse. Nu îi spuneau tot adevărul. CIA nu sa aruncase cu capul în jos ca să distrugă o simplă operațiune financiară. Pentru asta apelase la FBI. De fapt, era vorba de o manipulare politică cerută de Casa Albă. Informațiile pe care le deținea Igor Zakaiev erau de natură să le permită americanilor să facă presiuni în legătură cu viitoarele alegeri din Rusia. Mai precis, cele care au avut loc în Dumă, în noiembrie, dar mai ales, cele prezidențiale din anul 2000, pentru succesiunea lui Boris Elțin care, datorită stării fizice precare, nu se va putea prezenta. Dar nu-i vor dezvălui nici măcar lui acest secret de stat. Oricum acest lucru nu îi aducea înapoi pe cei cinci agenți ai CIA omorâți în atentat. Dar, se punea următoarea întrebare:

— Mi-ați spus că Igor Zakaiev se afla sub protecția dumneavoastră de când ați luat legătura cu el. După părerea dumneavoastră, cum au reușit să pună bomba în mașina lui? Întrebă Malko.

Ronald Goodwell se uită insistent în ochii lui.

— Este o întrebare foarte bună, recunosc el. Ca și

explicația prezenței dumneavoastră aici. Dean McGuire vă va informa în legătură cu această problemă.

— Chiar eu am adunat toate elementele de care dispunem acum, începui imediat șeful Centralei din Paris, Dean McGuire. Mulțumesc lui Dumnezeu că Siguranța statului Monaco a cooperat în totalitate cu noi. Așa am aflat că încărcătura explozivă de aproximativ două kilograme a fost plasată sub șasiul Bentley-ului și declanșată apoi prin telecomandă. Mașina „doicilor” noastre nu era vizată în mod direct, dar a fost prinsă în această explozie.

— Ați identificat persoana care a declanșat explozia? Întrebă Malko. Știți cum anume a fost provocată?

— Avem unele elemente, mărturisi cu prudență americanul. Mulțumită poliției locale, am reușit să reconstituim circumstanțele atentatului. Când Bentley-ul lui Igor Zakaiev a plecat de la *Jimmy's*, pe la trei dimineața, a fost luat imediat în urmărire de un Ford Fiesta. Firește că în acel moment, încărcătura explozivă fusese plasată deja sub mașină. Este vorba de hexogen, un explozibil militar fabricat aproape peste tot în lume. Prin urmare, Fordul Fiesta a urmărit Bentley-ul și vehiculul *nostru* de protecție, fără ca ocupanții să-și dea seama, tot bulevardul Princesse-Grace.

Explozia s-a produs în fața unei reședințe luxoase, Houston Palace.

— Și ce s-a întâmplat cu Fordul Fiesta?

— În acel loc se află un pasaj deschis către un teren viran din centru, unde mașinile pot să întoarcă. Cred că așa a procedat mașina ucigașilor, luând-o înapoi pe bulevardul Princesse-Grace. Însă, în loc să-și continue drumul până la teritoriul francez care începe imediat după *Jimmy's*, s-a refugiat într-o parcare subterană de la *Larvotto*, puțin mai departe, tot pe bulevard.

— Cum de ați aflat acest lucru? Întrebă Malko, mai degrabă surprins.

Dean McGuire avu un zâmbet trist.

— Poliția din Monaco a descoperit în parcare un Ford Fiesta închiriat de la aeroportul din Nisa. Pe scaunul din față de lângă șofer, era un bărbat împușcat cu două gloanțe în cap. Avea asupra lui două pașapoarte. Unul rus, pe numele

de Vădim Iusupov, născut în Kazan pe 11 noiembrie 1968, iar altul maghiar, pe numele de Laszlo Bistoș. Fordul Fiesta fusese închiriat cu acesta din urmă. Avea la picioare telecomanda care i-a servit la declanșarea exploziei, ce funcționa pe frecvența de 42 de megahertzi. Într-o geantă de călătorie, care se afla în spate, s-a găsit printre haine o „pâinică” de hexogen cântărind cinci sute de grame, înfășurată în hârtie uleioasă, lipită cu o bandă pe care era scrisă proveniența și anul fabricației: 1992.

— Nu s-ar spune că ucigașii s-au străduit să șteargă urmele, observă Malko.

— Cu toate astea, sunt profesioniști, spuse Dean McGuire. Încărcătura explozivă a fost fixată cu un magnet, iar antena de emisie-recepție a fost racordată la antena radio a mașinii ca să îmbunătățească receptarea semnalului. În privința explozibilului folosit, examenul cromatografic a dovedit că a fost hexogen.

— Același cu cel descoperit în Fordul Fiesta?

— Nu avem cum să dovedim, căci nu putem să identificăm proveniența explozibilului plecând de la câteva molecule, însă, dacă ne luăm după bunul-simț, cred că da.

— Ce s-a întâmplat cu șoferul Fordului?

Dean McGuire făcu un gest evaziv.

— A dispărut. Este foarte posibil să-l fi omorât pe Iusupov îndată ce au ajuns în parcare de la *Larvotto*, apoi a fugit cu alt vehicul. Dar folosind tichetul de intrare al Fordului Fiesta care nu a mai fost găsit. Parcare de acolo are o particularitate: prima oră este gratuită. Șoferul Fordului știa cu siguranță acest lucru. Prin urmare, ca să iasă, a folosit mașina lui și tichetul Fordului, păstrând pe cel de intrare al propriei mașini, nelăsând astfel nici un indiciu în urma lui...

— În afară de cadavru, de telecomandă și de explozibil...

— Care nu duc nicăieri, conchise americanul. Autoritățile ruse ne-au informat că Vădim Iusupov a făcut parte din trupele de „Spetnaț”, Forțele speciale din KGB și că a demisionat în 1991. Când îl privește pe șofer, nu știm cine este. Camera de luat vederi din fața localului *Jimmy's* a înregistrat o mașină trecând după câteva minute de la atentat, dar nu se pot distinge nici numărul, nici figura

șoferului. Iar noi nu am descoperit nici o urmă de Iusupov nici la Nisa, nici la Monte Carlo și nici la vreo cursă ce ateriza la Nisa.

— Nu e un lucru încurajator, conchise Malko în timp ce sorbi o gură din cafeaua destul de proastă.

Supa de homar fusese nemaipomenită, însă bucătarii de la *Ludovic al XV-lea* nu descoperiseră încă rețeta cafelei espresso.

— În rusește, asta se cheamă *zakasnoie*, adică o comandă, îi explică Austin Redd. Șoferul a fost șeful misiunii, nu și comanditarul. Este foarte posibil ca și el să fi fost lichidat. Celor care au comandat atentatul nu le-a fost greu să găsească oameni care să facă asemenea lucruri. Moscova geme de inși ca Iusupov. Niște foști soldați din KGB, „Spetnaț” și „grupurile Alpha” sau simpli huligani pentru care viața unui om nu valorează nici cât negrul sub unghie.

Malko nu mai comandă altă cafea. Restaurantul se golea, clienții preferând cazinoul sau plaja. Se uită la ceas. Era trei și zece.

— Este evident că la Moscova se află cheia atentatului, încheie Malko. Prietenul nostru Austin Redd este plasat perfect ca să conducă această anchetă, firește, cu ajutorul omologilor ruși. Doar dacă nu vă gândiți că FSB sau autoritățile ruse au vreun amestec în acest atentat.

Tăcerea grea care urmă a fost expresia clară că nu era o supoziție idioată... Ronald Goodwell reluă discuția:

— În momentul acesta, nu avem încredere în *nimeni* de la Moscova, spuse el apăsând pe fiecare cuvânt. Mai cu seamă într-o afacere de genul ăsta. Este primul punct. Iar al doilea constă în faptul că noi nu avem *totuși* o pistă. Dean vă va lămuri în continuare.

Ca un scamator, șeful Centralei din Paris făcu să apară o serie de fotografii pe care i le întinse lui Malko.

— Igor Zakaiev a avut o amantă, spuse el. O rusoaică stabilită la Monte Carlo, Elena Ivanovna Sudalskaia. O femeie superbă, despărțită de soțul ei, un om de afaceri, rus ca și ea.

Malko examina fotografiile, toate fiind făcute în seri diferite, într-una, un personaj era înconjurat de un cerc de

persoane: o femeie foarte înaltă, cu părul tuns scurt și negru, care îi stătea ca o cască, foarte bine făcută. Însă pieptul ieșea cu aroganță în evidență pe trupul zvelt cu niște picioare interminabile. Mai era o fotografie cu ea la plajă, îmbrăcată într-un costum de baie negru întreg care o făcea și mai sculpturală. Zâmbea cu gura cărnoasă, însă nu puteai să-ți dai seama ce gândește după expresia ochilor negri. Malko înapoie fotografiile.

— Igor Zakaiev avea gust.

— Era foarte îndrăgostit de ea, zise Lance Duvall. Ne-a cerut să-i obținem viză ca să plece după el în Statele Unite.

— Unde este acum?

— A plecat chiar în dimineața atentatului.

— Deci *înainte*?

— Da.

— De ce o bănuieți?

Dean McGuire începu să vorbească:

— Am reconstituit cum și-a petrecut timpul Zakaiev în ultimele patruzeci și opt de ore, înainte să moară. A petrecut cu ea noaptea dinaintea atentatului. Au luat cina la *Jimmy's*, apoi s-au dus în apartamentul ei din bulevardul Princesse-Grace. Igor a rămas acolo până la șase dimineața. A parcat Bentley-ul în garajul subteran al clădirii. A fost singurul moment când vehiculul a scăpat de sub controlul nostru. În rest, a staționat mereu vizavi, în parcare a cazinoului și nimeni nu se putea apropia fără să ne dăm seama...

— Unde este Elena acum?

— A zburat la Bruxelles chiar în dimineața atentatului, după ce a trecut pe la *Hotel de Paris* ca să-i lase un mesaj lui Igor Zakaiev. A rămas în Bruxelles doar două ore, până a luat avionul de Moscova. Nu știm când se întoarce, sau *dacă* se va întoarce.

— De ce a participat la acest asasinat? se miră Malko.

Americanul făcu un gest de neputință.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Poate că este o pistă falsă. Dar trebuie să o urmăm...

Ronald Goodwell adăugă rar și apăsător:

— După cum v-am spus la începutul mesei, noi *vrem* să ne răzbunăm colegii. Aceasta este prioritatea absolută.

Directorul Agenției, domnul Trent, este în totalitate de acord. Vrem pielea tipilor care au comandat asasinatul și pe toți aceia care l-au înfăptuit. S-a pus o recompensă de cinci milioane de dolari pentru dumneavoastră sau pentru oricine îi va descoperi pe vinovați...

Trebuia să trăiască destul de mult ca să profite de acești bani... Pentru suma asta, era ușor de omorât. Aveau exemplul lui Igor Zakaiev. Văzând că Malko tace, americanul insistă:

— Știu că poate fi o misiune imposibilă și extrem de periculoasă, dar...

Lăsa fraza în aer. Malko o termină:

—... este o datorie supremă.

— Adevărat, întări Ronald Goodwell. Credem că dumneavoastră ne puteți ajuta foarte mult. Austin are enorm de lucru la Moscova, având în vedere tot ce se întâmplă acum. Firește că vă va pune la dispoziție toate contactele și toate mijloacele de care dispune centrala însă el nu poate în mod direct să înceapă o anchetă amănunțită. În plus, are o treabă oficială și nu știm peste ce vom da în continuare.

Malko zâmbi. Totul se baza pe „gura închisă”, în această afacere fuseseră sacrificați destui americani. Desigur, Malko avea legătură cu CIA, dar nu era același lucru. Cât despre recompensa de cinci milioane de dolari, era un fapt obișnuit în genul acesta de treburile. Privi fețele chinuite de stres ale interlocutorilor săi. Nu jucau teatru. Chiar erau supărați. În Statele Unite, viața unui om are o valoare inestimabilă, mai cu seamă cea a americanilor, puțin mai egali decât ceilalți. Se gândi că o „piruetă” ar însemna un mod elegant de a accepta această misiune în care avea să se ciocnească de forțe puternice și feroce.

— Mai arătați-mi fotografiile cu Elena, ceru el.

Dean McGuire i le dădu din nou, păstrând o tăcere de piatră. Ibovnica defunctului Zakaiev era într-adevăr foarte frumoasă, un animal superb, care avea ceva periculos și misterios. Puse fotografiile pe masă.

— Cred că merită să o urmărim pe această Elena, spuse el pe un ton voit degajat. Chiar și până la Moscova!

Crezu că ceilalți se vor grăbi să-l aplaude. Dar trăsăturile

lui Ronald Goodwell se destinseră brusc. Se întoarse și îl strigă pe șeful de sală.

— Adu-ne cel mai bun coniac pe care îl ai!

După cinci minute, șeful de sală se întoarse cu o tavă pe care trona o sticlă cu gâtul lung: era coniac Otard XO pe care îl turnă cu mare fast în cinci pahare. Directorul Diviziei Operațiuni îl ridică în aer pe al său și se întoarse către Malko.

— În amintirea lui Foster! Oriunde este acum. Și a camarazilor noștri căzuți la datorie împreună cu el. Știu că veți face tot ce vă va sta în putere ca să-i răzbunați. Domnul să fie cu dumneata. De-acum înainte, sunteți vârful de lance al operațiunii „Sword¹²”.

¹² Spadă (n.a.).

Capitolul III.

Malko își spuse că totul se petrecea în Rusia... Cele două santinele în uniformă de gală care au vegheat până nu demult în fața Mausoleului din marmură roșie al lui Lenin, situat chiar sub zidurile Kremlinului, dispăruseră și fuseseră înlocuite de un soldat de rând care dădea lămuriri turiștilor răzleți, cu țigara în colțul gurii și mâinile în buzunare. Malko se zgribuli de frig. Un vânt rece sufla ca întotdeauna în Piața Roșie, iar bătrânicile postate peste tot cu tarabele lor cu ilustrate și cu suveniruri îndurau frigul cu stoicism.

Așa pustie cum era, piața părea imensă, iar monumentală Catedrală a Preafericitului Vasile, care se înălța mai în spate, semăna, din cauza pinaculurilor aurite, cu castelele din Disneyland.

Îndesă mâinile în buzunarele paltonului din cașmir și privi înspre Piața Manejului, în locul în care Boris Elțin a dat ordin să se refacă cele două edificii distruse de Stalin, ca să permită accesul tancurilor în Piața Roșie pentru defilarea anuală cu ocazia sărbătorii Revoluției din Octombrie. Acum nu mai exista nici Uniunea Sovietică, nici defilările solemne prin fața Kremlinului, iar vestitul Grum, odinioară magazin universal, găzduia acum doar mărfuri de lux aduse din Occident, de care puțini moscoviți se puteau apropia.

Omul cu care avea întâlnire se lăsa așteptat. Se uită la ceas. Întârziase exact patruzeci de minute. Operațiunea „Sword” începea destul de rău. Când ajunsese, aflase de moartea unui om care l-a ajutat foarte mult cu ocazia precedentei călătorii la Moscova, un agent clandestin din CIA, stabilit de multă vreme în capitala Rusiei, Larry Walker. Jovial și iubitor de viață, mare amator de haleală și de târfe cumsecade, omul a făcut un infarct. Telefonul mobil începu să țiuie în buzunar. O voce gravă îl întrebă:

— *Gospodin* Linge?

— Da.

— Am avut o problemă, am fost într-o ședință. Nu am timp să vin acolo. Ne putem întâlni peste zece minute la *Cafe d'Angleterre*? Știți unde este?

— Da, spuse Malko, mă descurc.

Se îndreptă spre Piața Manejului și opri o mașină care trecea prin fața hotelului *Moskva*. Căzură de acord asupra sumei de douăzeci de ruble, iar Malko se urcă lângă șofer în Lada 1 500 model vechi. La Moscova circulau puține taxiuri, însă toți fericiții posesori de automobile făceau pe taximetristii. Merseră spre fosta Piață Dzerjinski, care se numește acum Lubianka, lăsând în stânga lor Balșoi Teatr. Statuia fondatorului „Ceka” dispăruse încă din 1991, însă uriașa clădire administrativă a fostului KGB străjuia încă în piață ca un soare stins. Merseră pe lângă ea, apoi o luară pe strada Balșaiia Lubianska, trecând prin fața sediului din beton gri-murdar al FSB¹³. Cartierul, format din clădiri ce găzduiau diferite organe de securitate, era cutureierat de milițieni în uniformă gri, ușor de recunoscut după cascheta lor cu banderolă roșie. Era imposibil să găsească un loc să parcheze. Coborî chiar în fața localului *Cafe d'Angleterre*. Având vitralii, localul semăna cu un *pub* englezesc. Sala era goală, cu excepția unui cuplu care se ținea de mână susurând șoapte de amor. Malko se așeză cu fața spre intrare și comandă o votcă să se încălzească.

Spera ca întâlnirea să fie fructuoasă. În ajun, Austin Redd venise să-l ia de la aeroportul Șeremetievo-2 care rămăsese la fel de deprimant, cu o singură diferență: acum se venea în Rusia ca la moară. Era de ajuns să dovedești că ai rezervare într-un hotel și să plătești o sută cincizeci de dolari în numerar ca să primești viză în aceeași zi. Șeful Centralei de la Moscova îl lăsase apoi la hotelul *Metropol*, aflat la doi pași de Kremlin, o clădire cam desuetă cu camere imense și coridoare interminabile. Așa-numiții „dejurnaia”¹⁴ dispăruseră, dar mai plutea încă în aer un ușor parfum retro. Înainte de a ajunge în cameră, întâlnise în holul răcoros o ființă absolut impunătoare. O rusoaică de un metru optzeci și cinci, îmbrăcată cu un pantalon din piele neagră, cu o bluză dintr-un material ce imită blana de leopard și părul strâns în coadă de cal. Străbătu holul țațoșă, cu capul semeț, de

¹³ Federalnia Slujba Bezopasnosti. Serviciul de Securitate Interioară, succesorul celui de-al Doilea Directorat al KGB (n.a.).

¹⁴ Un fel de pază plasată la fiecare etaj, pe vremea Uniunii Sovietice (n.a.).

parcă ar fi privit Uralii.

Ușa cafenelei se deschise întrerupând visul lui Malko. Imediat, se îndreptă spre el un bărbat înalt, cu părul negru ca pana corbului, cu sprâncene stufoase și trăsături regulate, cu umeri largi, îmbarcat într-un pulover gros de lână și se opri la masa lui.

— *Gospodin Linge?*

— Da, *Polkovnik*¹⁵ Serghei Zdanovici?

— Da. *Vî govorigite po ruski?*¹⁶

— Da.

— *Harașo!*

Păru mult mai liniștit și, după ce scoase un pachet de Java, aprinse o țigară cu o brichetă Zippo cu chipul lui Che Guevara.

— Este un cadou de la domnul Redd, spuse el.

Cei doi zâmbiră când citiră inscripția „El Che vive!” gravată pe brichetă. CIA avea vederi largi. Austin Redd îl informase pe Malko cu privire la ofițerul rus. Atașatul FSB-Moscova era interlocutorul *oficial* al CIA, prin urmare, avea autorizația să se întâlnească cu agenții centralei. Luni de-a rândul, înfiripase cu americanii o relație mai adâncă, depășind cu mult cadrul obișnuit al funcției sale, aducându-le câteodată informații extrem de îndepărtate de limba de lemn oficială.

Austin Redd în persoană îl „îmblânzise”. Serghei Zdanovici era un om rănit în amorul propriu. Începându-și cariera în vârful ierarhiei KGB – Primul Directorat, echivalentul CIA în căutarea informațiilor externe – avusese neșansa să lucreze în aceeași secție cu un fugar pe nume Vladimir Gorghievski. Firește că după fuga acestuia, toți membrii secțiunii în care lucra s-au trezit mutați în posturi fără răspundere. Ca Serghei Zdanovici, însărcinat de vreo zece ani de FSB-Moscova să-i contacteze pe omologii străini...

Astfel că, la fiecare informație oficioasă, primea o primă în bani lichizi, strecurată discret între paginile unei reviste economice pe care i-o împrumuta secțiunea. În Rusia de acum, coruptă până în măduva oaselor, nu avea impresia că

¹⁵ Colonel (n.a.).

¹⁶ Vorbiți rusește? (n.a.).

trădează într-adevăr.

Malko comandă aperitive și o bere pentru ofițerul rus, dar nu îl. Aborda dintr-o dată. Îndată ce se întorsese la Moscova, Austin Redd îi ceruse să dea în mod discret de urma Elenei Ivanovna Sudalskaia.

— Ce mai face Boris Nicolaievici? îl întrebă Malko.

În rusește, se folosesc întotdeauna cele două prenume: cel al persoanei respective și cel al tatălui acesteia. Serghei Zdanovici clătină din cap cu tristețe.

— Nu prea bine. În fiecare zi pe la opt și jumătate, pleacă o coloană oficială de la reședința sa din Gorki nr. 10 formată din patru mașini de protecție cu girofar și sirenă, încadrând cele două Mercedesuri 600 „Stretch” cu fanionul prezidențial și o ambulanță. Numai că în mașină nu este nimeni! Boris Nicolaievici nu mai vine la Kremlin decât de două sau trei ori pe săptămână și nu rămâne decât o oră. Timp în care cameramanul personal – pe care nu l-a schimbat de unsprezece ani – îl filmează în compania vreunui oaspete străin sau a primului-ministru Vladimir Puțin. Fiica lui, Tatiana, a alcătuit acest scenariu pentru păstrarea aparențelor.

Cu siguranță că epoca „Așezărilor Potemkin¹⁷” nu s-a terminat încă... Malko îl lăasă pe Serghei să-și termine aperitivul, apoi îl întrebă:

— Ați dat de urma Elenei Ivanovna?

Ofițerul înghiți heringul cu un gât de bere și zise:

— Da. Am avut acces la fișa care se află la poliție, întocmită de când a sosit la Șeremetievo. Este bine mersi la Moscova și a dat adresa „Casei de pe Chei¹⁸”.

Ceea ce moscoviții numeau „Dom na Nabierejnoi” era o clădire cenușie și impozantă, cu douăsprezece etaje, situată pe strada Serafimovica numărul 2, ce dădea pe cheiul Bersenevskaja, chiar vizavi de podul care ducea la Kremlin. Avea vreo sută de apartamente, ajungându-se la ele prin trei intrări cu arcade care dădeau într-o curte interioară. De la Marea Revoluție din Octombrie, această clădire îi găzduise

¹⁷ Sate care erau doar de decor, scornite de împărăteasa Ecaterina a II-a ca să-și impresioneze oaspeții (n.a.).

¹⁸ Dom na Nabierejnoi (n.a.).

întotdeauna pe membrii de partid din forurile superioare, iar plăcile de marmură cu efigia acestora, plasate de-a lungul fațadei, aminteau de trecerea lor pe acolo. Dar omiteau un singur lucru: că în timpul raziilor staliniste, aproape în fiecare dimineață, mașinile Volga negre ale NKVD-ului îi ridicau pe anumiți locatari și îi duceau într-o călătorie fără întoarcere în Gulag...

Devenită proprietate particulară după destrămarea Uniunii Sovietice, ca majoritatea clădirilor din Moscova, „Casa de pe Chei” adăpostea acum numai oameni de afaceri bogați sau străini care achiziționaseră la prețul aurului un apartament cu o vedere superbă spre râul Moscova și spre Kremlin.

— Elena Ivanovna deține un apartament în „Casa de pe Chei”? întrebă Malko.

Ofițerul din FSB ridică sprâncenele stufoase.

— Se pare că nu, căci nu figurează pe lista proprietarilor sau a locatarilor. Dar poate foarte bine să locuiască la cineva...

— Nu știți la cine?

Sergei Zdanovici clătină din cap.

— Nu. Ar trebui să mă interesez la portari, dar acum nu am timp. Aș putea să o fac în timpul săptămânii, dar cu mare atenție...

— De ce cu „atenție”? se miră Malko. Doar faceți parte dintr-un serviciu oficial....

Colonelul din FSB zâmbi cu reținere.

— Câțiva dintre cei mai bogați „oameni de afaceri” din Moscova locuiesc acolo. Sunt foarte susceptibili și acționează rapid. Mai cu seamă Omar Taticev, proprietarul cecen al hotelului *Radisson*. Cel acuzat că și-a omorât asociatul american în urma unor neînțelegeri de ordin comercial.

— Și nu a fost cercetat?

Colonelul făcu un gest de neputință.

— Nu. Nu au avut destule dovezi, iar Taticev este prieten intim cu Lujkov, primarul Moscovei, căruia îi dă o grămadă de bani. Este „paravanul¹⁹” lui. Aici, toată lumea are unul, altminteri nu ar supraviețui prea mult...

¹⁹ În rusă „krâșa”, acoperiș. În text, cu sensul de protecție, (n.a.).

Era un lucru liniștitor. După ce făcu o pauză ca să mănânce, rusul reluă:

— Am descoperit în arhivele noastre o fișă despre această Elena Ivanovna Sudalskaia, deși nu mai locuiește de multă vreme în Rusia. La început a fost „Miss Moscova”, apoi a fost remarcată de un „rus nou” care a dus-o în străinătate și s-a însurat cu ea, dându-i o grămadă de bani. Este unul dintre patronii de la Lukoil²⁰. A câștigat miliarde. Pe atunci, nu era chiar atât de greu, dacă făceai afaceri în domeniul petrolului cu prieteni bine plasați. Cumpăra trenuri întregi cu produse petroliere pe care le lua cu ruble și le vindea cu dolari imediat după ce treceau granița. În fiecare săptămână câștiga treizeci sau cincizeci de milioane de dolari...

— Unde se află?

Ofițerul făcu un gest de lehamite.

— A emigrat în Cipru.

— Ea cu cine e acum?

— În fișa ei nu se precizează acest lucru. Domnul Redd mi-a spus că era cu Igor Zakaiev. În fișă se menționează faptul că ar fi fost amanta unuia dintre oamenii cei mai puternici din Rusia, pe nume Simion Gurevici.

Malko repetă surprins:

— Simion Gurevici? „Rasputin”-ul de la Kremlin?

— Exact, confirmă colonelul din FSB. Dar a avut multe amante.

Această revelație îi deschise lui Malko alte perspective. Simion Gurevici avea reputația ca fiind unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia, datorită legăturilor lui cu Tatiana, fiica lui Elțîn. Oficial, era doctor în științe la Universitatea din Moscova. Însă, din 1989, s-a lansat în afaceri, îmbogățindu-se astfel extrem de repede. Gura lumii îl acuza de toate crimele din lume, de legături dubioase cu cecenii, de spălare de bani, dar mai ales, de faptul că ar conduce Rusia din umbră, cu acordul clanului Elțîn. Deși nu se bucură de nici o funcție oficială la Kremlin, toată lumea se teme de el. La începutul lui 1999, procurorul general al Rusiei, Iuri Skuratov, a lansat împotriva lui un mandat de arestare pentru comiterea mai multor delictes, pe vremea când prim-ministru

²⁰ Principala companie petrolieră din Rusia (n.a.).

era Evegheni Primakov. Toată Rusia se așteptase să fie arestat. Ei bine, Boris Elțin l-a demis din funcție pe procuror și l-a înlocuit cu Stepașin, un om mult mai obedient...

— Elena nu se află la el? Întrebă Malko.

— Simion Gurevici locuiește într-o vilă pe strada Gorki la numărul 2, răspunse colonelul din FSB. Știu că are mai multe apartamente în Moscova, dar nu am idee pe unde. O să trimit o echipă ca să se intereseze. Dar nu vă ambalați. Gurevici a cunoscut zeci de fete ca Elena.

Își lungi gâtul ca să vadă cât era ceasul lui Malko.

— Sunt obligat să vă las.

Sediul FSB-Moscova se găsea puțin mai sus, pe stânga, pe Balșaiia Lubianka. Era o clădire de un cenușiu trist cu ferestre pătrate.

— Când ne vom întâlni din nou?

Serghei Zdanovici făcu un gest evaziv.

— Peste câteva zile. Vă sun pe mobil îndată ce aflu noutăți.

Malko îl pofti să iasă primul. Era puțin descurajat. „Casa de pe Chei” era compusă din cel puțin o sută de apartamente. Cum să o găsească pe amanta lui Igor Zakaiev? Avea nevoie de Centrala din Moscova să-l ajute în această problemă. Leși și traversă Balșaiia Lubianka. În fața supermarketului „Șapte Continente” erau parcate vreo cincisprezece mașini. Îl aborda pe unul dintre șoferi și negocie prețul până la Kolțo²¹, reușind să-l scoată la treizeci de ruble. Austin Redd va fi obligat să se mobilizeze.

*

* *

Fațada roșiatrică a Ambasadei americane, situată pe Kolțo, mâzgălită cu înjurături încă din perioada războiului din Kosovo, fusese revopsită, iar coada celor ce cereau viză se întindea până la poarta Consulatului. Malko intră pe „North Gate” și fu condus imediat la Austin Redd. Șeful centralei se instalase în cea de-a doua clădire, amplasată în spatele fostei intrări din bulevardul Kolțo, compusă dintr-un șir de birouri moderne și liniștite, păzite de pușcași marini rași în cap.

— Ați fost mulțumit de Serghei? îl întrebă el pe Malko

²¹ Bulevardul circular care înconjoară centrul Moscovei (n.a.).

imediat ce intră în birou.

— În orice caz, are intenții bune, zise el. În plus, a dat de urma frumoasei Elena, care nu este o străină pentru FSB.

Când auzi numele lui Simion Gurevici, americanul tresări ca pișcat de viespe.

— Secătura aia de Gurevici!

— Este adevărat ce se spune despre el?

Austin Redd își netezi haina bine dispus.

— Ocolind adevărul, după părerea mea. De fapt, el este creierul de la Kremlin, de când Elțin a fost măcinat de boală.

— Cum a reușit să se ridice atât de mult în ochii familiei Elțin?

Austin Redd îi adresă un zâmbet dezarmant.

— Foarte simplu! L-a învățat să fure. Nu uitați că Elțin a fost un simplu aparatcik în Uralii lui. Când a poposit la Moscova, nu știa nici măcar ce era o carte de credit. Dispunea de puteri nemăsurate, dar nu știa cum să le folosească în propriul interes. Simion Gurevici a fost inițiatorul așa-numitei „Semia²²” deturnând sume de bani cu mare subtilitate. Este amestecat în toate scandalurile financiare: Menatep, Mabetex, Aeroflot. Este neîndurător cu cei care se pun de-a curmezișul. Anul trecut a fost acuzat că a omorât un ziarist rus de la *Moskovski Komsomoleț* care a scris despre el un articol virulent. Acesta a primit un colet-capcană care a explodat în redacție ucigându-l pe loc. Era edificator.

— Ar putea fi el răspunzător de atentatul din Monaco? Șeful centralei oftă.

— Aș da orice să vă pot răspunde afirmativ, însă nu cred că a fost el. Simion Gurevici este foarte viclean. Asasinarea unui ziarist de douăzeci și opt de ani la Moscova nu ar fi avut cine știe ce consecințe. În schimb, să fie răspunzător de moartea a cinci agenți de-ai noștri, e cu totul altceva. Nu a avut chef să ne asmută împotriva lui. Dacă ar fi știut de târgul nostru cu Igor Zakaiev, poate că ar fi făcut-o. Gurevici știe foarte bine că, dacă familia Elțin se prăbușește, cade și el o dată cu ea. Și încă rău de tot. Pentru moment, concentrați-vă asupra Elenei, mai cu seamă că avem un

²² Familia (n.a.).

motiv în plus să ne interesăm de ea...

— Care?

— Azi-dimineață, am primit un mesaj de la Centrala din Berna. Oamenii noștri s-au interesat la Banca Elveției, unde Igor Zakaiev are un seif în care se află informațiile pe care ni le-a promis. Cred că a fost foarte îndrăgostit de Elena Sudalskaia... I-a depus la bancă specimenul de semnătură ca să poată avea și ea acces la seif. Cum el a murit, ea este singura persoană care poate recupera documentele. În acest fel, puteți să o și seduceți, adăugă el cu un râs sec.

Malko rămase cu gura căscată. Operațiunea „Sword” își schimba puțin orientarea. Nu era numai nobila răzbunare, ci și o îndatorire de serviciu. Era și un interes comun în a o găsi pe amanta răposatului Igor Zakaiev...

Oare Ronald Goodwell cunoștea acest amănunt când îl implorase să răzbune cele patru morți de la Monte Carlo? Malko se gândi să lase în seama lui această dilemă.

— Sunt gata să o seduc pe Elena, spuse el, dar mai întâi ar trebui să o localizez. Cred că pista FSB nu este decât o pierdere de timp. Dacă Larry Walker ar mai fi acolo...

Austin Redd clătină din cap cu tristețe.

— Dumnezeu să-l odihnească! A murit fericit în brațele unei târfe la *Night-flight*.

Malko se pregăti să zică „amin”, însă șeful centralei se lovi brusc cu palma peste frunte.

— Ce prost sunt! Știu cine o să vă ajute.

— Cine?

— Gocea Sukhumi, un georgian și foarte bun prieten cu Larry. Un „bandit”, bineînțeles, dar simpatic și cu ușoare urme de cinste în el. L-am cunoscut când l-a ajutat pe Șevarnadze să înăbușe rebeliunea abhază. Pe atunci, noi le-am oferit ceva „fiare”, iar el a fost extrem de recunoscător. Trăiește la Moscova și, țineți-vă bine, locuiește în „Casa de pe Chei” ...

— Înseamnă că o cunoaște pe Elena...

— Nu cred, dar ar putea să o găsească. O să-i spun că am un prieten care a văzut-o la Monte Carlo și vrea să vorbească cu ea...

Malko tresări.

— Știe cu ce vă ocupați?

— *Of course...*

— Nu e o minciună prea gogonată?

Austin Redd zâmbi.

— Firește că n-o să mă creadă! Dacă se va ivi vreo problemă, Gocea va spune că este o poveste de amor. Îl sun imediat...

Se și repezi la mobil. După câteva clipe, Malko auzi un râset vesel izbucnind în aparat. Era Gocea Sukhumi... Discuția nu dură prea mult.

— Ne întâlnim cu el la ora nouă, la *Cafe Pușkin*, zise în final americanul. După ce vă fac cunoștință, vă las singuri. Cu Gocea, nu termin așa de repede. Sper că țineți la băutura.

*

* *

Localul *Cafe Pușkin* era înțesat de lume, ca în fiecare seară de altfel. Clienții așteptau răbdători lângă barul lung, plasat în fața intrării. Situat în Piața Pușkin, vizavi de McDonald's era cel mai nou restaurant din Moscova, cu o ambianță foarte sofisticată. Etajul era decorat ca o bibliotecă, cu cărți adevărate, muzică clasică, cu lumânări pe mese și un serviciu sobru. La parter, era o braserie simpatică, dar elegantă. Iar la subsol, unde se ajungea cu un ascensor minuscul din cupru, un mujic cu barbă albă păzea garderoba... Totul părea adus din secolul al XVIII-lea, însă realitatea era mult mai prozaică. *Cafe Pușkin* a fost gata doar în câteva săptămâni.

La nouă și zece, ușa se deschise, iar în cadrul ei apărură un tip vesel, masiv, cu umeri largi și ochi șireți, cu părul rar și lins, îmbrăcat cu o cămașă a la Mao, dar descheiată la gât și în jeansi. Se năpusti la Austin Redd și îl strânse în brațe ca pe un frate. După aceea făcu la fel și cu Malko, încât acesta nici nu avu răgaz să-i spună despre ce era vorba... Imediat, apărură alt personaj. Gocea Sukhumi îl prezentă:

— Sașa Borodovino...

Malko se întreba ce căuta acolo Sașa, un băiat frumos cu ochii puțin bulbucați și cu nasul acvilin, când văzu apărând în spatele lui o ceată de fete frumoase de ți se tăia respirația!

Toate erau parcă făcute după același model, blonde,

înalte, cu figuri perfecte și picioare interminabile, în afară de una, cu un păr lung care îi trecea de mijloc, ascunzându-i o parte din crupa de vis. Ea era aparte față de celelalte. Toate erau îmbrăcate în pulovere, cu fuste mini sau cu pantaloni, arborând obișnuitul aer nonșalant al tinerelor moscovite. Gocea le explică:

— Sașa conduce cea mai mare agenție de manechine din Moscova. În seara asta a venit cu cele mai frumoase dintre ele...

Făcură prezentările. Găsiră o masă mare rotundă și mai retrasă, iar votca începu să curgă în valuri. Austin Redd părea cam înțepat, cu haină și cravată, făcând notă discordantă... Prima sticlă de Stalicinaia „Cristal” se goli într-o clipă, iar Malko comandă o sticlă de doi litri de Taittinger, fiind aplaudat de făpturile care se mai dezghețaseră puțin. Austin Redd șușotea întruna la urechea georgianului. Acesta îi făcu lui Malko cu ochiul și îi zise pe un ton confidențial:

— O să-ți găsesc zâna! Cunosc toți portarii din „Dom na Nabierejnoi”. Dar în seara asta, ne distrăm!

Austin Redd dispăru. Malko nu știa în ce parte să se uite. Aflase că pe bruneta din stânga lui o chema Sonia și că s-a născut la Baku, în Azerbaidjan. Era irezistibilă, cu ochii ei verzi, ușor migdalați, cu pieptul planturos care îi deforma bluzița și cu mutra de păcătoasă. Avea douăzeci de ani... Fata din dreapta lui era Raisa, o blondă spic de grâu, care venea de la Smolensk. Fusta mini nu ascundea prea mult din coapse, iar degetele erau pline de inele. Avea deja privirea încețoșată. Nu vorbeau decât despre țoale și despre afaceri.

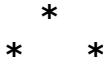
Gocea Sukhumi îi spuse lui Malko:

— Nu cred că vrei încă să o găsești pe Elena, după ce ai văzut aceste fete minunate.

Tinerele chicotiră uitându-se la Malko cu coada ochiului. Nu întâlneau la tot pasul un străin care vorbea rusește. I se păru că Sonia îl împinge ușurel cu coapsa. Îi întâlni privirea și ce văzu în ea îi răscoli pe dată simțurile.

— Să comandăm! zise Gocea. După aceea, mergem la mine ca să-l sărbătorim pe noul nostru prieten.

Nici șampania Taittinger Comtes din 1994 nu dură mai mult de zece minute.

— Pentru Rusia!

Cele patru pahare se ridicară în aer în același timp.

— *Za vase zdarovie!*

Sonia se întoarse spre Malko și propuse:

— Să bem pentru Austria!

Se goli și cea de-a treia sticlă de votcă și fu abandonată lângă celelalte de Otard XO care zăceau pe masă. Malko nu mai ținea șirul toasturilor de când ajunsese la Gocea acasă. Sonia își petrecu brațul pe după al său și dădură amândoi băutura pe gât dintr-o dată. După aceea, tânăra se ridică sprintenă și îl trase spre balustrada din lemn a balconului.

— Hai să admirăm priveliștea!

Ea îl tutuia în rusă. Plecară de la masa instalată pe terasa imensă în formă de „L”, de la etajul al doisprezecelea al „Casei de pe Chei”. Panorama îți tăia răsuflarea: râul Moscova, Kremlinul, noua biserică Regele Iisus și tot centrul capitalei. Steluțele roșii din turnurile Kremlinului semănau cu un imens pom de Crăciun. Ca să vină de la restaurant, se înghesuieră veseli toți opt în Mercedesul 600 SV 12 al lui Gocea, unii peste alții. Apartamentul georgianului era mobilat cu sobrietate. Un pat mare foarte jos, cutii cu sticle de votcă puse unele peste altele la intrare și inevitabila masă de biliard. La început, toată lumea participase la toasturi, apoi Sașa a dispărut cu o blondă. Celelalte fete începuseră să joace biliard, lăsându-i pe Gocea și pe Malko în compania Soniei și a Raisei.

Sprijinită de balustradă, cu spatele la panoramă, Sonia îl fixa pe Malko cu privirea ei tulbure, cu fața foarte apropiată de a lui.

— Ai niște ochi foarte frumoși, spuse ea. Parcă ar fi de aur.

— Și tu, replică Malko.

Stăteau aproape lipiți. Unul de altul. Votca contribuia mult la apropierea dintre popoare, iar rusoaicele nu fuseseră niciodată sălbatice. Malko simți brusc buzele Soniei lipindu-se ușurel de ale lui, iar limba strecurându-se abilă printre dinți. Tânăra îl săruta cu blândețe, strâns lipită de ei. O sărută și el din ce în ce mai pătimaș, simțind cum bazinul începe să se

miște, apoi brusc, ea se îndepărtă și zise:

— Am chef să dansez!

— Ah, bine, aprobă Malko puțin surprins.

— Dacă o facem acum, după aceea nu o să mai mergem la dans, îi explică ea simplu. *Vino. Davai!*

Când se întoarseră la masă, Gocea Sukhumi se agita temeinic între coapsele Raisei.

— Mergem la *Monte Carlo*? îl întrebă Sonia.

Malko aruncă o privire la ceas. Se făcuse deja unu și jumătate. Gocea se uită cu nostalgie la sticlele aproape goale și se ridică, în timp ce Raisa își trăgea fustița peste coapsele strânse în ciorapii negri.

— Ultimul toast!

— Dă-i drumul!

Se ridică. Îi era imposibil să-l trezească pe Sașa care, gol-pușcă, adormise peste partenera sa. Cele două fete care jucau biliard își luară coada pe spinare și îi urmară. Îl treziseră pe șoferul Mercedesului cu un bobârnac și pe-aci ție drumul! Malko întoarse capul și privi ferestrele întunecate ale „Casei de pe Chei”. Frumoasa Elena trebuie să fi fost la doi pași de el.

Monte Carlo se afla foarte aproape, chiar în fața hotelului *Balciuk Kempinski*. Intrarea era păzită de o ceată de „gorile”, demne descendente ale lui King Kong. Gocea trecu printre ele cu aceeași siguranță dintotdeauna. În discotecă, muzica îți spărgea timpanele. Trei fete se dezlănțuiau pe ringul de dans. Era ticsită de creaturi superbe, de perechi care se giugiuleau în separeuri și de bărbați cu mutre de bandiți. Chiuind, Sonia îl lăsă pe Malko și se duse în ring urmată de prietenele ei. Se pomeni singur cu Gocea într-un separeu, în fața unei sticle neîncepte de votcă.

Se pare că aici, oamenii nu simțeau criza. Multe fete singure dansau ca apucatele. Malko observă lângă ei o boxă neocupată, deși discoteca gema, iar oamenii abia încăpeau în ring.

— Pentru cine este rezervat acest separeu? îl întrebă Malko. Georgianul îl întrebă pe chelner, apoi îi spuse lui Malko:

— Pentru un mare om de afaceri, Simion Gurevici. A

telefonat că s-ar putea să vină...

Malko privi cu interes bancheta goală. Va face cunoștință cu Diavolul... Nu așteptă prea mult. În mulțime se produse agitație, iar Malko zări patru „gorile” atletice, îmbrăcate în negru, după obiceiul gangsterilor americani. Unul dintre ei ținea în mână, fără ostentație, însă foarte firesc, un pistol-mitralieră cu țeava scurtă marca Borko. Printre ei, Malko zări o chelie, apoi un omuleț scund, palid la față, cu un naș mare, fără cravată, îmbrăcat într-un costum sobru. Era neînsoțit. În clipa în care voia să se așeze, bărbatul îl zări pe Gocea, iar cei doi se îmbrățișară. Sukhumi îl prezentă pe Malko, pe care Gurevici îl salută distrat. Părea tensionat, obosit, iar Gocea se așeză la locul lui lângă Malko.

— Mi-a spus că a avut hepatită, șopti el, dar nu e adevărat... Se teme.

— De ce?

Georgianul ridică din umeri.

— Singurii oameni de care îi e frică sunt cecenii! Erau să-l omoare acum trei ani! De atunci, le simte mereu răsuflarea în ceafă. Cred că le-a făcut vreo porcărie.

— Ce au cu el?

— L-a furat. Cu ocazia unui transfer bancar. Și nu le-a plăcut. Cunoaște mulți ceceni, de exemplu, pe Șamil Basaiev... Încă mai face afaceri cu ei. Petrol, arme. Eu l-am cunoscut când a început. A învățat să fure de la foștii activiști.

Se întrerupse ca să golească paharul cu votcă. Malko se uită în ring și o văzu pe Sonia făcându-i semne disperate. Muzica era mai lentă, iar ea dansa cu una dintre prietene, lipită de ea ca de un bărbat. El se ridică, iar Gocea îi întinse imediat paharul cu votcă zâmbind. Avea dreptate. Îndată ce ajunse lângă ea, Sonia se desprinsese de prietena ei, goli paharul dintr-o dată și se lipi toată de Malko, cu privirea tulbure din cauza alcoolului. Îi găsi gura și avu senzația că prin vene îi curge plumb topit. Sâniile întăriți se striveau de stofa costumului, iar bazinul se freca ușor de el. În extraordinarii ei ochi verzi plutea o lucire pofticioasă. Era o târâtură care se încinsese bine de tot.

Ritmul muzicii se schimbă din nou, iar Sonia începu să se

zguduie la un metru de el. Mima amorul, uitându-se fix în ochii lui. Se dezlănțuise de-a dreptul. Muzica îl înnebunea pe Malko, ca și alcoolul. Părându-i rău să-l părăsească pe Gocea, se uită spre separeul lor. Georgianul discuta cu o blondă, însă atenția îi fu atrasă de altceva. O brunetă înaltă, într-o rochie lungă roșie, mulată pe corp, foarte decoltată, se strecura pe lângă ring, escortată de două „gorile” rase în cap și cu figuri de brute. Lumina reflectorului se opri pe ea, iar Malko nu mai dansă. Ori avea halucinații, ori cea care tocmai intrase era chiar Elena Sudalskaia, amanta răposatului Igor Zakaiev.

Capitolul IV.

Nevenindu-i să creadă ce noroc avea, Malko o urmări pe tânără din priviri, cu impresia că se uită la fotografiile pe care le-a văzut la Monte Carlo: coama de păr negru care îi încadra figura, profilul energic, gura cu buze cărnoase și roșii. Însă Malko fu și mai surprins când văzu că tânără se duce în separeul în care se afla Simion Gurevici. Acesta se ridică și o îmbrățișă, deși îi ajungea până la umeri. Vocea Soniei, care urla în urechea lui Malko să acopere muzica, îl smulse din visare.

— O cunoști?

— Nu, minți Malko. Dar tu?

— Am văzut-o din când în când pe aici, dar adesea singură. Te interesează?

— E o tipă bine.

Sonia se strânse în el și îi zise la ureche:

— Nerușinatule! Ai vrea s-o regulezi. Trebuie să recunosc că și mie îmi place, dar în seara asta are treabă cu porcul de Simion.

În vocea ei se simțea un regret sincer... Încă o bisexuală. Se vedea cât de colo că Elena îi plăcea la fel de mult ca și lui Malko. Sonia începu să danseze strâns lipită de el, ferm hotărâtă s-o alunge pe Elena din gând. Malko îi conduse pașii cu multă grijă spre marginea ringului. Astfel, putu să o studieze în voie pe brunetă. Avea ochii puțin duși în fundul capului, un nas mic și drept, buzele cărnoase și roșii și această extraordinară coamă de păr negru și strălucitor. Nu încăpea nici o îndoială că era vorba de Elena Sudalskaia. Simion Gurevici puse mâna pe coapsa ei cu un gest posesiv. Muzica tehno care începu îi permise lui Malko să se întoarcă în separeu. Se aplecă imediat la urechea lui Gocea Sukhumi:

— Bruneta care este cu Simion Gurevici este fata pe care o caut...

Georgianul aruncă o privire în boxa de alături și se strâmbă.

— E cam dificil, căci el este foarte susceptibil. Prin urmare,

la el locuiește. Are apartamentul de deasupra mea, dar îl văd destul de rar pe acolo. Preferă să stea în vila lui de pe strada Gorki.

Ca să mai facă o variație, Gocea schimbă votca cu o sticlă de coniac Otard XO și umplu toate paharele. Băgată strâns în Malko, culcându-și capul pe umărul lui, Sonia se gândea la ale ei, masându-i ușor coapsa și chiar pulpa puțin mai sus, ascunsă sub fața de masă. Se pare că băutura avea un efect afrodisiac asupra ei. Malko nu se gândea decât la bruneta din boxa vecină. Era perplex. Oare să fie o coincidență că era împreună cu Simion Gurevici, sau mai era ceva? Gocea se uită la el mirat și îi șopti la ureche:

— Sonia nu-ți place? Este a ta în seara asta...

— Cum așa? îl întrebă Malko sufocându-se. Georgianul îi făcu cu ochiul.

— Am aranjat cu Sașa. Oricum, ea te place. Vine cu tine la *Metropol*.

În acel moment, Elena se ridică și începu să danseze pe loc, legănându-și șoldurile. Apoi țâșni în ringul de dans ca o rachetă roșie. După zece secunde, Sonia sări în picioare și se năpusti și ea în ring. Începu să danseze în fața Elenei. Cele două femei își continuă numărul, apropiindu-se din ce în ce mai mult una de cealaltă, apoi când ritmul se schimbă, se îmbrățișară strâns de tot.

Malko nu-și putea reveni din surpriză. Sonia o agăța pe Elena de parcă ar fi fost bărbat! Muzica se opri și fu anunțată o prezentare de haine de blană. Elena se întoarse în separeu, își luă geanta și se duse la toaletă. Sonia se luă imediat după ea.

Cele două femei apărură amândouă, iar Sonia se lipi din nou de Malko, aparent mai îndrăgostită decât înainte. În ring, vreo douăsprezece fete, unele mai frumoase decât altele, se învârtteau înfășurate în hainele de blană care valorau probabil cât salariul pe douăzeci de ani al unui rus obișnuit. După aceea, manechinele au fost înlocuite de un grup de fete care cântau cât le ținea gura. Malko recunoscuse melodia, dar nu și cuvintele.

— Ce cântă? îl întrebă el pe Gocea.

Georgianul izbucni în râs.

— O parodie după un vechi cântec revoluționar „Cerkasov trece Uralii”. Își bat joc de Elțîn și de Puțin. L-au înlocuit pe Cerkasov cu Basaiev²³. Alături de ei, Simion Gurevici se strâmba.

Se ridică însoțit de Elena și se îndreaptă spre ieșire. Malko profită de această mișcare..

— S-a făcut târziu... îi zise el lui Gocea.

— *Vsio normalno!*²⁴ făcu georgianul. Șoferul meu te așteaptă. După aceea mă va lua pe mine. Distracție plăcută.

Sonia se ridicase și ea. Ieșiră amândoi imediat după Elena și Simion Gurevici. În fața discotecii aștepta o adevărată procesiune. O Volga neagră masivă cu două girofaruri, un Cadillac Sevilla cu geamurile fumurii și un BMW ticsit cu gărzi de corp. Alții supravegheau împrejurimile. Simion Gurevici și Elena se urcară în Cadillac, iar coloana se puse imediat în mișcare.

Mercedesul 600 cu geamuri antiglonț al lui Gocea apărură numaidecât. Îndată ce se instala în limuzină, Sonia băgă mâna între picioarele lui Malko cu un gest posesiv. De-abia putu să observe traseul scurt... Când ajunse în fața hotelului *Metropol*, șoferul lui Gocea coborî și îi spuse câteva cuvinte paznicului care avea și atribuția de a le interzice clienților să aducă fete în cameră. Când Malko trecu pe lângă el, cu Sonia la brațul lui, acesta întoarse imediat capul în altă parte. Gocea Sukhumi avea brațul lung.

Când ajunseră la etajul patru, Sonia începu să danseze pe culoar, făcând piruete ca o balerină, cu părul ei lung fluturând în aer. Îndată ce ajunseră în cameră, ea se opri brusc și fixă pe Malko cu ochii ei minunați, apoi se descheie lent la bluză, dezvăluindu-și pieptul greu și plin, dur ca marmura. După aceea, își lepădă fusta mini, rămânând numai în costumul de baie. Malko se apropie de ea și o lipi de el strivindu-i sânii, apoi o sărută lung pe gură.

— Ai votcă? îl întrebă ea.

El căută în minibar, iar ea o dădu pe gât pe nerăsuflăte. Apoi, ca și cum ar fi avut nevoie de băutură ca să se hotărască, își scoase cu gesturi normale costumul de baie,

²³ Șamil Basaiev, șeful rebelilor ceceni (n.a.).

²⁴ Nici o problemă (n.a.).

dând la iveală părul pubian ras aproape de tot. Îl luă pe Malko de mână și îl trase înspre pat, unde se întinse pe spate, cu picioarele depărtate și ochii închiși..

Malko începu să o mângâie. La început, i se păru că sânii se întăresc mai mult apoi alunecă în jos, spre pânțele. Când îi atinse cu blândețe sexul, Sonia oftă ușor. Apoi, când începu să-l maseze încet, respirația i se acceleră. Brusc, ea îl apucă de mână și i-o înfundă înăuntru. El simți cum se deschide, apoi mierea curgând. Ea gemea încetisor, iar bazinul urca și cobora, Deodată, el simți, după contractiile mușchilor, că a ajuns la orgasm. Sonia îl prinse de ceafă, îi strivi gura cu buzele și îl mușcă, apoi îl privi fix cu imenșii ochi verzi, puțin tulburi.

— Se vede cât de colo că nu ești rus! șopti ea. Ei nu te mângâie, ci îți bagă imediat instrumentul în tine. Pe mine nu mă excită așa. Mie îmi place să mă mângâie și să mă lingă... De asta îmi place să fac dragoste cu o prietenă...

— L-ai propus brunetei s-o faci cu ea? o întrebă Malko zâmbind.

— Nu, răspunse fata sec. Nu o cunosc. Ca și cum ar fi vrut să-i ceară iertare, ea se întoarse și, fără să-l avertizeze, îi înghiți ușurel sexul lui Malko. Această mângâiere aproape cuminte se transformă rapid într-un duel de un erotism sălbatic. Malko o apucă de părul lung și i-l strânse într-o coadă de cal improvizată, ghidând-o astfel după bunul său plac. Acest lucru păru să o excite și mai tare pe Sonia care își freca sânii de el, fără să-l lase din gură. După aceea, se îndreptă gâfâind, cu văpăi strălucitoare în ochii verzi.

— Regulează-mă! Mi-am uitat prezervativele. Ai tu?

— Nu, spuse Malko. Ea clătină din cap.

— Nu-i nimic! Ai Sida, cumva?

— Nu cred, răspunse el surâzând. Dar tu ai?

— Eu o fac întotdeauna cu prezervativ. Sașa mi-a spus că nu există nici un risc dacă o fac cu tine...

Ea se și culcase pe spate cu picioarele desfăcute. Malko se afundă în sexul ei strâmt și primitiv. Sonia își încolăci brațele în jurul gâtului, apoi ridică bazinul ca s-o pătrundă mai bine.

— Regulează-mă mult, murmură ea. Nu ajung repede la orgasm.

Malko se strădui s-o facă cât mai bine, încercând să se controleze. Eforturile sale fură recompensate cu vârf și îndesat. Sonia respira mai sacadat, întinse picioarele, apoi le încrucișa pe spatele lui Malko și gemu atât de tare că semăna cu un hohot de plâns.

Malko nu juisase. Se retrase și o întoarse ușurel cu fața în jos. Sonia se lăsă în voia lui ca o păpușă. Îi admiră o clipă curbura minunată a soldurilor pline. În acel moment, era mult prea departe de CIA și profita din plin de acest cadou căzut din cer: această fată superbă de douăzeci de ani, pe care o cunoscuse abia cu câteva ore în urmă. Ca să-i stârnească din nou dorința, ea îngenunche și, cu un gest de o indecență absolută, își desfăcu fesele în fața lui. Era mai mult decât putea să-i ceară Malko. Încurajat de această ofertă fără cuvinte, el se apropie de crupa tinerei. Sonia se încorda, dar nu protestă. Atunci apăsă cu toată puterea, forțând încetisor inelul care rezistă, apoi cedă brusc. Malko se afundă în voie între fesele rotunde cât putu de mult. Sonia gâfâia. El rămase nemișcat, profitând din plin de acest moment magic, simțind lipit de pânțele lui rotunjimea fermă a crupei pe care o posedă. Apoi se dezlănțui ca o cătană, perforând superba crupă gata să o rupă, până când explodează în străfundurile ei cu un urlet sălbatic.

*

* *

Amețită de votcă și de plăcere, Sonia dormea pe burtă. Malko se duse să facă un duș, apoi se întoarse în cameră. Sonia dormea în continuare. Amintindu-și de escapada ei de la toaletă, o controla în geantă. Găsi ceva bani, niște acte și un cartonaș alb pe care erau scrise un număr de telefon și un nume: Elena. Sonia îl mințise. Își notă numărul și puse cartonașul la loc, apoi se întinse lângă ea. Sonia mârâi și se cuibări în el ca o fetiță cu ursulețul ei.

Seara merita să fie însemnată cu roșu în calendar: o găsisse pe Elena Sudalskaia și îi aflase chiar și numărul da telefon. Eventual și un „contact” pe care îl putea manevra: Sonia.

*

Fata dispăruse ca și cum nici nu ar fi existat. Un soare vesel strălucea deasupra Moscovei. Era ora zece. Malko privi numărul de telefon al Elenei pe care și-l notase pe blocnotesul hotelului. Își dădu seama că pe al Soniei nu-l avea. Era imposibil să o găsească pe fugitiva lui ibovnică altfel decât prin intermediul lui Gocea. Acest lucru îl îmboldi să folosească informația. Așteptă să se facă unsprezece, apoi formă numărul.

— *La vam slišu*²⁵, răspunse imediat o voce atât de gravă, încât crezu că era a unui bărbat.

— Aș dori să vorbesc cu Elena, ceru el.

— Eu sunt.

Malko avu un șoc. Minunata Elena avea voce de homosexual...

— Nu mă cunoașteți, mărturisi el. Dar eu v-am zărit aseară la *Monte Carlo* și găsesc că sunteți minunată.

— *Spasiba*, zise Elena, dar de unde aveți acest număr de telefon?

Malko se hotărî să acționeze:

— I l-ați dat fetei cu care eram...

La capătul firului se lăsă o tăcere prelungită, apoi Elena observă cu voce egală:

— Ah, da. Erați în separeul de alături.

— Exact.

— Ce vreți de la mine?

Pusese întrebarea pe un ton atât de neutru, încât lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să găsească un răspuns.

— Vă găsesc foarte frumoasă și aș dori să vă invit la dejun sau la cină.

— Mulțumesc, răspunse Elena, dar nu mai rămân în Moscova, poate altă dată. *Dasvidania*.

Închisese deja.

Malko se uită năuc la aparat. În acest moment, ea nu știa cine era. Întâlnirea lor a fost o pură întâmplare. Pur și simplu, el nu o interesa deloc. Trebuia să facă în așa fel încât să se mai întâlnească o dată. Dar pentru asta, singurul intermediar era Sonia. Nu va fi o treabă ușoară... Acum că o văzuse pe

²⁵ Vă ascult, (n.a.).

Elena împreună cu Simion Gurevici, fata devenea și mai interesantă. Deși se îndoia că un apropiat de-al lui Boris Elțin s-ar fi amuzat ucigând niște agenți CIA. Chiar dacă frumoasa Elena nu era amestecată în asasinatul de la Monte Carlo, rămânea singura persoană care putea să recupereze documentele pentru care CIA plătise deja cu prețul sângelui...

Prin urmare, trebuia să o întâlnească din nou pe Sonia. Iar pentru asta, numai Gocea putea să-l ajute.

— Mulțumesc pentru seara trecută, spuse Malko. Permiteți-mi să vă invit la dejun.

— Cu plăcere, acceptă Gocea cu entuziasmul obișnuit, însă nu prea am timp. Știți unde este cafeneaua *Donna Klara*, pe strada Bronaia? În cartierul Eleșteul Patriarhilor.

— O găsesc eu, zise Malko.

— Atunci, ne vedem pe la ora unu.

Îi rămânea doar să închirieze o mașină. Va fi mult mai ușor decât să găsească un taxi în toată Moscova.

*

* *

Când Malko opri Golful închiriat în fața cafenelei *Donna Klara*, observă imediat un Chrysler Voyager cu geamuri fumurii ce staționa în fața localului. Când trecu pe lângă el, zări înăuntru niște oameni în uniformă. Era o unitate specială a DPS²⁶. Ce căutau în acest Cartier liniștit și luxos? *Donna Klara* semăna cu toate cafenelele din lume. Mâncai într-o ambianță plăcută.

Gocea Sukhumi îl întâmpină cu căldura obișnuită, însă, îndată ce comandară, georgianul păru mai îngrijorat.

— Am primit adineauri un telefon de la Simion Gurevici, începu el. Era vorba despre tine...

— Despre mine? se miră Malko. Dar ne-ai făcut cunoștință.

— L-ai telefonat Elenei Ivanovna azi-dimineață...

— Este adevărat, recunosc Malko, aseară i-a dat numărul ei Soniei. Iar eu mi l-am notat. Doar ți-am spus că îmi place femeia asta...

Georgianul tăcu câteva clipe, apoi zise cu voce egală:

²⁶ Dozusno Patrolnaia Slujba: Poliția rutieră care a înlocuit GAI. (n.a.).

— Nu te prosti! Ești prieten cu amicul meu Austin Redd, dar nu mă prosti în față. La Moscova, sunt mii de târfe tinere mult mai frumoase decât Elena. Dacă o cauți, nu o faci doar ca s-o regulezi. Iar Simion Abramovici a înțeles acest lucru. Altminteri, nu mi-ar fi telefonat... Puțin îi pasă că o agăți pe fată, chiar dacă se culcă cu ea... Problema este alta.

Malko recunosc.

— Da, Gocea, este vorba despre altceva, mărturisi el.

— *Serious business?*

— *Serious business*, confirmă Malko.

Rusul reflectă rapid.

— Are legătură cu întâmplarea de la Monte Carlo, cu bomba?

— Da.

Se lăasă o tăcere prelungită. Gocea nu se atinsese de salată, își aprinsese gânditor o țigară cu bricheta Zippo încrustată cu inițialele lui în relief, apoi observă:

— Ai văzut afară mașina DPS-ului?

— Da.

— Cred că e pentru tine...

— Pentru mine?

Georgianul zâmbi cu subînțeles.

— DPS-ul ascultă de MVD, MVD-ul ascultă de Kremlin, iar Kremlinul ascultă de Simion Abramovici. Am senzația că, încercând să te apropii de Elena, ai atins pe undeva o coardă sensibilă. În acest moment la Moscova, nu știe dreapta ce face stânga. În schimb, Simion Abramovici are brațul foarte lung. A luat pielea a doi prim-miniștri, printre care și Evgheni Primakov. Iar Primakov nu este lipsit de apărare. Prin urmare, tu... Nu știu cu ce îi deranjezi, dar nici nu vreau să știu. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca pentru câteva zile la Tbilisi, acasă la mine. E soare și poți să o iei și pe Sonia ca să te odihnești.

Și lui Malko îi pierise pofta de mâncare. Abia sosise la Moscova și se și lovise de forțele paralele. Era o situație neplăcută. Dacă Simion Gurevici îl sunase pe Gocea, însemna că Elena îi spusese. În concluzie, nici ea nu credea povestea cu agățatul. Gocea Sukhumi se uită la enormul lui ceas Breitling din aur cenușiu și o strigă pe chelneriță.

— Două pahare cu coniac, te rog!

Ea se întoarse cu o sticlă de Otard XO și cu două pahare, îndată ce îl umplu pe al lui Gocea, acesta îl ridică.

— Pentru prietenia dintre popoare! (Era vechea formulă.) Lasă baltă afacerea asta. Moscova este un oraș periculos. Simion era foarte nervos la telefon. Cu DPS-ul nu sunt probleme, dar dacă își asmute prietenii ceceni împotriva ta, nu te mai scapă nimeni. Nu credeam că vei ataca Kremlinul de unul singur.

Lui Malko îi veni să-i spună că, până aseară, nici nu-i trecuse prin cap această idee. Era clar că georgianul nu voia să-l ajute. Zise cu un surâs nevinovat:

— Poate că e bună ideea ta cu Tbilisi, dar nu am numărul Soniei...

— Nici o problemă! îi spun eu să te sune la hotel.

Ținu morțiș să achite el nota de plată, apoi își luară la revedere pe trotuar. Malko îl privi Mercedesul 600 SV 12 îndepărtându-se, apoi se urcă și el în modestul Golf. Se îndreptă spre Kolțo și, la trei străzi mai departe, își dădu seama că Gocea Sukhumi nu era paranoic: Chrysler-ul Voyager plin cu polițiști era pe urmele lui.

Capitolul V.

Malko se angaja pe Kolțo cu mintea clocotind. Cum se făcea că, pentru un simplu telefon dat Elenei Sudalskaia, se trezise cu poliția moscovită după el? Acești oameni erau înarmați și puteau să-l împuște în orice clipă. Îl sună pe Austin Redd pe mobil, pe linia directă. Americanul îl ascultă și spuse imediat:

— Faptul că sunteți urmărit înseamnă că ați pus mâna pe ceva. După părerea mea, nu au ce să vă facă. Este doar un mesaj prin care vă sfătuiesc să nu vă mai intereseze această femeie. Prin urmare, trebuie să continuați. Notați-vă numărul Chrysler-ului. Întâi îl sun pe amicul nostru Serghei și vă telefonez după aceea, încercați să scăpați de ei.

După ce închise, Malko accelerează și viră pe o străduță transversală. Chrysler-ul se apropia. În fine, după câteva manevre încâlcite, reuși să scape de urmăritori. Ușurat, se pregătea să se îndrepte către Ambasada americană, când, în spatele lui, urletul unei sirene îl făcu să tresară. Era o mașină de poliție, albastru cu alb, cu girofarul aprins, care îl urmărea. Îl forță să oprească mergând în zigzag în fața lui. Doi milițieni în uniformă coborâră și îi cerură actele. Surprinși că vorbea rusește, îi explicară apoi că niște colegi de-ai lor le semnalaseră un șofer care conducea periculos. Astfel, era pasibil de o amendă în valoare de trei sute de dolari plus confiscarea vehiculului... Toate astea îi miroseau a manipulare, dar Malko nu se enervă. Plecă după o jumătate de oră, după ce le dădu milițienilor cincizeci de dolari. Începuse hăituiala. Mobilul sună. Era Austin Redd.

— Duceți-vă la *Marriott*, pe strada Tverskaia, zise el. Aveți întâlnire peste o jumătate de oră.

*

* *

Barul hotelului *Marriott* era pustiu, cu excepția unei târfe elegante care sorbea o Coca-Cola. Serghei Zdanovici ajunsese puțin mai târziu decât Malko și părea obosit. După ce

comandă un Defender cu gheață, îl ascultă cu atenție pe Malko, notându-și numărul Chrysler-ului Voyager, apoi spuse:

— Mă voi interesa. Totuși, nu cred că a fost o coincidență. Vedeți vreun motiv?

— Am găsit-o pe Elena Sudalskaia, îl informă Malko. Colonelul din FSB ascultă povestea lui în timp ce trăgea din țigară și jucându-se distrat cu bricheta oferită de Austin Redd. Tresări când auzi numele lui Simion Gurevici.

— Omul ăsta nu face nimic pe degeaba, observă el. L-a sunat pe prietenul dumneavoastră și a avut loc acest incident. Se pare că se simte amenințat personal, dacă a acționat atât de repede. Aici este atotputernic, doar se află sub protecția Tatiane Elțin. În concluzie, nu se teme de americani...

— Prin urmare, este...

— N-am spus asta, protestă imediat ofițerul din FSB. Poate că o apără pe Elena din motive pe care nu le cunoaștem. Mă voi strădui să aflu mai multe. Ne întâlnim pe la opt la *Metropol*. Până atunci, căutați să nu mai faceți imprudențe.

Își termină băutura și se ridică. În celălalt capăt al barului, târfa sorbea din Coca-Cola ei. S-a terminat cu votca și cu ceaiul. Vechile tradiții rusești începeau să se piardă. Malko observă imediat Chrysler-ul oprit lângă mașina lui. Când demară, porniră și urmăritorii.

*

* *

De obicei, barul *Metropol* gimea de fete frumoase însoțite de oameni de afaceri, dar în seara asta, era absolut pustiu. Situat în stânga lifturilor, imediat după holul de la intrare, era practic fiindcă avea fotolii confortabile care se puteau muta în altă încăpere, dejucând astfel vigilența cerberilor care păzeau ușa hotelului. Malko se gândea în timp ce se juca cu mesajul de la Gocea, când își făcu apariția Serghei Zdanovici. Fără să mai aștepte, Malko îi comandase un Defender dublu.

— Ați mai aflat ceva? îl întreabă el după aceea.

— Da, răspunse colonelul din FSB. Vehiculul aparține de GUBOP, serviciul de luptă împotriva crimei organizate, subordonat MVD-ului.

— Și de ce se interesează de mine acest serviciu?

Serghei îi adresează un zâmbet calm.

— Este o întrebare bună, la care nu am reușit să obțin un răspuns *direct*. Am aflat că este vorba despre un *osobskie papki*²⁷, deci secret.

— Dar cine a ordonat să fiu supravegheat?

— Generalul Kozlov, șeful GUBOP, are foarte mare legătură cu Simion Gurevici... Mi se pare o ipoteză plauzibilă. De fapt, este tot ce vă pot spune.

Malko simți că rusul este din ce în ce mai reticent, așa că insistă, vorbind în șoaptă:

— Serghei, există o recompensă de cinci milioane de dolari pentru cel care îi va găsi pe autorii atentatului de la Monte Carlo. Este o sumă imensă...

Colonelul îl fixă cu un zâmbet stins, jucându-se cu capacul brichetei.

— Este adevărat, recunosc eu, dar dacă te afli la cimitir, nu mai poți profita de bani. Eu sunt doar un biet *polkovnik besprosventâi*²⁸, dar am familie. Aici poți să mori foarte ușor, dacă te pui de-a curmezișul oamenilor puternici. Este floare la ureche să găsești niște ucigași... În concluzie, trebuie să fiu prudent. Nu îmi cereți să fac lucruri imposibile.

Văzând cât de dezamăgit este Malko, el se aplecă, luă un pachet voluminos din servieta lui ponosită din piele neagră și i-l dădu. Acesta îl cântări în mână. Era foarte greu.

— E un pistol automat Makarov de nouă milimetri, spuse încet Serghei. Are trei încărcătoare. Doar cu atâta lucru am putut să vă ajut.

Impresionat, Malko puse pachetul pe masă.. Fiindcă își lua atâtea măsuri de prevedere, însemna ca și pe Serghei îl păștea un pericol real.

— De cine ascultă FSB-ul? Întrebă el.

Zdanovici ridică sprâncenele stufoase și negre mirat.

— De primul-ministru, Vladimir Puțin. Iar el primește ordinele direct de la Kremlin. Însă multă lume ține cu Primakov, sau cu fostul șef, Stepașin. Nu poți să ai încredere în nimeni. Firește că în mod *oficial*, noi nu comitem nici o

²⁷ Dosar special (n.a.).

²⁸ Ad litteram. Colonel fără lumină, adică fără perspectivă, fără viitor, (n.a.).

illegalitate. În secret însă, fiecare ascultă de clanul lui. Eu mă tem de toată lumea. Oricum, fiți atent că Simion Gurevici este atotputernic, dar mai ales, periculos.

Se pregătea să se ridice, când Malko îl întrebă:

— Are birouri în Moscova?

— Bineînțeles, societatea Kamaz, pe Novokurnețkaia Ulița, lângă gara Kazan. Un hotel întreg particular cu geamuri antiglonț, lângă o biserică. Nu aveți cum să nu-l găsiți.

— Mulțumesc, spuse Malko.

După ce se ridică în picioare, colonelul din FSB observă:

— Dar nu văd ce ați putea face acolo.

— Voi încerca să-i plătesc cu vârf și îndesat, făcu Malko pe un ton voit misterios.

*

* *

Cerul senin și fără nici un nor îi imprima Moscovei un aer nostalgic de vară. Traficul se scurgea cu greutate, supravegheat de grupuri de milițieni în uniforme gri, gata să sancționeze și cea mai neînsemnată abatere. În afară, bineînțeles, de bacșiușul care era obligatoriu. Malko mergea pe Ulanski Prospekt, un amestec între arhitectura barocă în culori pastelate, dar scorojite și hidoasele edificii cenușii construite în perioada sovietică. Aseară, după ce se despărțise de Serghei Zdanovici, o sunase pe Sonia. Dar în zadar. Nu avea nici robot. Înainte să iasă din hotel, mai încercă o dată, dar nu avu succes. Și nici nu îi știa adresa.

Când se angaja pe Novokurnețkaia Ulița, reperă cu ușurință birourile lui Simion Gurevici. Era un hotel particular lung, cu reflexe verzui în geamuri, semn că erau blindate. Vreo șase paznici măsurau trotuarul în sus și-n jos, între cele două intrări. Un Cadillac Sevilla albastru închis cu geamuri blindate staționa în față. Era mașina pe care o văzuse acum două seri în fața barului *Monte Carlo*.

Se opri lângă clădire și coborî din mașină, cercetând împrejurimile. Unul dintre paznici traversă strada imediat și se repezi la el. Pe sub pulover, se vedea forma unui toc de armă. Avea fața dură, privirea rece, ras în cap. I se adresă lui Malko cu voce calmă, dar care nu admitea replică:

— Domnule, nu este voie să staționați aici. Sunt locuri mai

încolo.

— Ah, da, de ce? îl întrebă Malko.

— Pentru că este interzis și cu asta, basta.

— Nu rămân mult, făcu Malko.

Se îndreptă spre o bisericuță aflată lângă hotelul particular și intră în ea. Când ieși, o mașină a DPS staționa în spatele Golfului... Fu imediat încadrat de doi polițiști care îi cerură actele. După ce le examinară cu minuțiozitate, negăsind absolut nimic, îi ordonară să deschidă portbagajul.

— De ce faceți una ca asta? îi întrebă Malko, nu-i nici un semn că nu se staționează aici.

Unul dintre polițiști mormăi:

— Asigurăm paza unei personalități care locuiește vizavi. Acum ori plecați, ori vă ducem la sediu în strada Petrovka...

Malko se sui în Golf mulțumit. Își atinsese scopul. Peste puțin timp, Simion Gurevici va afla că a venit până la bârlogul lui. Părea un gest plin de naivitate, însă era singura modalitate de a urni lucrurile din loc. În patruzeci și opt de ore, o găsisse pe Elena Sudalskaia, dar îi pierduse pe cei doi aliați ai lui. Iar poliția moscovită îl urmărea ca pe un criminal. Ce să mai vorbească despre Elena, care se afla parcă pe altă planetă...

*

* *

Malko întoarse capul de nenumărate ori, dar nu observă nici un vehicul suspect. De data asta nu mai era urmărit. Parcursese de trei ori același traseu: Piața Manejului, panta până în Piața Dzerjinski, apoi Lubianka Pereulok, înconjurase Kremlinul și Piața Roșie, reveni pe cheiul Kremliovkaia și, din nou, în Piața Manejului.

Pe străzile Moscovei nu se vedeau motocicletate, căci nu se putea supraveghea bine în acest mod. Refăcu traseul liniștit, traversa râul Moscova, apoi se îndreptă spre „Casa de pe Chei”. Atât îi mai rămăsese: să stea la pândă că, poate-poate, va reuși să ia legătura cu Elena Sudalskaia. În cel mai rău caz, acest lucru putea să stârnească o reacție interesantă...

Se opri în fața micuței parări lipite de bulevardul Serafimovica, aflată în prelungirea unui pod cu același nume.

În acest mod, supraveghea cele trei intrări cu arcadă ale clădirii. Trebuia doar să se înarmeze cu răbdare.

*

* *

Era cinci după-amiază, iar lui Malko i se făcuse o foame de lup. La un moment dat, zări un Mercedes albastru condus de un șofer care se opri în fața arcadei din mijloc. Șoferul despături ziarul ca să citească în timp ce își aștepta șeful.

După zece minute, apără o siluetă de sub arcadă. O femeie înaltă, înfășurată într-un mantou bej, lung până la glezne. Pulsul lui Malko se accelerează brusc. Judecând după coama de păr negru, nu putea fi decât Elena Sudalskaia. Înainte de a se sui în Mercedes, se opri o clipă pe trotuar uitându-se împrejur. Malko avu impresia că privirea femeii se oprise la mașina lui. După aceea, se urcă în Mercedesul albastru care întoarse și trecu pe lângă Golf. De data asta, Malko fu sigur că îl văzuse pentru că privirile lor se întâlniră. Așteptă puțin, apoi porni după Mercedes, trecând pe sub podul Kammeni ca să ajungă pe malul celălalt al râului Moscova. Mercedesul albastru merse pe lângă Kremlin, traversă Piața Manejului, luând-o pe Teatralni Prospekt ca să vireze la stânga, pe Neglinaia. Traficul era aglomerat, iar lui Malko nu îi fu greu să-l urmărească. Mercedesul albastru o luă pe o străduță îngustă în pantă, apoi se opri.

Staționând în colțul străzii Neglinaia, Malko o văzu pe Elena urcând scara unei clădiri și dispărând înăuntru. Așteptă câteva clipe, apoi coborî și se duse să vadă despre ce era vorba. O siglă anunța: „Sandrenovskie Bani”. Era o „Bănia”, adică una dintre multele băi de aburi care se găsesc în Moscova. Rușii erau înnebuniți după ele și încheiau aici multe afaceri. Iar femeile veneau aici ca să se relaxeze și să vorbească la telefon cu amanții lor. În fiecare „bănie” erau saloane particulare unde se mânca, se dormea sau se jucau cărți. Elena nu făcea altceva decât să se ocupe de modă. Malko se pregătea să se îndrepte către Neglinaia, când un taxi se opri în fața clădirii. Malko se întoarse la timp ca să vadă o brunetă înaltă cu părul lung până la mijloc ce tocmai cobora din el. Era Sonia, amanta lui de o seară.

Ea dispăru în „bănie”, în vreme ce Malko se urca în

mașină, perplex. Nu putea fi o simplă coincidență. Oare ce semnificație avea această întâlnire?

*

* *

— Vrei puțin compot, porumbițo?

Sonia aprobă din cap, copleșită că se afla în prezența unei femei atât de bogate ca Elena, care locuia în „Dom na Nabierejnoi” și avea o legătură cu Simion Gurevici... Cele două femei erau într-un salon închis, cu două banchete separate de o masuță joasă plină cu mâncare, cu băuturi răcoritoare și o carafă cu votcă. Se dezbrăcaseră în pielea goală, înfășurate în jurul taliei cu o eșarfă din pânză. Sonia se zgâia la pieptul Elenei, aproape la fel de frumos ca al ei, cu sfârcuri lungi și groase. Chiar și aici, Elena era machiată discret, sub clia de păr negru ca pana corbului.

— Faci sport? o întrebă cu sfială Sonia.

— Câteodată. Hai să mergem la saună.

Cele două femei străbătură salonul comun ca să ajungă la dușuri, la saună și la piscină. Elena luă în trecere un braț de ramuri de mesteacăn pentru masaj.

În mica saună în care domnea o căldură înăbușitoare, ele își lepădară eșarfele din jurul șoldurilor. Sonia se uită la tufișul negru și bine tuns al noii sale prietene. Se așezară pe treptele din lemn și începură să transpire lângă trei grășane cu niște pălării ciudate din fetru, puse ca să le protejeze părul. După cinci minute, Elena se ridică, luă ramurile de mesteacăn și i le dădu Soniei.

— Biciuiește-mă cu ele, face bine la circulație!

Sonia nu mai făcuse niciodată așa ceva. Foarte stânjenită, ea începu să-i atingă ușurel spatele, fesele și picioarele. Elena se învârtea pe loc râzând, oferindu-i sânii și pânțele.

— Mai tare! Mai tare, nu simt nimic!

Văzând că Sonia nu îndrăznea, ea îi luă mănunchiul de ramuri și începu s-o biciuiască. Sonia se abținu să nu țipe de durere. Cu picioarele depărtate, cu un aer dur, Elena o lovea cu toată puterea peste sâni, peste burtă și între picioare. Tresări când simți o lovitură direct în clitoris și se întoarse imediat. Elena o lovi atunci peste fese și peste spate. Se dezlănțuise.

Când se opri, pe Sonia o durea tot corpul. Ieși repede din saună și făcu un duș cald. Elena se duse și ea, iar trupurile lor se atinseră, lucru care nu o deranja deloc pe Elena. După ce se usară și își puseră din nou pânza peste șolduri, se duseră în salon.

Elena turnă în pahare votcă pe care o dădură pe gât dintr-o dată. Traseră perdeaua ca să nu le vadă nimeni. De altfel, acum era ora rezervată numai femeilor...

Gustară puțin hering, somon și sturion. Deodată, Elena observă dungile roșii de pe pieptul noii sale prietene și se aplecă cu tandrețe spre ea.

— Ți-am făcut rău, dulceată, iartă-mă.

Aplecă capul, iar Sonia simți gura caldă pe sânul stâng. Limba aspră ca de șopârlă veni în întâmpinarea ei. Senzația neașteptată fu atât de puternică și atât de neașteptată, încât sânii se întăriră instantaneu. Gura Elenei îi ataca deja celălalt sân cu același rezultat... Degetele înlocuiră gura pe care tocmai o dezlipise de pe piele. O mângâiere dulce și foarte abilă. Elena răsucea sfârcul între degete, atingându-l apoi cu limba. Sonia gemu fără să vrea. Sânii erau partea ei cea mai sensibilă.

— Da' știu că îți place, dulceată, șopti Elena. E bine...

Își strecură mâna sub pânză și îi îndepărtă Soniei picioarele. Aceasta simți degetele lungi ale Elenei mângâind-o. Apoi și le afundă în ea, intrând și ieșind cu o blândețe diabolică. Întâlni privirea Elenei care îi urmărea plăcerea. Nu trebui să aștepte prea mult. Destinzându-se brusc, Sonia juisa. Elena înfipse mai adânc degetele și îi strivi gura, în timp ce îi scotea pânza. Cu gestul cel mai normal, se deplasă la capătul celălalt al banchetei, îndepărtă picioarele Soniei și își lipi gura de sexul ei. Când fata simți buzele Elenei atingând-o, țipă și strânse imediat coapsele, scuturată de un spasm. O apucă mașinal pe Elena de clăia de păr negru, ceea ce îi mări și mai tare plăcerea. Limba se juca cu frenezie în locul cel mai sensibil, declanșând valuri de plăcere. Avu și al doilea orgasm. Elena se ridică cu privirea umedă, cu buzele umflate și o întrebă cu vocea ei răgușită:

— Și prietenul tău te-a adus la orgasm aseară?

— Da, nu, nu mai știu, bâigui Sonia fâstăcită.

— E frumos și mie mi-ar plăcea să-l încerc, spuse Elena visătoare. Tu vrei?

— Bineînțeleles, răspunse Sonia.

Elena se ridică în picioare, cu sexul în dreptul gurii Soniei. Aceasta înțelese mesajul și își afundă fața între coapsele Elenei. Ca să-i ușureze munca, aceasta puse piciorul pe măsuta joasă. În același timp, îi mângâia sânii Soniei, strângându-i cu blândețe, dar ferm. Aceasta auzi ca prin vis:

— Spune-i că poate să-mi telefoneze. O să ne întâlnim amândouă cu el într-un loc liniștit.

Tăcu și începu să gâfâie.

— Da, da, așa...

Depășindu-și timiditatea, Sonia înfipse două degete în sexul Elenei. Era atât de excitată, încât perspectiva de a-și vedea prietena regulată de propriul ei amant o excita și mai tare.

Capitolul VI.

Austin Redd ieși din sala de conferințe pus la patru ace, dar îngrijorat. Malko îl aștepta de o jumătate de oră. Americanul trânti un dosar greu pe birou și își aprinse o țigară.

— Tot nu ați aflat nimic?

— Nu prea, mărturisi Malko. În afară de întâlnirea Elenei cu Sonia.

Șeful centralei făcu un gest plictisit.

— Lăsați asta.

Îi întinse o telegramă lungă primită de la Langley prin care erau întrebați în ce stadiu se află ancheta.

— Numai asta îi interesează, oftă americanul. Eu le vorbesc despre starea sănătății lui Boris Elțin, dar îi doare în cot. Cu toate că este importantă. Vor cu tot dinadinsul pielea ticăloșilor care ne-au căsăpît oamenii.

— Nu mai sunt urmărit, zise Malko, dar am rămas fără nici o pistă... Prietenul dumneavoastră Gocea m-a lăsat baltă, iar colonelul Zdanovici nu mai vrea să colaboreze cu mine.

— Nu-i adevărat. M-a sunat și vrea să vă întâlniți astăzi la ora trei, pe un șlep-restaurant, pe cheiul Frunzenskaia. Dumneavoastră chiar nu aveți nimic?

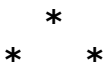
Malko se pregăti să răspundă, dar se răzgândi. Sonia îl sunase ia ora nouă și se întâlnea cu ea să ia masa de prânz, dar acest lucru nu avea o legătură directă cu ancheta lui. Pur și simplu, ea avea chef să se reguleze... Era curios dacă îi va spune despre întâlnirea cu Elena.

— Nimic, zise el. Dacă va ține tot așa, cred că o să plec... Austin Redd clătină din cap.

— Nu se poate ca un șef de misiune de calibrul dumneavoastră să nu găsească nimic. Totuși, această Elenă nu este chiar inaccesibilă...

— Dacă îmi ordonați să o răpesc ca s-o determin să vorbească, o voi face și pe-asta...

— Nu vorbiți prostii, mormăi americanul. Poate că Serghei a găsit ceva interesant.

Echipajul semăna cu un bar englez, cu lambriurile și mobilierul din lemn de acaju. Fiind deschis nonstop, găzduia tineretul de aur din cartierul Eleșteul Patriarhilor și femei care veneau aici pentru întâlnirile lor semiclandestine. Sonia aștepta la o masă, îmbrăcată într-un mantou larg ce lăsa să se întrevadă minijupul care abia îi acoperea coapsele. Îl sărută pe Malko cu destulă răceală, lucru care îl miră. După ce comandară, ea zise:

— Am un mesaj pentru tine.

— Din partea cui?

— Din partea brunetei înalte la care te holbai la *Monte Carlo*. O cheamă Elena.

— Te-ai întâlnit cu ea?

— Mi-a telefonat ea, îi spuse Sonia după o scurtă ezitare.

— De unde are numărul tău de telefon?

— Eu i l-am dat la *Monte Carlo*, la toaletă, răspunse Sonia stânjenită, evitând privirea lui Malko.

— Ce vrea?

— Să-i dai un telefon. Are chef să se întâlnească cu tine. Prietenul ei pleacă din Moscova, deci este mai liberă.

Malko începu să mănânce din salată, uimit. Oare de ce Elena, care îl alungase, dorea acum să se întâlnească cu el? Poate că nu știa ce făcuse Simion Gurevici. La urma urmei, poate că DSP-ul îl urmărise pe Malko din cauză că avea legătură cu CIA.

— Bine, o să-i fac pe plac. Ai numărul ei de telefon?

Sonia scotoci prin geantă și scoase o bucată de hârtie. Malko o luă și se uită fix în ochii ei.

— De ce mi-ai ascuns că te-ai întâlnit cu Elena? o întrebă el cu voce blândă. V-am văzut la Sandrenovskie Bănia.

Privirea tinerei oscilă, își mușcă buzele și se îmbujora brusc. La început tăcu, apoi bâigui:

— Oh, nu are nici o importanță.

Dacă Malko își punea întrebări în legătură cu această întâlnire, însemna că își dăduse seama că la baia de aburi fusese vorba despre o întâlnire amoroasă. În fond, la *Monte Carlo*, Sonia îi mărturisise că îi plăceau femeile... Dacă

Simion Gurevici nu ar fi adoptat acea atitudine în ceea ce îl privea și incidentele straniei care s-au întâmplat în timpul sejurului și în trecutul Elenei, totul ar fi fost limpede și normal. Oricum, avea în sfârșit posibilitatea să se apropie de Elena făcându-i pe plac.

— Nu ar fi frumos să mă întâlnesc singur cu Elena, observă el, am putea să cinăm toți trei...

— Mai vedem, mormăi Sonia. Mai întâi, sun-o pe ea. Acum trebuie să plec, am o întâlnire la agenția lui Sașa.

Ea plecă înainte să apuce să-i propună să o ducă el. La urma urmei, ea îi telefonase doar ca să-i transmită invitația Elenei. Brusc, își dădu seama că fosta amantă a lui Igor Zakaiev poate nu știa unde să-l găsească în toată Moscova. Așa se explică de ce a apelat la Sonia ca intermediar. Se uită la ceas. Avea timp să se ducă la întâlnirea cu colonelul Zdanovici.

*

* *

Rusul pusese în fața lui o sticlă de Defender vechi de cinci ani, micul lui păcat și un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Ați fost urmărit? Îl întrebă el imediat.

— Nu cred. De ce mă întrebați?

— Prefer să nu se afle că vă ajut, mărturisi colonelul din FSB. De altfel, v-am dat întâlnire pentru o problemă gravă. Am vești proaste.

Pulsul lui Malko se accelerează puțin.

— Care sunt acestea?

— Niște zvonuri auzite de la niște turnători, câțiva tipi care se învârtesc pe lângă Arbat. Aseară la *Cafe Oriental*, un borfaș puțin cam afumat s-a lăudat că a primit un „contract” ca să-l lichideze pe străinul de la *Metropol*.

— Nu sunt singurul client de la *Metropol*... obiectă Malko.

— Adevărat, dar sunteți singurul care stă în camera 5501... Avea o hârtie cu numărul camerei, cu semnalmentele dumneavoastră și cu numărul de înmatriculare al mașinii pe care ați închiriat-o...

— L-ați identificat?

— Nu! Informația a sosit de la GUBOP. *Cafe Oriental* este

vizuina borfașilor de tot felul. Aici este locul în care vin „oamenii de afaceri” ca să-și tocmească ucigașii pentru „comenzile” lor. Aici poți să cumperi orice: arme, explozibili, droguri, femei... chiar și ucigași. Tipul ăla a pomenit de douăzeci de mii de dolari, dar probabil că mințea.

— De ce?

— La Moscova, treburile astea nu depășesc de regulă suma de douăsprezece mii de dolari, chiar și pentru un contract dificil în legătură cu cineva care se bucură de o protecție strânsă, îi explică ofițerul din FSB. Este prețul cu care l-a plătit anul trecut Omar, proprietarul hotelului *Radisson*, pe cel care l-a ucis pe asociatul american. De atunci prețurile au tot scăzut...

— Dacă îl încolțim pe tipul ăsta, am putea să ajungem la cel care a comandat, observă Malko.

— Desigur. Numai că, după cum v-am spus adineauri, eu nu am primit această informație în mod *direct*, ci datorită indiscreției unui prieten. GUBOP nu ne va da în vecii vecilor numele informatorilor săi. Sper că se vor ocupa ei de treaba asta.

— Și eu sper, zise Malko oftând. Credeți că e adevărat?

— Tot ce e posibil. Se leagă cu primele măsuri de intimidare a dumneavoastră. Așa că, păziți-vă.

— Dumneavoastră nu puteți să faceți nimic?

— Voi încerca să aflu mai multe amănunte, dar în mod oficial. Trebuie să mă duc la prietenul meu din GUBOP.

— Dar Austin Redd nu poate să ceară oficial ajutorul serviciului în care lucrați?

— Firește că poate. Dar noi nu știm cine este persoana care a comandat. S-ar putea să ne „scurtcircuiteze” serviciile. În cazul acesta, remediu va fi și mai rău. Mai aveți pistolul Makarov pe care vi l-am dat?

— Da.

— Atunci, să-l purtați tot timpul la dumneavoastră și să-i introduceți un glonț pe țeava. Nu ezitați să-l folosiți dacă este cazul.

— Omul acela este cecen?

— Nu, un uzbek. Dar asta nu are importanță, poate să fie și rus. Este un borfaș ordinar care nu vrea să se întoarcă la

închisoare și caută un „paravan” ...

*

* *

Sonerie se auzi de ceva timp în gol, apoi cineva răspunse. Vocea care zise „alo” era atât de joasă și de răgușită încât Malko; avu impresia, o fracțiune de secundă, că a greșit numărul, apoi își aminti.

— Elena?

— Da.

— Sunt Malko, prietenul Soniei.

— Malko! (Vocea ei căpătă o ușoară undă de căldură, devenind mai puțin răgușită.) Mă bucur că m-ați sunat.

— Am mai făcut-o o dată, zise el, însă... Elena îi tăie vorba:

— Știu, dar atunci nu eram singură. Prietenul meu este foarte gelos. Cel cu care eram la *Monte Carlo*. E plecat din Moscova și lucrurile sunt mai simple acum.

Tonul ei nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor sale: vorbea ca o femeie în căutarea unei aventuri.

— Vreți să cinăm împreună? îi propuse Malko.

Elena râse răgușit, dar foarte excitant.

— Parcă nu aș vrea. Moscova nu-i un oraș chiar atât de mare și mă cunoaște multă lume. Prietenul meu are cunoscuți peste tot. Sper să ne întâlnim foarte discret.

— La dumneavoastră? Ea râse din nou.

— Nici să nu vă gândiți! Am personal. Ne-am putea întâlni diseară. Pe la opt, într-o micuță baie de aburi particulară. O să-i spun Soniei să vină și ea, dacă doriți și dumneavoastră.

— De ce nu? spuse Malko puțin mirat.

Elena avea idei foarte libertine. Îi propunea o mică orgie în trei. Văzând că tace, tânăra adăugă:

— Nu vă convine?

— Ba da, o asigură Malko. Mă bucur să vă văd pe amândouă. Dați-mi adresa.

El o notă, apoi închise. Teoretic, în ochii Elenei, el nu era decât un tip care voia s-o agate, după ce o văzuse la *Monte Carlo*. Aparent însă, pentru Simion Gurevici, el reprezenta un real pericol. Oare acesta să fi fost într-adevăr foarte gelos și să vrea să descurajeze orice aspirant? Se gândi la

recompensa pusă pe capul lui, dar și aceasta era o informație nefondată.

*

* *

Malko privi imensa arcadă care se deschidea la numărul nouă de pe strada Dimitrovka, o arteră liniștită, în plin centru al Moscovei. Totul era în întuneric și nici țipenie de om. Înainta sub boltă. Ca majoritatea clădirilor din Moscova și aceasta deservea mai multe curți interioare și câteva clădiri. Pe un panou zări inscripția „Belaiakula”, cu un rechin, albastru. Se luă după săgeată și ajunse în altă curte interioară, mult mai sinistră decât prima. Văzu iar plăcuța cu un rechin strălucitor pe o ușă metalică. Sună. După câteva clipe, ușa se întredeschise, iar în crăpătura ei apărură un chel cu priviri șovăitoare.

— *Șto vî hatite?*²⁹

— Am o întâlnire, zise Malko.

Acesta îi făcu loc să intre. O scară ajungea la subsol. Ajunse într-o cămăruță în care mirosea a varză și a aer rece. La dreapta, era un bar la care servea un barman cu barbă, la stânga, o masă de biliard, câteva gravuri pe pereți și o muzică duioasă, modernă. Fără o vorbă, bărbatul care îi deschisese îl conduse spre o ușă din fund. Malko intră și descoperi altă încăpere mult mai mare, cu pereții din dale maronii. La început, zări doar un acvariu imens cu pești tropicali. Înainta, apoi se pomeni într-o saună mai mică în dreapta, iar în față, o piscină un pic mai mare decât un jacuzzi, a cărei fațadă era formată de acvariu, la care se ajungea pe o scară, fiindcă marginea se ridica la un metru de sol. La stânga, era o banchetă în formă de „L”, iar în fund, salonul de masaj.

Era cald, dar nu sufocant. Bărbatul se retrase după ce închisese ușa. Malko observă după saună, o scară ce ducea în altă încăpere. Tocmai se pregătea s-o cerceteze, când o siluetă se ivi brusc în prag. Era Elena. Era relaxată, doar înfășurată cu pânza în jurul șoldurilor, cu sânii goi și cu buzele roșii și groase deschise într-un zâmbet carnasier.

²⁹ Ce doriți? (n.a.).

— *Dobrevecer!*³⁰ zise ea cu voce răgușită. Am ajuns puțin mai devreme. Ar trebui să faceți un duș ca să vă destindeți. Aveți tot ce vă trebuie în camera de alături.

Introducerea fusese extrem de simplă. Puțin nedumerit, Malko înainta spre ea. Se întâlneau, iar ea se opri uitându-se fix în ochii lui, atingându-i haina cu sânii durdulii.

— Mă bucur că ați venit! Sonia nu întârzie mult.

Ca și cum ar fi vrut să întărească înțelesul acestei ultime fraze, ea îi atinse ușor buzele, apoi se îndepărtă. Fără nimic în picioare, trebuie să fi avut un metru optzeci. Malko se dezbracă, făcu un duș și se înfășură într-un prosop pufos. Îi era greu să păstreze pistolul așa cum era îmbrăcat, dar se gândi că nu avea nevoie de el.

Elena îl aștepta fumând o țigară Sabranie, cu o sticlă de votcă lângă ea și îi întinse un pahar lui Malko, apoi îl ridică pe al său.

— În sănătatea dumneavoastră!

După ce îl dădu pe gât, puse paharul jos, se aplecă și îl sărută pe Malko apăsător, cu limba, strivindu-și sânii de pieptul lui. Nu încăpea nici o îndoială: venise special să facă dragoste.

— Nu știi ce face Sonia de nu mai vine. Doar i-am spus clar la ora opt.

Malko voia să-i spună că ea îi ajungea. Tânăra îl măsura din cap până-n picioare. Privirea se opri în dreptul pânzei, surâzând echivoc. După aceea, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare, puse mâna pe umflătura care îi deforma prosopul. Calmă, se lăsă purtată spre banchetă. Mobilul sună și ea răspunse. Malko înțelese că era Sonia care se scuza. Elena întrerupse convorbirea și zise:

— Îmi pare rău pentru ea! Să mergem la saună.

Malko o urmă în micuța saună. Înăuntru trebuie să fi fost vreo șaiszeci de grade. Elena își scoase pânza, dezvăluindu-și pântecul plat, smocul de păr negru și bine tuns, coapsele lungi.

— Vă plac? îl întrebă ea cu un grăunte de ironie.

— Foarte mult, recunosc Malko în timp ce se întindea pe o banchetă din lemn, dar fără să-și dea prosopul jos.

³⁰ Bună seara (n.a.).

Timp de câteva clipe, se lăasă tăcerea, tulburată numai de acordurile muzicii în surdina. Se vedea că acest loc era rezervat numai anumitor clienți. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Elena spuse pe un ton degajat:

— Aici vin numai oamenii de afaceri. Mai sunt și târfele care fac saună împreună cu ei. Toți mă cunosc. Dar am închiriat-o eu în seara asta, așa că nu ne va deranja nimeni.

Malko nu mai putea de bucurie, nu numai că avea toate șansele să devină amantul Elenei în cel mai scurt timp, ci și că, prin forța împrejurărilor, ancheta lui va înainta și îi va putea pune toate întrebările care îi stăteau pe buze. Închise ochii, învăluit de căldura umedă. Brusc, simți pe față o răsuflare, o limbă abilă care se juca cu. A lui, apoi coborî ușor pe piept, înfiorându-l. Mâna ușoară îi masa sexul aflat deja în erecție, apoi îi dădu la o parte prosopul. Simți cu îl strânge între degete. Deschise ochii. Elena se uita la el zâmbitoare, cu gura roșie, la mică distanță de buzele lui.

— Sper că regulezi bine, zise ea cu vocea ei ciudat de răgușită. Mie îmi plac bărbații duri când mi-o, trag.

Ea îl mângâie câteva clipe, apoi îl afundă dintr-o dată în gură până la rădăcină. Răsuflarea fierbinte aproape că-i declanșa orgasmul. Elena se retrase repede.

— Ce grăbit ești! zâmbi ea. Mă vrei?

— Da.

— Îți place cum îți fac?

— Da.

— Ultimul meu amant mi-a spus că nimeni nu o face ca mine! Dar asta pentru că îmi face plăcere. Ce păcat că nu e și Sonia aici! S-ar fi ocupat de mine.

În timp ce vorbea, continua să-l mângâie, excitându-l și mai tare. Malko îi dădu mâna la o parte și se ridică. Imediat, Elena, ca o leoaică moleșită, se întinse pe scânduri, cu un picior îndoit. Malko veni peste ea, atingându-i sexul cu al lui și îndepărtându-i cu brutalitate coapsele. O lucire de plăcere străbătu ochii negri ai Elenei.

— Vrei să mă violezi?

— Da, zise Malko.

În acel moment, nu se mai gândea nici la CIA, nici la altceva. Sauna aceasta era un mic univers închis și liniștitor.

— Numai puțin! oftă Elena arcuindu-se. După aceea, ne ducem la piscină...

Se afundă în ea dintr-un singur avânt și văzu cum își dă ochii peste cap. Era fierbinte și deschisă ca o floare. Nu apucă să facă decât câteva mișcări, că Elena îl respinse cu o forță nebănuită.

— Vino!

Se duseră la piscină. Fără nici un pic de pudoare, Elena urcă scara înaintea lui Malko, oferindu-i imaginea totalei ei intimități, apoi se aruncă în apă. Malko plonja și el. Apa era caldută și minunată. O apucă de mijloc și ea se lipi cu spatele de peretele bazinului, cu pânțelele înainte.

El îi mângâie sânii, apoi burta. Tânăra se lăsa în voia lui, cu picioarele ușor depărtate. Când Malko îndoi genunchii pregătindu-se s-o pătrundă, ea se propti bine cu spatele de perete. El nu putea să se miște în voie, însă pătrunderea fusese neobișnuită. Apoi Elena se eliberă și se întoarse, sprijinindu-se cu mâinile de mozaic, oferindu-și crupa. Malko nu se lăsa rugat.

Câtva timp nu se auzi decât respirația lor și câteva icnete. Mult arcuită, Elena se lăsa posedată, sprijinindu-se cu mâinile de peretele mozaicat, până când simți că Malko se golește în pânțelele ei. Apoi se întoarse și aruncă o privire la ceasul Breitling Callistino cu cadranul roz pe care nu îl scosese de la mână, îl sărută și zise:

— Așteaptă-mă că mă duc să fac un duș. Sper să vină și Sonia.

Urcă scara și coborî în încăpere, dispărând la duș. Malko auzi deschizându-se în spatele lui ușa de la bar. Se întoarse și inima începu să-i bată cu putere.

Un tânăr cu părul negru și creț, cu trăsături dure, intrase în încăpere. Avea un Kalașnikov pe care îl ținea ca un profesionist îndreptat spre piscină. Cum Malko se mișcă să iasă din piscină, acesta îi strigă:

— *Nie dvigaties!*³¹

Malko îl ascultă. Gol pușcă, având pistolul în cealaltă cameră, era complet lipsit de apărare. Întoarse capul spre ușa dușului, dar inima îi tresări din nou în piept. Apăruse și

³¹ Stai pe loc! (n.a.).

Elena. Era îmbrăcată cu puloverul, cu pantalonii din piele neagră, cu ghetete asortate. După ce ocolise piscina, se opri o clipă și îi făcu semn cu mâna lui Malko.

— *Dasvidania.*

Deschise ușa, dar înainte de a ieși, îi spuse bărbatului înarmat cu Kalașnikovul:

— *Davai!*

Malko văzu degetul încordându-se pe trăgaci și plonja imediat sub apa caldută. Împușcăturile ajunseră până la el asurzindu-l. Văzu acvariul explodând și inundând camera cu un val uriaș de apă și de pești, ajungându-i tartarului până la genunchi. În câteva secunde, piscina se goli. Sprijinindu-se de peretele din ceramică, Malko era la cheremul ucigașului, neavând nici un mijloc de apărare. Până să iasă din piscină, acesta îl transforma pe loc în strecurătoare.

Brunetul cu părul creț strânse din fălci și îndreptă țeava armei spre pânțele lui Malko. Era un ucigaș profesionist care nu își asuma nici un risc.

Capitolul VII.

În picioare în mijlocul piscinei, Malko fixa arma ațintită asupra lui. Nemișcat, ca un pește scos din apă, cu mintea blocată, se simțea cuprins deopotrivă de furie și de frica viscerală de moartea atât de aproape de el. În clipa în care Malko își încorda mușchii ca să urce scara, fără nici o șansă de altfel, în partea cealaltă a ușii izbucniră câteva împușcături.

Brunetul cu Kalașnikovul se întoarse, iar Malko profită și se băgă la fund printre rămășițele acvariului. Zări ca prin ceață batantul care se deschidea cu violență. Se auziră mai multe focuri de armă și un țipăt scurt apoi se așternu din nou liniștea, întreruptă din când în când de strigăte. Malko încercă să arunce o privire afară. Colonelul Serghei Zdanovici stătea în picioare lângă ucigașul culcat la pământ. Îmbrăcat cu o haină din piele neagră, avea în mâini un pistol-mitralieră cu țeava scurtă. Veniră și alți oameni înarmați și atunci Malko înțelese că era salvat.

— Ieșiți de-acolo, totul este bine, îi strigă colonelul din FSB. Malko ieși din bazin și se îmbrăcă cu viteza fulgerului. După aceea, se duse în camera principală a saunei. Bărbatul care venise să-l omoare zăcea pe o parte, într-o baltă de sânge, cu capul făcut terci. În cealaltă încăpere avusese loc un adevărat măcel. Barmanul era prăvălit peste tejghea și avea o gaură mare și roșie în locul ochiului drept, iar alt corp zăcea lângă bar. Un bărbat foarte tânăr, blond, cu pieptul ciuruit de gloanțe. Și acesta strângea încă în mână un Kalașnikov. Pe jos era un pistol. Alți doi bărbați coborâră scara și ziseră:

— Nu am reușit să-l prindem...

Serghei Zdanovici smulse o sticlă de coniac Otard XO din bar, umplu un pahar și i-l întinse lui Malko.

— Beți, că aveți nevoie.

Malko își dădu seama că mâna îi tremura ușor. Goli paharul dintr-o dată și întrebă:

— Cum de vă aflați aici?

Ofițerul îi zâmbi cu sfială.

— După ce ne-am despărțit după-amiază, am mers în spatele dumneavoastră. O mașină, o Lada model vechi v-a urmărit... Dar am urmărit-o și eu. Atunci am înțeles că informația prietenului meu din GUBOP a fost bună. După aceea, am început să mă pregătesc, l-am urmărit și l-am rugat pe Alexei, adjunctul meu, să aibă grijă de dumneavoastră. M-a anunțat când ați ieșit din hotel ca să vă duceți la acea „banisex”. O cunoaștem și noi, căci este frecventată de oamenii mărunți de afaceri care vin aici să se relaxeze cu târfele și să-și aranjeze afacerile. M-am temut imediat. Pe cei pe care i-am urmărit eu au ajuns la „banisex” puțin mai târziu. Doi au coborât, iar ceilalți doi au rămas în mașină. Am hotărât împreună cu Alexei să-i urmărim pe cei care au coborât, dar nu ne-au lăsat la intrare. Încă eram pe scară când am auzit împușcăturile înăuntru.

— A fost prima rafală trasă în mine, zise Malko. Elena tocmai pleca. Nu ați observat-o?

— Bineînțeles, răspuse Serghei. Ne-am întâlnit pe scări. Dar am crezut că este o târfă speriată și nu am recunoscut-o pe întuneric. Deci, a putut să scape liniștită. Îndată ce am ajuns jos, unul dintre tipii care stăteau de pază în fața barului ne-a strigat să ne cărăm, căci ne-a luat drept clienți. A scos pistolul, iar Alexei l-a împușcat, în timp ce eu m-am năpustit pe ușa saunei. În acel moment, barmanul a luat pistolul ca să mă împuște pe la spate, dar Alexei a tras în el exact când eu deschideam ușa. Bărbatul cu Kalașnikovul care se pregătea să tragă din nou în dumneavoastră nu a mai avut timp să se întoarcă și l-am împușcat...

Tăcu câteva secunde.

— Și complicii lor au rămas în mașină?

— Șoferul a murit împușcat în timp ce încerca să fugă, iar celălalt a reușit să scape pe jos.

Mirosul fad al sângelui amestecat cu cel de praf de pușcă făcea și mai apăsătoare atmosfera din subsol. Malko se uită pe rând la cele trei cadavre. Căzuse într-o ambuscadă grozavă! În orice caz, bănuielile lui deveniseră acum certitudini. Apetisanta Elena îl atrăsese într-o cursă pe care nu o pusese singură la cale. Malko îi povesti lui Serghei ce se

întâmplase. Acesta clătină din cap.

— Nu prea avem ce face. Trebuie să faceți o plângere la Miliție ca să o poată convoca pe Elena Sudalskaia. Dar va găsi ea destule mijloace ca să nu se prezinte...

Malko luă mobilul și formă numărul Elenei care credea probabil că a murit. Dar nu se întorsese acasă.

— Haideți la ea, fiindcă nu vreau să-și ia tălpășița, îi sugeră Malko.

— Sunt de acord, zise Serghei Zdanovici după o scurtă ezitare. Voi lăsa aici un om ca să aștepte miliția.

Dădu ordine, apoi ieșiră la aer. În întuneric, Malko zări o Lada paradiță și un om prăbușit peste volan. Se urcară într-un hârb de Volga cocoțată pe patru roți.

— Credeți că putem să ajungem la cei care au comandat? îl întrebă Malko.

— Sunt puține șanse. Nu l-au identificat nici pe ultimul lor ucigaș. Iar dacă au făcut-o, numai șeful a fost pus în temă. Barmanul a tras fiindcă a crezut că facem parte din banda rivală. Poliția nu vine niciodată aici.

Acum ocoleau Kremlinul. Chiar și seara, în centru, circulația era un infern din cauza sensurilor unice. Făcură o jumătate de oră bună ca să ajungă pe malul celălalt al râului Moscova, vizavi de „Casa de pe Chei”. Malko mai formă numărul o dată. Dar tot nu-i răspunse nimeni.

— A ieșit pe sub arcada aceea, îi arată Malko.

— Mă duc să-l întreb pe portar, zise colonelul din FSB. Se întoarse după câteva clipe.

— Zice că nu o cunoaște... Nici măcar nu a vrut să-mi spună numărul apartamentului lui Simion Gurevici.

— Sunt sigur că el a ordonat să fiu ucis, conchise Malko. El trebuie să fie și în spatele masacrului de la Monte Carlo.

Serghei Zdanovici dădu din cap.

— Nu mă miră nimic. Pentru el, dumneavoastră reprezentați un pericol iminent. Iar lui îi este foarte ușor să găsească ucigași.

— Erau cecenii?

— Nu, ruși și un uzbek, dar asta nu contează. Ce ar trebui să facem?

— Să mai așteptăm puțin, propuse Malko. Îmi doresc din

tot sufletul să pun mâna pe el...

*

* *

Acele fosforescente ale ceasului lui Malko arătau zece și jumătate. Volga era plină de fum, iar mirosul pielii se simțea încă foarte puternic. Mobilul lui Serghei sună.

— Oamenii mei l-au găsit pe proprietarul mașinii, zise el. Are un garaj-mic în sud unde aranjează mașinile furate.

— Și cel care a scăpat?

— N-au dat de el. Nu avem numele lui.

— La naiba!

Un Mercedes închis la culoare trecea în clipa asta pe sub arcadă. Malko era sigur că Elena se întorsese acasă. Coborî din Volga și străbătu în fugă peronul. Ajunse exact când ea cobora din Mercedes. Se întoarse și tresări când îl văzu.

Rămase nemișcată câteva secunde. În ochii negri nu se citea nimic. Nebun de furie, Malko începu:

— Ai plecat cam repede, Elena...

Ea nu-i răspunse, dar îi ordonă ceva șoferului cu voce scăzută. Acesta coborî iute din mașină și se puse între ea și Malko. Era o brută, ras în cap și mare cât un dulap. Elena intră calmă în clădire fără măcar să se întoarcă. Malko își smulse Makarovul de la curea și îl îndreptă spre șofer.

— Lăsați-mă să trec!

Cu brațele încrucișate și cu o mutră disprețuitoare, acesta nici nu se obosi să-i răspundă. Era gata să încaseze un glonț. Malko auzi grilajul liftului care se închidea. Se întoarse neputincios, rumegându-și furia. Pe Serghei Zdanovici nu-l miră deloc reacția Elenei.

— Oamenii ăștia nu se tem că vor fi pedepsiți! Nu vă dați seama că Simion Gurevici a pus pielea pe băț celor doi prim-miniștri, printre care și Evgheni Primakov, dar și unui procuror al Rusiei! Îl are în spate pe Boris Nicolaievici. Este atotputernic. Ar trebui să plecați cât mai curând din Moscova. Or să o ia de la capăt și până la urmă tot vor reuși... Să vă las la hotel? Unde ați lăsat mașina?

— Pe strada Dimitrovka, răspunse Malko.

— Atunci, haideți s-o luăm.

Austin Redd va fi mulțumit! Imediat ce se întorsese la

Metropol, după ce îi mulțumise călduros lui Serghei Zdanovici, Malko formă numărul Elenei. Dar suna ocupat. Insistă o jumătate de oră, apoi renunță.

*

* *

Austin Redd era alb ca varul. De o oră, el și Malko întorceau problema pe toate fețele. Americanul încheie cu o voce încordată:

— Voi trimite un raport la Langley. Putem să presupunem că scârnăvia aia de Gurevici se află în spatele atentatului de la Monte Carlo. Ori înseamnă că noi nu suntem în stare! Nu aveți nici un martor împotriva Elenei și nu avem nimic referitor la legătura asasinatului cu cei care l-au comandat. Asta este Moscova. În zece ani, nici un comanditar nu a fost arestat. Este mai rău decât la Chicago, pe vremea prohibiției. Ar trebui s-o iau de la zero, dar nu știu în ce fel.

— Este posibil ca și Elena Sudalskaia să fie băgată până la gât în afacerea asta. Există deci puține șanse să coopereze cu noi ea să recuperăm documentele ascunse la Zurich.

— Extrem de puține șanse, recunosc șeful centralei.

Malko își aminti de ceea ce îi spusese Elena în saună. O aștepta pe Sonia. Ori îl mințise, ori Sonia trebuia eliminată în același timp cu Malko. Motivul era simplu: putea fi martoră că Elena îi ceruse lui Malko să o sune. După cele întâmplate, era un indiciu supărător... Luă mobilul și o sună pe Sonia. Dar nici ea nu răspundea. Trebuie să fi plecat devreme de acasă. Singura modalitate de a vorbi cu ea era să se ducă acasă. Din păcate, avea doar numărul de telefon, nu și adresa. O singură persoană putea să-l scoată din încurcătură: Sașa, patronul agenției de manechine. Dar însemna să treacă pe la Gocea Sukhumi.

Îl sună. Vocea georgianului era puțin distantă, dar se mai încălzi când Malko îi vorbi despre Sonia. Se pare că nu era la curent cu incidentul de la „banisex”

— *Harașo*, zise el în încheiere. Îl sun pe Sașa și după aceea, pe tine.

În zece minute, Malko făcuse rost de numele și de adresa Soniei: o chema Șemakin și locuia pe Ulița Obruceva la numărul 26, blocul 4, apartamentul 31. Consultă împreună cu

Austin Redd o hartă mare a Moscovei care era prinsă cu piuneze în perete.

— Este la mama naibii! observă americanul. În apropiere de MK³², tocmai la capătul bulevardului Leninski. Se face cam o oră până acolo.

— Mare scofală, zise Malko. Mă duc și îi las vorbă să mă sune. Ziceți că nu am nici un martor, lată că am făcut rost de unul...

Își recupera mașina din parcarela ambasadei, apoi se îndreptă către Kolțo.

Era la fel de frumos. Cu cât se depărta mai mult de centrul Moscovei, clădirile vechi în stil baroc se împuținau făcând loc blocurilor înalte și cenușii dintre care răsărea din loc în loc câte o bisericuță... în urmă cu opt ani, aici fuseseră sate... Leninski Prospekt se întindea pe zeci de kilometri, până la MK. Acum în Moscova erau mai mult de zece milioane de locuitori, în afară de cei „neînregistrați”, în majoritate caucazieni fără acte. O „mână de lucru” ușor de găsit pentru bandiți. Opri la stop și tresări, apoi duse mâna la Makarovul ascuns între scaune.

Dar nu era decât un tânăr care încerca să-i vândă un pepene verde. Se vindeau la fiecare colț de stradă, puși într-un fel de cuști, aduși tocmai din sud, iar moscoviților le plăceau la nebunie.

Mai avea încă o jumătate de oră de drum în sfârșit, intră pe Obruceva, mergând printre cocioabele triste și trecând prin fața unei școli. Blocul 4 de la numărul 26 se găsea în spatele unei coline cu iarbă. Parcă ar fi fost la țară... Intră într-un hol murdar și urât mirositor și căută liftul. Dar nu era nicăieri. Apartamentul 31 se afla la etajul patru.

Sună îndelung și se pregătea să plece, când o vecină, o băbuță îmbrobodită cu un batic, deschise ușa și îi zise lui Malko cu o voce răgușită de bețivă:

— Pe cine căutați?

— Pe Sonia Dimitrovna Șemakin.

Ea îl măsură din cap până-n picioare și mai

³² Moskosvskaia Kolțevaia Avtomobilnaia Doroga: șosea de centură de la periferia Moscovei, situată la douăzeci de kilometri de Piața Roșie, (n.a.).

neîncrezătoare.

— Nu sunteți rus...

— Nu, recunosc Malko zâmbindu-i, dar cum vedeți, vorbesc rusește.

Băbuța mormăi:

— Pentru că tot ați venit, duceți-vă la blocul 5. Trebuie să mai fie acolo.

Intrigat, Malko coborî și se duse în locul indicat. Dar imediat zări o panglică galbenă care înconjura toată zona cu iarbă din spatele blocului. Un mic grup de gură-cască se adunase acolo, sub paza blajină a unui milițian. El se apropie și văzu o formă umană întinsă pe jos, acoperită cu o prelată. Îl întrebă pe milițian:

— Este Sonia Dimitrovna Șemakin?

Acesta își dădu cascheta pe spate și zise:

— Nu știu, eu abia am venit. Ar trebui să vă duceți la sediul Miliției de pe Vernadskogo Prospekt.

Când să plece, se auzi strigat de o femeie grasă cu o roabă care îl apucă de braț.

— O cunoașteți? A fost o fetiță de treabă, chiar dacă ieșea mult în oraș... A venit la Moscova ca să găsească de lucru. Eu locuiesc chiar lângă ea.

— Ce i s-a întâmplat?

Femeia se văcări:

— Sărmana porumbiță a fost masacrată, probabil în noaptea asta după ce s-a întors. Au bătut-o până a murit cu țevi și cu bare din fier. Micuța a strigat, dar nu s-a băgat nimeni, l-au găsit cadavru dimineată. Cu siguranță au fost nemernicii ăia de „cernozopie”³³. Îți taie gâtul și pentru câteva amărâte de ruble.

În acel moment, o tânără înfășurată într-un palton lung din lână, palidă la față și cu părul strâns într-o coadă de cal, se apropie cu trei trandafiri în mână. Ea trecu de cordonul galben și se apropie de cadavru. Malko veni în urma ei. Fata ridică prelată, iar el zări un chip maltratat, de nerecunoscut. O lovise cu pietre pe biata Sonia Șemakin. Vru să se întoarcă, dar se ciocni de un *praportchik*³⁴ de Miliție.

³³ Funduri-negre (cecenii), (n.a.).

³⁴ Plutonier (n.a.).

— Vreți informații? Ați cunoscut-o pe victimă?

— Puțin, zise Malko. Ce i s-a întâmplat?

Polițistul ridică din umeri.

— Ceva foarte banal. Cu siguranță că datora niște bani, iar bandiții au venit s-o „pedepsească”. Se întâmplă în fiecare zi. Sunt niște brute de caucazieni. Înainte nu se întâmplau astfel de lucruri...

Malko îi strecură o bancnotă de zece ruble ca să facă impresie bună și se îndepărtă. Sonia nu murise dintr-o întâmplare. Era singurul martor al întâlnirii lui cu Elena... în ciuda aparențelor, exista totuși o legătură între atentatul de la Monte Carlo și această crimă oribilă dintr-un cartier sordid al Moscovei.

Se duse la mașină. În sens invers, traficul era și mai rău. Sejurul lui începea prost: existau deja patru morți. La hotel, găsi un mesaj pe mesageria vocală: „Am noutăți. Ne întâlnim în același loc ca ultima oară, la șase.”

*

* *

Serghei Zdanovici părea morocănos, deși avea în față o sticlă de Defender „Succes”.

— Mi-am aprins paie-n cap, zise el dintr-o suflare. Din cauză că am intervenit aseară.

— Cine nu vă lasă în pace?

— Șeful GUBOP i-a telefonat șefului meu, Nicolai Patrușev. M-a amenințat că mă mută la Novgorod dacă mă mai bag unde nu-mi fierbe oala. Noroc că a fost și un rus printre atacatori.

— De ce?

— Pentru că GUBOP se ocupă de supravegherea minorităților etnice. Nu noi. (Făcu un gest de lehamite.) Mare pagubă. Nu-mi pare rău că v-am salvat viața, dar va trebui s-o lăsați baltă. Cel de care vă legați este mult prea puternic, iar oamenii care lucrează pentru el au un „paravan” de toată frumusețea.

— Adică?

— Aici poate să intre foarte bine un ucigaș fără să-și acopere fața, să vă omoare și să plece liniștit, fără să-i pese de justiție. Dacă este cumva arestat, va fi eliberat imediat cu

un ordin venit de sus.

— Cu toate astea, eu nu sunt deloc periculos, argumentă Malko. Nu știu nimic precis și nu am nici o bănuială.

Colonelul din FSB zâmbi resemnat.

— Vă apropiați prea mult de foc. Dacă oamenii ăștia nu au ezitat să comită un atentat în afara Rusiei și să omoare niște americani, înseamnă că e vorba de o problemă *vitală* pentru ei. Prin urmare, dacă dumneavoastră reprezentați un risc cât de mic pentru ei, sunteți în pericol. De asemenea, nu trebuie să le dați oamenilor exemple proaste. Așa că trebuie să ținem oala acoperită. Nu uitați ce a pățit Iuri Skuratov, procurorul general al Rusiei. Nu s-au mulțumit cu retragerea dosarului care deranja Kremlinul, dar l-au suspendat din funcție, ba mai mult, au dat un film la televizor în care apărea cu două târfe! Ca să nu-i mai vină cheful altă dată să se lege de „Familie”... Pe dumneavoastră nu vă pot obliga să jucați cum cântă ei, prin urmare, vă omoară.

Era înspăimântător. Makarovul pe care îl avea în curea i se părea nimica toată.

— Plecați, conchise Serghei Zdanovici. Prietenii dumneavoastră, americanii, v-au jucat o farsă urâtă, doar știau cum stau lucrurile pe aici. Sunt prea mulți bani în joc și multă putere. Este vorba de controlul asupra Rusiei. Dacă CIA ar pune mâna pe dosarele lui Igor Zakaiev, ar trânti la pământ pe câțiva dintre cei mai puternici oameni din țară.

Se uită la ceas, se ridică și dădu mâna cu Malko fără să-l privească.

— Vă pierdeți timpul. Plecați cât se mai poate. Simion Gurevici nu vă va rata, Are deja la activ vreo douăsprezece „contracte”, soldate toate cu reușită.

Capitolul VIII.

Maxim Gogorski nu se simțea în apele lui. În timp ce întorcea cu o furculiță veche carnații care se frigeau pe grătar, gol până la brâu, în plin soare, se gândea că oamenii erau foarte nerecunoscători. De când se întorsese de la Monte Carlo în urmă cu trei săptămâni, șeful lui, Simion Gurevici, stătea tot timpul cu gura pe el. Primise ordin să nu se arate așa curând la Moscova, prin urmare, se pusese la adăpost în mica lui reședință pe care o avea în mijlocul pădurii, între Jukovska și Gorki nr. 10, adică acolo unde locuiau conducătorii Rusiei. Era o izbă³⁵ modestă izolată în mijlocul pădurii de pini, ale cărei scânduri fuseseră aduse din Siberia pentru calitatea lor. Aici se ajungea pe un drum neasfaltat, care pleca din șosea. De când se întorsese, Gogorski nu mai ieșea cu vehiculul său 4x4 Neva decât până la supermarketul din Jukovska, deși acesta avea prețurile cele mai ridicate. Această cură de singurătate nu îl deranja câtuși de puțin, căci era din fire un solitar și un celibatar înrăit. Cu înfățișarea lui, cu părul lui lins și rar, cu obrajii osoși, ochii albaștri, reci și inexpressivi, cu trăsături regulate, nu prea încuraja legăturile amoroase.

Fiind născut la Alma-Ata în Kazahstan, în mijlocul stepei, în 1942, făcuse parte la început din trupele speciale ale GRU³⁶, de „Spetnaț”, antrenate în Turkestan. Acolo a învățat două lucruri: să asculte și să ucidă. Omorul era meseria lui dintotdeauna. Total lipsit de sensibilitate, pregătea o „lichidare” așa cum un arhitect proiectează o casă. Cu multă răbdare. Recuperat apoi de Primul Directorat al GRU, fusese trimis ca atașat militar adjunct la Lisabona, lucru care îl făcuse să se obișnuiască cu lumea occidentală. Reîntors în Rusia, înainte de puciul împotriva lui Elțin din 1991, a demisionat, fiind scârbit de destrămarea Uniunii Sovietice.

³⁵ Căsuță din lemn specifică satelor rusești (n.t.).

³⁶ Serviciul Militar de Informații (n.a.).

Simion Gurevici l-a angajat mai târziu, când vegeta cu o pensie amărâtă, ca „instructor” al grupului cecen condus de Șamil Basaiev. Era epoca în care finanțistul fusese un apropiat al cecenilor fiindcă îl interesa gazoductul ce le traversa țara. De atunci, Gogorski devenise „primul trăgător” din suita lui Simion Gurevici, care îi asigura protecția și îi elimina pe răufăcătorii care îi amenințau liniștea. Datorită relațiilor lui în cercurile militarilor, nu îi era greu să-și găsească „colaboratori” ...

Se simțea nedreptățit după „comanda” sa de la Monte Carlo. Fusese vorba doar de eliminarea lui Igor Zakaiev. Nu avusese intenția să ucidă cinci agenți din CIA. Numai că îi luase drept ruși... Firește că el cunoștea foarte bine aceste cercuri ca să-și dea seama că americanii îl vor căuta, îl vor identifica și îl vor omorî. De aceea, această „pensionare” provizorie era bine-venită. Dar nu și reproșurile pe care i le făcea Simion Gurevici. Se stăpânea cu greu, în timp ce șeful lui comitea greșală după greșală, folosind golani oarecare ca să-l elimine pe agentul CIA extrem de încăpățânat care venise la Moscova să o caute în mod special pe Elena Sudalskaia, singura persoană care putea să-l implice în mod *direct* în atentat pe Simion Gurevici.

Maxim Gogorski trimisese un mesaj prin care solicita o întrevvedere. Făcuse un plan și voia să-l propună. Acest plan consta în răpirea agentului CIA și aducerea acestuia în portbagajul unei mașini până la un râu ce curgea la doi kilometri de proprietatea lui. Dacă îi puneau multe greutăți, nu ieșea la suprafață prea curând, iar pentru știuci ar constitui un adevărat festin. Numai de ar accepta șeful lui. Oricum, era o ocazie bună ca să se reabiliteze.

Întoarse carnații pe grătar, apoi începu să-i pună pe o tavă veche și îndoită. Cu o bere bună alături, era o masă pe cinste.

*

* *

Malko se uita, nevenindu-i să creadă, la invitația pe care o primise pe numele lui la *Metropol*. Era invitat la vernisajul expoziției pictorului Ilia Repin, care se desfășura în saloanele hotelului *Nacional*, sub patronajul lui Simion Gurevici... Pe

invitație erau scrise câteva cuvinte: „Contez pe prezența dumneavoastră. Simion Abramovici Gurevici.”

— *He is pulling our leg!*³⁷ izbucni Austin Redd.

Ancheta se găsea într-un punct mort. Asasinarea Soniei închisese și ultima pistă. De patruzeci și opt de ore, Malko se învârtea în jurul cozii. Se uită a zecea oară la ciudata invitație.

— Cred că o să mă duc. Gurevici nu o să mă împuște în mijlocul mulțimii de la *Nacional*...

— De ce v-a trimis invitația? îl întrebă șeful centralei în timp ce trăgea de marginile hainei sale.

— Nu am nici cea mai vagă idee, mărturisi Malko. Dar aș face o greșală dacă nu m-aș duce. Sunt sigur că e un „mesaj”. Noi trebuie doar să-l interpretăm. În mod cert Gurevici are ceva în gând, iar noi trebuie să-i dejucăm planul.

*

* *

Malko dădu invitația unuia dintre cerberii de la intrarea hotelului *Nacional* și pătrunse în saloanele în care se înghesuia multă lume gălăgioasă. Era obișnuita atmosferă a cocteilurilor. Pentru această ocazie, amenajaseră o porțiune din sala de jocuri de la subsol. La bufet, se găseau aperitive și băuturi alcoolice. Malko luă o votcă și se amestecă în mulțime. Makarovul atârna greu în centură, dar îl liniștea. Fapt neobișnuit la Moscova că, la intrare, nu exista poartă magnetică.

Erau multe femei frumoase, dar foarte sigure pe ele. Malko puse ochii pe câteva dintre ele care erau splendide, stabilind ceea ce americanii numeau „eye-contact”. Acelea în mod sigur nu veniseră să admire tablourile. După ce vizită toate sălile, își dădu seama că Simion Gurevici nu era prezent. Începu să discute cu o roșcată superbă cu ochii verzi, îmbrăcată cu un taior strâmt, care tocmai își turna o cupă de Taittinger, dar nu reuși să continue, fiindcă flash-urile aparatelor de fotografiat și reflectoarele împrăștiară brusc o lumină orbitoare spre intrarea salonului. Mai întâi, zări masa de „gorile” obișnuită la asemenea ocazii, cu fețele întunecate, împingând cu brutalitate mulțimea, apoi chelia

³⁷ Ne ia peste picior! (n.a.).

unui bărbat.

Era Simion Gurevici, însoțit de sculpturala Elena, îmbrăcată într-o rochie a casei de modă Herve Leger, care îi venea ca o mănășă, roz de culoarea cerceșului, care costase, cât salariul unui rus obișnuit pe două sute de ani.

Începură să privească tablourile expuse. Malko reuși să-și facă drum până la ei. Miliardarul arunca priviri fugare în jurul lui, mai mult femeilor decât lucrărilor expuse. Malko numără gărzile de corp din apropiere. Paza era formată din șase bărbați ca niște mamuți, cu siguranță înarmați... Malko nu știu ce atitudine să adopte când mulțimea se mișcă, iar ei se pomeni la mai puțin de doi metri de Elena. Privirile lor se întâlniră și tânăra șopti imediat câteva cuvinte la urechea lui Simion. „Gorilele” din frunte se repeziră ca să-l îndepărteze cu brutalitate pe Malko, însă fața palidă a miliardarului se luminează brusc într-un surâs. Dădu la o parte gărzile de corp și veni repede lângă Malko îmbrățișându-l după obiceiul rușilor.

— Mă bucur că ați venit! Exclamă el. Veniți cu mine.

Îl trase pe Malko, fără să se supere pe el că i-a întrerupt vizita. Elena rămăsese puțin mai în urmă, cu două „gorile”. Ieșiră și, cât ai clipi, dispărură într-un Cadillac Sevilla blindat care aștepta în fața hotelului *Nacional*. Imediat ce se instalase în Cadillac, Simion Gurevici se întoarse spre Malko și spuse în rusește:

— Vă datorez scuze, cred că a fost o cumplită neînțelegere la mijloc. Nu trebuie să fiți supărat pe Elena Ivanovna. Vă explic imediat.

Cadillac-ul porni. Merseră cu toată viteza pe banda din mijloc, rezervată odinioară „aparatacik”-ilor de rang înalt. Altă mașină, un Mercedes micuț, mergea în urma lui cu gărzile de corp. Malko se întrebă deodată dacă nu avea să fie răpit...

Când opriă, el recunoscă hotelul particular al miliardarului. Acesta îi făcu semn să-l urmeze și intrară. Simion Gurevici îl conduse pe Malko prin mai multe saloane, apoi la un bar în care două „gorile” se uitau la televizor. Ajunseră într-o încăpăre cu pereții plini de tablouri. Malko observă imediat că, în afară de ușa blindată care se închidea ca un seif, nu avea nici o fereastră.

— Aici nu ne deranjează nimeni, oftă Simion Gurevici în

timp ce își scotea haina.

Avea un tricou negru care îi scotea și mai mult în evidență paloarea tenului.

— Uneori am niște asociați foarte dificili. Chiar au încercat să mă omoare. Dar în camera asta, sunt la adăpost.

— De ce ați vrut să mă vedeți? îl întreabă Malko cu suspiciune.

— Ca să lămuresc o neînțelegere, făcu Gurevici. Vă plac tablourile mele?

Pereții erau căptușiți cu portretele tuturor conducătorilor Uniunii Sovietice, de la Lenin încoace. Erau opere, unele de valoare, altele, nu, printre care și un portret foarte bun al lui Stalin.

— Aveți cultul comunismului? îl întreabă Malko.

Simion Gurevici izbucni în râs.

— Bineînțeles că nu. Dar face parte din istoria noastră, nu-i așa? Și nu toți au fost răi. Numai că aserveau un sistem rău. Eu am fost membru de partid.

— Portretul acesta al lui Stalin este uimitor. Ai zice că e viu.

Miliardarul râse sec.

— Adevărat! Însă nu i-a purtat noroc autorului, un pictor evreu, un văr de-al meu. Ați observat semnătura de pe buzunarul drept al hainei lui Stalin. Lui nu i-a plăcut chestia asta. Era în plină epocă antisemită din Rusia. Pictorul a fost felicitat – printr-o scrisoare scrisă chiar de mâna lui Stalin – dar după aceea, a fost arestat, trimis în Gulag și împușcat... Stalin se temea ca acest tablou să nu-i lege numele de evrei.

Ochii mici și negri ai lui Simion fixau cureaua lui Malko din care ieșea mânerul pistolului.

— Vedeți, eu am încredere în dumneavoastră, sunteți înarmat și nici măcar nu v-au controlat....

— Mulțumesc, spuse Malko cu răceală. Am multe motive să fiu înarmat.

Miliardarul îl privea nemișcat, sigur pe el, cu ochii lui mici și negri care se mișcau întruna. Ca un șobolan, se gândi Malko, care ardea de nerăbdare să scoată pistolul și să golească încărcătorul în omul care era în fața lui. Dar se mulțumi să spună:

— Domnule Gurevici, pe 7 august, la Monte Carlo, o bombă cu telecomandă a pulverizat Bentley-ul lui Igor Aleksandrovici Zakaiev, un miliardar rus, omorând în același timp un ofițer al CIA, care se afla în mașină și o tânără prostituată, plus patru agenți CIA, care îi asigurau protecția în altă mașină. CIA are motive serioase să creadă că dumneavoastră sunteți persoana care a comandat acel atentat. De aceea mă aflu la Moscova.

— Ca să anchetați acest caz?

— Ori ca să pedepsesc vinovatul sau vinovații, îl corectă Malko. Mă îndoiesc că ați pus cu mâna dumneavoastră bomba sub mașină... Dar toți cei care au vreun amestec în acest atentat, nu vor putea niciodată să doarmă liniștiți. Îi vom urmări până la capătul lumii. CIA are brațul lung, domnule Gurevici.

— Nici nu mă îndoiesc, îl aprobă miliardarul. Dar de ce credeți că eu mă aflu în spatele acestui atentat?

Malko se gândi că a sosit clipa să joace cu toate cărțile pe masă.

— Ancheta a demonstrat că sub mașină nu se putea pune explozibil decât în garajul Elenei Sudalskaia. Pista aceasta m-a adus la Moscova. Și, implicit, la dumneavoastră.

— Cum așa, la mine?

— Elena Sudalskaia stă într-un apartament care vă aparține, în „Casa de pe Chei”, nu-i așa? Am încercat mal întâi să intru în contact cu ea, dar în zadar.

— Nu știa cine sunteți. Eu i-am spus să nu vorbească cu nimeni. Continuați...

— De când am venit la Moscova, am fost urmărit în repetate rânduri de polițiști. Am aflat chiar că s-a pus o recompensă pe capul meu. În fine, când Elena mi-a dat întâlnire, a fost o cursă. Au intervenit patru ucigași și, fără ajutorul unui prieten, aceștia m-ar fi ucis. În plus, o tânără care trebuia să vină la întâlnire a fost omorâtă cu sălbăticie ieri dimineață. Ca din întâmplare, era singurul martor al legăturii mele cu Elena Sudalskaia. Nu credeți că sunt prea multe elemente?

Simion Gurevici clătină din cap în timp ce se juca cu stiloul.

— Vă înțeleg reacția, domnule Linge. Știu cine sunteți și vă respect. Dar nu sunt implicat în atentatul care l-a costat viața pe Igor Zakaiev. Am lucrat cu el în anumite proiecte.

— Dar tentativa de omor îndreptată împotriva mea, nici aici nu sunteți implicat? Îl ironiza Malko.

Miliardarul se uită în ochii lui.

— Ba da, zise el calm, eu am organizat-o. Dar sunt extrem de fericit că am ratat-o. V-am confundat cu altcineva...

Malko avu impresia că nu a auzit bine.

— Poftim?

— Să vă explic. În urmă cu cinci ani, am fost și eu victima unui atentat. Cu o mașină-capcană, ca aceea de la Monte Carlo. După cum știți, Elena a fost amanta lui Igor Zakaiev, dar suntem în raporturi bune, căci este și amanta mea. După drama de la Monte Carlo, ea m-a sunat înnebunită. Credea că erau aceiași oameni care au încercat să mă omoare și pe mine acum cinci ani...

— Care aceiași?

— Cecenii. Igor Zakaiev făcea afaceri cu ei.

Malko nu se putu abține să nu zâmbească.

— Oare semăn eu cu un cecen?

Simion nu se tulbură.

— Sunt și ceceni blonzi ca dumneavoastră. Și-apoi, acum trei ani, ați avut legături foarte strânse cu cecenii la Moscova: cu echipa lui Șamil Basaiev.

— De unde știți?

— Domnule Linge, eu mă bucur de raporturi excelente cu FSB și autoritățile acestei țări... Știu multe lucruri în legătură cu dumneavoastră. Așa că, atunci când ați apărut la Moscova, m-am gândit că ați venit să terminați ce ați început la Monte Carlo...

— Adică? Întrebă Malko sufocat de atâta aplomb.

— Să o lichidați pe Elena Ivanovna.

Involuntar, Malko atinse în treacăt mânerul pistolului. Simion Gurevici se aplecă imediat și luă de pe birou un clopoțel și îl ținu nemișcat între degete.

— Domnule Linge, începu el pe un ton sec, faceți în așa fel încât să nu vă sune ceasul... Este de ajuns să-l leagăn puțin ca să apară gărzile mele și să vă împuște pe loc. Chiar dacă

eu mor primul.

— Nu am nici cea mai mică intenție să vă ucid. În orice caz, nu acum...

— *Spasiba, spasiba balșoi*, făcu miliardarul cu un râs supărător.

Puse cu grijă clopoțelul pe masă. Malko reluă imediat:

— În concluzie, dumneavoastră credeți că cecenii l-au lichidat pe Igor Zakaiev și pe cei cinci agenți CIA. Dar din ce motiv?

Simion Gurevici își trecu nervos mâna prin părul rar.

— Zakaiev făcea afaceri cu ei. Cred că nu a fost cinstit. Iar cu americanii, cred că a fost o greșeală.

Malko își spuse că era singurul adevăr pe care îl rostise, începea să înțeleagă din ce motiv îl invitase miliardarul. Știindu-se mai mult decât bănuț, acesta se hotărâse să contraatace după o metodă foarte bună: să nege absolut tot, dar să-și asume numai lucrurile mai puțin grave, fiind sigur că Malko nu deținea nici o probă palpabilă împotriva lui.

— Ce vreți de la mine, domnule Gurevici? îl întrebă Malko. Să vă cred pe cuvânt?

— Bineînțeles! făcu el ferm convins. Eu nu am nimic cu americanii, doar sunt prietenii mei. Eu sunt un om de afaceri cu vederi liberale. Aș vrea ca țara mea să fie normală, la fel ca America:

Malko avea chef să-i strige în față că nu va fi astfel decât atunci când va scăpa de oamenii de teapa lui, dar, momentan, nu era cazul. Se mulțumi să spună:

— Dacă nu sunteți amestecat în acest atentat, înseamnă că este altcineva, iar eu vreau să-l găsesc.

— Și eu vreau! zise miliardarul. V-am spus ce bănuiesc eu. Îmi plăcea mult Igor, era un băiat strălucit, cu un viitor frumos. De acum înainte, trebuie să colaborăm și să cădem de acord în privința mijloacelor. Eu cunosc multă lume în Moscova. Am putea să facem o ședință peste câteva zile. Am destule informații. Se pare că un grup terorist al oamenilor de afaceri ceceni se pregătește să vină la Moscova. Poate sunt ucigașii lui Igor.

Se ridică brusc și îi întinse mâna lui Malko.

— Scuzați-mă, sufăr de hepatită și trebuie să mă culc

devreme.

Îl conduse până la ușă, încredințându-l gărzilor de corp care îl escortară până în stradă. Portiera Cadillac-ului era deschisă. Malko se instala în spate, pe pernele moi. O „gorilă” se urcă lângă șofer. Portierele se încuiară cu un clinchet sec, iar Malko tresări. Nimeni nu știa unde se află...

Ca să nu pară un idiot, Malko nici nu clipi. De fapt, era înarmat și pregătit. Se uita afară pe geamul fumuriu. Își dădu repede seama că se îndepărtau de centru. Scoase pistolul și îl puse jos, apoi se aplecă în față.

— Unde mergem?

— Domnul Gurevici ne-a dat instrucțiuni speciale în privința dumneavoastră, domnule, spuse șoferul politicos.

Capitolul IX.

Mașina mergea în viteză pe cheiul pustiu. În stânga, se vedea râul Moscova, iar în dreapta, șirul de clădiri unde se aflau birourile. Malko simți bătaile inimii accelerându-se. Simion Gurevici îl atrăsese pur și simplu într-o cursă. Nu îl văzuse nimeni urcându-se în această mașină. Putea să dispară fără urmă de pe șosea. Armă pistolul fără să ezite. Cei doi oameni din față parcă nici nu auziră piedica. Se aplecă spre șofer și zise cu voce calmă, dar fermă:

— Opriți imediat!

Șoferul nu încetini, dar „gorila” se întoarse către Malko și zise cu voce egală:

— Nu se poate, domnule. Am primit instrucțiuni de la *gospodin* Gurevici să vă ducem într-un anumit loc și să vă așteptăm. Nu aveți de ce să vă temeți.

Malko își dădu brusc seama de ridicolul situației. Era înarmat, într-o poziție foarte avantajoasă deoarece stătea în spatele celor doi bărbați. Se hotărî să-și facă o asigurare pe viață și formă numărul lui Austin Redd de acasă. Îndată ce răspunse, Malko îl anunță:

— Vreau să vă spun că sunt în mașina lui Simion Gurevici și...

— Este și el cu dumneavoastră?

— Nu, l-am întâlnit în biroul lui. Șoferul lui mă duce într-un loc, dar nu vrea să-mi spună unde. Voiam să știți, în caz că mi se întâmplă ceva.

— Unde sunteți?

— Pe Kutuzovski Prospekt, spuse Malko după ce aruncă o privire afară.

— Bine, zise în încheiere șeful centralei. Nu închideți mobilul. Vă voi suna din jumătate în jumătate de oră.

Malko se așeză comod pe banchetă, dar era neliniștit. Acum nu mai credea că i se întinsese o cursă. Cu siguranță că era ceva mai rău. Străbătură MK, periferia care înconjura Moscova, apoi se angajară pe un drumeag care șerpuia în pădurea de brazi. Farurile luminară un panou care indica:

Jukovska – 18 km. Se găseau pe drumul ce ducea la reședințele oficiale din Jukovska și din Gorki nr. 9 și 10, adică locul în care locuia și Boris Elțin. De fapt, era singurul drum din toată Rusia unde nu exista nici un semafor pe o distanță de douăzeci și cinci de kilometri, ca să nu fie nevoite coloanele oficiale să încetinească viteza. După o jumătate de oră, mobilul sună și Malko îl liniștește pe Austin Redd spunându-i unde se află.

— Vă duceți cu siguranță la reședința lui, are una prin părțile alea, conchise americanul.

După un kilometru, Cadillac-ul părăsi șoseaua și se afundă în pădure, apoi opri în fața unei porți albe. În lumina farurilor Malko zări o construcție ciudată, vopsită toată în alb, un soi de amestec nefiresc între un castel din Disneyland și o casă mexicană. Mașina intră în curte, iar „gorila” coborî din mașină și îi deschise portiera lui Malko. Îi arătă o ușă din lemn deschis la culoare cu ținte.

— Sunați dumneavoastră, domnule. Noi vă așteptăm în mașină.

Malko sună. Ușa se deschise imediat. Era Elena. Ea își schimbase rochia de culoarea cercelușului cu un pulover roșu cu en coeur care îi scotea în evidență sânii superbi și o fustă neagră lungă, despicată într-o parte până sus. Îi adresează un zâmbet sfios lui Malko și spuse cu vocea ei ciudat de răgușită:

— Vă mulțumesc că ați venit până aici. Voiam cu tot dinadinsul să vă văd, acum că am clarificat lucrurile cu Simion. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat... Dar am crezut într-adevăr că ați venit la Moscova special ca să mă omorâți, ca pe sărmanul de Igor. Atunci, am intrat în panică. Intrați.

Malko o urmă în holul pardosit cu marmură albă, cu tablouri moderne pe pereți, până ajunseră într-un salonaș în care domnea o lumină difuză. Tot mobilierul era modern. O superbă măsuță joasă, susținută de o panteră și un bar mare dat cu lac negru. Ea se așează pe o canapea adâncă tapisată cu o pânză roșie Versace. Alături, pe altă măsuță, era un catalog al arhitectului de interior, Claude Dalie, lăsat la vedere ca să se poată vedea de unde veneau decorațiunile. Îi

arăță lui Malko o sticlă de Taittinger, pusă la răcit într-o frapieră din cristal.

— O deschideți, vă rog? Trebuie să sărbătorim împăcarea noastră.

În ciuda acestei primiri „sexy-afectuoase”, Malko era totuși atent. Felul în care decurgeau lucrurile în seara asta era puțin cam „alunecos” ca să fie „curat”. Destupă cu zgomot șampania și turnă puțin din lichidul acidulat în două pahare, după aceea se așează la celălalt capăt al canapelei. Privea în goi. Elena ridică. Paharul.

— Pentru revederea noastră!

Stând picior peste picior în fața lui, cu sfârcurile obraznice ivindu-se de sub pulover, cu buzele umflate, era cea mai provocatoare femeie.

— Oare ce v-a făcut să credeți că sunteți în pericol? o întrebă el. Doar nu erați în Monte Carlo când s-a produs atentatul....

— Dar ar fi trebuit să fiu în Bentley împreună cu Igor, dacă nu ar fi trebuit să plec în acea călătorie, protestă ea. Iar când m-ați sunat din Moscova, mi s-a făcut frică și l-am rugat pe Simion să mă protejeze. Bineînțeles că a făcut-o în felul lui: brutal. La Moscova, noi trăim într-un mediu aparte.

— Dar cine a omorât-o pe Sonia? o întrebă Malko.

Elena legănă capul cu tristețe.

— Poate că a avut probleme cu oamenii cărora le datora bani. Malko nu mai insistă. Oricum această întâlnire era de domeniul irealului.

— De ce mi-ați dat întâlnire prin Sonia? insistă el. Ea știa unde sunt, prin urmare, putea să vă dea numărul meu de telefon. Ați făcut-o doar ca să pară că ați procedat astfel? Pentru că mi-ați dat întâlnire ca să fiu omorât...

Elena își trecu nervoasă mâna prin clăia de păr negru și zise cu șovăială în glas:

— Ba nu, absolut deloc. Când am întâlnit-o la *Monte Carlo*, ea m-a agățat. Se obișnuiește la Moscova. Câteodată îmi place și mie o experiență cu o femeie. Cum Simion mi-a spus să vă dau întâlnire, am prins doi iepuri dintr-un foc.

Zâmbi.

— Am îmbinat utilul cu plăcutul.

— Și v-ați dat o întâlnire amoroasă cu Sonia la „bănia”?

— Exact.

Întinse cupa pentru ca Malko s-o umple din nou și reluă:

— Când ne-am întâlnit la „bănia”, mi-ați spus că o așteptați și pe Sonia. Dacă ar fi venit, ar fi avut aceeași soartă ca a mea...

Elena tresări, se aplecă în față și mai sexy, apoi zise repede:

— Nu-i adevărat, aveam chef să facem dragoste împreună... și cu ea, vreau să spun.

Malko legănă din cap descurajat de cinismul ei.

— Elena, începu el răbdător, când a apărut acel ucigaș, i-ați ordonat să mă omoare înainte să plecați.

Rusoaica tresări.

— Ba nu! Nu ați înțeles bine. Am crezut că oamenii aceia au venit doar să vă sperie. Trebuia doar să primiți o chelfăneală, iar aceia trebuiau să vină mai târziu.

— O chelfăneală cu Kalașnikovul...

— Erau înarmați ca să nu ripostați.

Avea răspuns la toate. Văzând că Malko nu o crede, ea se târî pe canapea până când obrații lor aproape că se atinseră.

— Trebuie să mă credeți, insistă ea. Vă doream într-adevăr. Ca și acum.

Își strivi sânii de haina lui, iar buzele se lipiră de gura lui Malko. Poziția nu era prea confortabilă, însă Elenei nu-i păsa, făcând să se simtă dorința prin toți porii. Malko rămase stană de piatră. Acest lucru îi amintea mai tare de „banisex”, până în momentul în care apăruse ucigașul. Simțindu-i răceala, Elena își desprinse buzele de gura lui.

— Tu nu mă vrei? îl întreabă cu vocea ei răgușită. Malko îi zâmbi cam rigid.

— Am amintiri urâte. Și acolo păreai îndrăgostită...

— Dumnezeu! Este adevărat! exclamă ea.

Se ridică brusc, alergă până la ușă și o încuie de două ori. După aceea se întoarse lângă Malko și îl forță să se ridice de pe canapea. Îi descheie haina și apucă mânerul Makarovului, apoi îl întreabă cu o undă de ironie:

— Și acum ți-e frică?

Ea luă pistolul de mâner, îl scoase din centură și îl aruncă

pe canapea. După aceea, îi apucă mâna dreaptă și i-o plimbă pe tot corpul, începând cu pieptul și terminând cu coapsele.

— Vezi că nu am armă, suflă ea.

Îi ghidă mâna până la crăpătura fustei și i-o strecură dedesubt până simți chilotul din nailon. Murmură cu gura lipită de a lui:

— Vreau să mi-i scoți și să mă regulezi.

Apucă elasticul chiloților și îi trase în jos, în timp ce Elena se legăna ca să-l ajute. Apoi îi aruncă mai încolo cu piciorul și se lipi imediat de Malko îmbrățișându-l cu aviditate. Până la urmă, acest joc îl excită. Lăsa suspiciunile la o parte și se gândi că bătrâna zicală „Carpe Diem” era mereu de actualitate. Nu trebuia să refuze niciodată lucrurile bune din viață.

Simțindu-se relaxat, contactul cu Elena îi declanșa o erecție puternică. Ea mârâi răgușit, îl dezbracă în viteză și căzu în genunchi în fața lui, înghițindu-i sexul. Se ridică rapid și îl trase până la canapea.

— Regulează-mă îmbrăcată! zise ea gâfâind. Ca pe o desfrânată de *bezuprecinaia*³⁸ care își primește amantul acasă.

Când se întinse pe spate cu picioarele desfăcute, fusta lungă i se ridică pe șolduri. Sâni se eliberară din puloverul prea decoltat, iar ochii negri îi străluceau. Malko se afundă dintr-un singur avânt și începu s-o muncească cu furie. A fost o partidă scurtă, dar sălbatică. După ce se răspândi în ea, străbătut de un orgasm violent, Elena îi mai reținu puțin.

Se ridică apoi, iar fusta îi căzu până la glezne. Îi adresă lui Malko un surâs complice zicând:

— Mai dă-mi puțin din delicioasa șampanie franțuzească! Ascultător, Malko luă sticla de Taittinger din frapiera de cristal.

Cum stătea țeapănă pe canapea, cu părul aranjat impecabil, Elena părea o burgheză respectabilă. Un singur amănunt nu corespundea: chilotul negru care zăcea pe jos, într-un colț.

Revenit pe pământ, Malko începu să cugete. În ciuda plăcerii provocate de această partidă neașteptată, simțea

³⁸ Burgheză, cu sensul de „mironosiță” (n.a.).

totuși un gust amar în gură. Asta, pentru că era sigur că Elena și miliardarul erau vinovați.

— La ce te gândești?

— La tine, zise Malko.

— Vrei să mă mai vezi?

— Cu siguranță.

Se ridicară amândoi odată. El își luă pistolul, iar Elena descuie ușa, aruncându-i o privire înfocată.

— Măine voi fi la Moscova, știi unde să mă găsești...

Îl sărută iarăși cu pasiune. Cadillac-ul îl aștepta cu farurile aprinse. Malko se sui în mașină fără să se întoarcă. Cel puțin, era convins de un lucru: Simion Gurevici era răspunzător de atentatul de la Monte Carlo. Mai rămânea s-o dovedească și să-l pedepsească. Ușor de zis, greu de făcut.

*

* *

Austin Redd trăgea din țigară, gânditor.

— Nu mă așteptam la un astfel de număr din partea lui Simion Gurevici, începu el. Aceasta este dovada că îi e frică și caută să atenueze amenințarea care planează asupra lui, deși știe că nu deținem nici o dovadă concretă în ceea ce îl privește. Ca să declanșăm operațiunea „Sword”, avem nevoie de probe solide. Altminteri, înțelegerea cu președintele nu ne este de folos. Și nu văd unde le-am putea găsi. Din tot ce v-a spus, mă intrigă un singur lucru: că a persistat în a da vina pe ceceni. Nu văd din ce motiv vrea să-i implice în această afacere.

— Nici eu, recunosc Malko.

Șeful centralei îi aruncă o privire piezișă.

— Dacă îmi amintesc bine, ați fost în relații bune cu ei. De ce nu vă ocupați și de acest aspect? S-ar putea să nu le cadă bine să afle că vrea să-i înfunde.

— Bună idee! recunosc Malko. Voi încerca. Dar cei pe care i-am cunoscut au fost omorâți.

— Cineva tot o să vă ajute, îi sugeră americanul. Un ofițer rus, Izmailov. A plecat din armată și s-a specializat în schimbul de ostatici ruși cu ostatici ceceni reținuți în Rusia. Îi cunoaște pe toți oamenii de afaceri ceceni. Am lucrat puțin

timp cu el. Este cam *greedy*³⁹, dar are multe relații.

— Dacă nu aflu nimic despre Gurevici?

Austin Redd îl măsură din priviri.

— Rămâneți la Moscova până când veți găsi. Îl vreau pe tipul ăsta și pe toți cei care sunt implicați în atentatul de la Monte Carlo.

*

* *

Descurajat, Malko închise telefonul. Probabil că cele patru numere „cecene” pe care le știa din 1996 fuseseră deconectate sau se schimbase abonatul. Conștiința profesională îl împinsese atât de departe, încât sună și acasă la Luiza, fata cecenă⁴⁰. De atunci, în apartament locuia o familie de ruși. Și centrul cultural al cecenilor din strada Pușkinskaia fusese închis. Se dusese chiar și la hotelul *Majarski*, dar nu întâlni nici o persoană care să-l intereseze. Nici măcar un om căruia să-i lase un mesaj...

Trecuseră patruzeci și opt de ore de când își petrecuse seara cu Elena, fără să-i aducă nimic nou. Răspunse la mobilul care sună și recunoscuse imediat vocea gravă a colonelului Zdanovici.

— Am ceva interesant pentru dumneavoastră, zise ofițerul din FSB. Ne întâlnim la *Marriott* într-o oră.

— *Harașo*.

Acum, se agăța de orice. Americanii au subestimat puterea de care se bucura clanul Gurevici. Malko se duse să-și ia mașina parcată în fața hotelului *Metropol* și porni spre Tverskaia. Când intră în barul *Marriott*, Serghei Zdanovici îl aștepta deja. Pe masă, era nelipsita sticlă de Defender și un pachet dreptunghiular.

— Aveți un video? Îl întrebă el dintr-o dată.

— Trebuie să fie unul la ambasadă, zise Malko. De ce mă întrebați?

— Trebuie să vedeți această casetă.

— Bine, să mergem acolo.

— De acord, însă eu vă aștept în mașină. Malko se uită la

³⁹ Lacom (n.a.).

⁴⁰ Vezi SAS – Răzbunarea cecenă.

casetă.

— Știți ce conține?

Colonelul din FSB aprobă din cap.

— Da, însă prefer să descoperiți singur.

*

* *

Serghei Zdanovici rămăsese în mașina lui Malko, pe care o parcase pe strada Voroskovo, lângă ambasadă. Austin Redd îl condusese imediat pe Malko într-o sală mică de proiecție.

Americanul introduse caseta și porni aparatul. Malko simți cum i se face părul măciucă în cap când văzu primele imagini. Elena era în genunchi în fața lui, din profil, administrându-i o felație de toată frumusețea. Imaginea era extrem de clară.

— *Holy shit!* exclamă șeful centralei șocat.

Malko fu nevoit să asiste la toate nebuniile lui cu Elena. Fuseseră filmați cu trei camere. Montajul era de o calitate excepțională, căci nu lipsea nici sonorul... Când banda se termină, în micul birou se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Nu mi-ați dat toate amănuntele întrevederii, observă Austin Redd cu ironie în glas.

Confuz și furios, Malko replică:

— Nu credeam că mă vor filma...

O blestema și mai tare pe Elena, dar mai ales pe diabolicul Simion Gurevici. Nebun de turbare, îi zise lui Austin Redd:

— Nu vor ajunge în rai.

Serghei Zdanovici îl aștepta în mașină fumând. Îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Ei, sper că nu sunteți dezamăgit...

— De unde aveți caseta?

Colonelul din FSB zâmbi.

— De la un amic care lucrează la „biroul afacerilor rezervate”. Mi-a făcut o copie pentru că există și un titlu: „Cum își petrec agenții CIA timpul liber la Moscova...” Știind că eu am legături oficiale cu americanii, s-a gândit să-mi păstreze o copie.

— El de unde o are?

— Nu a vrut să-mi spună. Genul acesta de treburi ajung uneori în mod anonim la birou. Sau sunt aduse de

„corespondenți”, întotdeauna există o mânărie în spatele lor care servește la compromiterea oamenilor sus-puși și să-i facă să joace cum vor ei. Dumneavoastră cum ați ajuns în situația asta?

Malko îi povesti totul, iar colonelul clătină din cap cu înțelegere.

— Nu este prima oară când Simion Gurevici recurge la acest procedeu. Invită o persoană pe care vrea să o compromită filmându-l cu târfele lui într-o cameră din reședința lui, special echipată, pe care o știe toată Moscova. Și procurorul Rusiei, Iuri Skuratov, s-a lăsat târât aici. Unul dintre prietenii lui bancheri, care era în același timp și al lui Gurevici, a organizat o petrecere cu două târfe, după ce au plecat de la club. După aceea, ele l-au adus aici, bineînțeles, fără să-i spună a cui era casa. Când a început investigarea cazului lui Skuratov, l-a deranjat pe Gurevici, iar el a aranjat să trimită caseta la o televiziune prietenă... Acesta a fost cântecul de lebedă al lui Iuri Skuratov. În prezent, este suspendat din toate funcțiile și desconsiderat.

— De ce s-au luat de mine? Eu nu știu nimic precis despre el. Iar el e conștient de asta.

Serghei Zdanovici îi zâmbi cu indulgență.

— Pentru el, reprezentați un pericol potențial. Fiindcă v-a ratat când a folosit metode radicale, încearcă acum să vă neutralizeze. Sau cel puțin să minimalizeze valoarea mărturiei dumneavoastră, arătând că v-ați compromis cu această Elena, care are legături cu mafioții. Chiar dacă nu sunteți rus, Canalul unu, adică acela al cărui patron este Gurevici, va difuza bucuros caseta.

Pe Malko îl lua cu transpirații reci.

— Ați mai aflat ceva în legătură cu Sonia Sudalskaia?

— Da. Și-a schimbat numele. De aceea nu am găsit nimic despre ea la început. A fost într-adevăr aleasă Miss Moscova, apoi a început ca prostituată, dar cum era frumoasă și inteligentă, a obținut un loc în afaceri. La început, a fost amanta lui Simion Gurevici, după aceea, a unui mafiot care trăiește la Budapesta, Grigori Iabloko.

— Ce căuta cu Igor Zakaiev?

Serghei Zdanovici se gândi o clipă.

— În lumina celor petrecute, mă întreb dacă nu fusese angajată special să-l supravegheze pe Igor Zakaiev. El se afla în centrul multor operațiuni de spălare a banilor murdari.

— Angajată de cine?

— De Simion Gurevici.

— Dar Igor nu bănuia nimic?

— Probabil că nu. Elena Sudalskaia și-a fabricat un personaj bine construit de tânără bogată și divorțată. Igor era și el în floarea vârstei. Cred că s-a îndrăgostit și nu l-a interesat trecutul ei.

— Prin urmare, Gurevici a comandat atentatul, iar Elena l-a ținut la curent.

— Așa se pare, recunosc ofițerul din FSB. De altfel, ea s-a refugiat la Moscova după povestea de la Monte Carlo, chiar în casa lui... S-ar putea însă să joace și el după o melodie pe care nu a scris-o...

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Că Simion Gurevici este foarte deștept, dar cam laș. Or, ca să te lansezi într-un atentat ca acela pe ai cărui autori îi căutați, trebuie să fii cu adevărat atotputernic. Sau să crezi că ești atotputernic.

— Nu înțeleg, spuse Malko.

Colonelul din FSB se aplecă la urechea lui.

— Vreau să spun că țarul Boris Nicolaievici nu se teme de nimeni și de nimic.

Capitolul X.

Malko reflectă câteva clipe la fraza explozivă și plină de mister rostită de Serghei Zdanovici.

— Vreți să spuneți că Boris Elțin a dat ordin să fie lichidat Igor Zakaiev?

— Nu el personal, îl corectă colonelul, dar cineva din anturajul lui. Sunt oameni care ar face orice ca să se pună la adăpost. *Ei* sunt principalii utilizatori ai sistemului Zakaiev. În concluzie, au putut să lanseze această operațiune, sub umbrela Kremlinului. Fiind la ordinele lui Elțin, primul-ministru nu va îndrăzni să așeze nici o administrație în calea lor.

— Dar acești oameni știu bine că americanii vor să se răzbune...

Colonelul îi zâmbi cu ironie.

— Nu știu ce se întâmplă în lumea de afară. Ei cred că pot să-i închidă pliscul oricui cu amenințări și cu bani. Se cred mai presus de lege. Iar în Rusia, sunt...

— Prin urmare, îl întrerupse Malko, nu există nici o șansă să-l încolțim pe Simion Gurevici?

— Nu văd nici una, mărturisi ofițerul din FSB. Este protejat de sistem. Ar trebui să strângem probe zdrobitoare împotriva lui și nu văd cum...

Deși era furios la culme, Malko fu nevoit să recunoască că analiza lui Serghei Zdanovici era lucidă. De când venise la Moscova, întâmpinase un șir întreg de vicisitudini. Inclusiv aceasta din urmă, poate cea mai gravă și cea mai umilitoare... Iar cecenii care l-ar fi putut ajuta, nu îi stăteau la îndemână.

*

* *

Malko nu dormise bine, gândindu-se la eșecul său. Mai avusese unul la Belgrad⁴¹ și nu avea chef să se mai întâmple.

Telefonul îl făcu să tresară. Ceasul arăta ora șapte și

⁴¹ Vezi SAS – Bombe asupra Belgradului.

jumătate. Era Austin Redd, extrem de stresat.

— În noaptea asta s-a petrecut un atentat foarte grav! Îl anunță șeful centralei. O explozie criminală a distrus o clădire de pe strada Gurianova, în sud-estul capitalei care s-a soldat cu o sută de morți. Atentatul a fost pus pe seama cecenilor...

Malko sări din pat în câteva secunde. După o oră, ajunsese la locul atentatului. Era un cartier obișnuit. Un bloc de locuințe a fost distrus în întregime în jurul orei cinci de dimineață, de o explozie rănind și omorând vreo două sute de persoane. Din clădire rămăsese doar un morman mare de moloz. Ambulanțele, mașinile de pompieri și cele de poliție își făceau loc cu greutate într-o dezordine de necrezut. Malko îl sună imediat pe Serghei Zdanovici.

— Ce se aude pe la dumneavoastră?

Colonelul fu extrem de evaziv.

— Încă nimic precis. Vladimir Putin îi acuză pe mafioții ceceni. Oricum, a fost pusă o încărcătură de câteva sute de kilograme de explozibil. Dacă aflu ceva, vă sun.

Malko se întoarse la hotel tulburat. Simion Gurevici îi spusese în urmă cu trei zile că un comando cecen se pregătește să vină la Moscova, iar acum a avut loc acest atentat... Ajuns în centru, viră la stânga și se angaja pe Kolțo. Trebuia să discute de urgență cu Austin Redd.

*

* *

Șeful centralei era doar în vestă, semn că era tensionat la culme și nu se dezlipea de fax-uri și de telefoane. Malko reuși să-l prindă în biroul lui. Se gândise mult pe drum.

— Austin, începu el, trebuie neapărat să intru în legătură cu cecenii. Singura persoană care ne poate ajuta este Gocea Sukhumi. El cunoaște mulți mafioți..

Americanul clătină din cap.

— Nu cred că va accepta.

— Va trebui să-i forțăm mâna, insistă Malko. Ca să putem avansa. Altfel, nu va fi nici o anchetă. Trebuie să-l văd astăzi. Dar să nu-i spuneți de ce.

— Bine, voi încerca, căzu de acord șeful centralei în silă. Formă numărul georgianului sub privirea vigilentă a lui

Malko.

Sukhumi încercă să se eschiveze, dar în final cedă.

— La ora unu, la restaurantul *Chez Petrovici*, zise Austin Redd în încheiere.

După ce închise, îi spuse lui Malko:

— Sper să meargă... Nu a fost prea încântat.

Malko îl privi cu răceală.

— Aveți curaj să-i anunțați pe șefii de la Langley că operațiunea „Sword” este un eșec total? Eu unul nu am.

*

* *

Intrarea în restaurantul *Chez Petrovici*, unul din localurile la modă din Moscova, nu era cine știe ce. În fundul unei curți mărginite de clădiri vechi și jengoase, care ajungea în Miticinskaia Ulița, imediat după ce treceai de Kolțo, o poartă din fier forjat păzită de doi cerberi, dădea spre o scară rustică ce cobora la subsol. Semăna mai mult cu un adăpost împotriva bombelor decât cu un restaurant la modă. Un coridor lung, cu nelipsita garderobă, preceda salonul cu tavanul jos, decorat cu fotografii din anii 70, din epoca Uniunii Sovietice. Gocea Sukhumi era deja acolo, instalat la o măsuță chiar vizavi de bar. Îi făcea curte unei ospătărițe cu fustă mini crăpată într-o parte. Îl întâmpină pe Austin Redd cu obișnuita-i jovialitate și comandă mai întâi aperitivele și votca. În timp ce americanul îl „decongela”, Malko privea țevăria vopsită în roșu, terminată la capete cu robinete și fixată pe pereți.

— Este artă abstractă? Îl întrebă el. Gocea Sukhumi râse cu poftă.

— Nu, le-au pus ca să nu uităm acea perioadă! Pe vremea Uniunii Sovietice, toată canalizarea era doar de formă...

Comandară heringi, somon afumat și friptură de vită Stroganoff.

— Ce părere aveți despre atentatul de azi-dimineață? Îl întrebă Malko pe georgian.

— Nu cine știe ce, răspunse acesta cu prudență.

— Credeți că au fost cecenii? se băgă și americanul în discuție.

— Tot ce se poate.

— În urmă cu câteva zile, Simion Gurevici m-a înștiințat de sosirea unui comando terorist cecen, insistă Malko.

Gocea se uită la el intrigat.

— L-ați văzut cu ochii dumneavoastră?

În timp ce gusta heringii, Malko îi povestește tot ce se petrecuse, inclusiv tentativa de omor îndreptată împotriva lui și asasinarea sălbatică a Soniei.

— Sașa mi-a spus că a fost omorâtă, dar nu știam cum, comentă georgianul. Prin urmare, v-ați împăcat cu Gurevici și ați găsit într-adevăr pe Elena?

— Împăcat este un cuvânt mare, zise Malko. Cred că este mai degrabă o manevră de-a lui. Acum mă aflu în încurcătură. Iar ce s-a întâmplat azi-dimineață, îmi zdruncină ipoteza de lucru.

— Cum aș putea să vă ajut eu? Întrebă georgianul. Nu mă amestec în toate astea. E prea periculos.

— Trebuie să mă întâlnesc cu niște ceceni, spuse Malko.

Gocea izbucni într-un râs forțat.

— Este foarte simplu! La Moscova, sunt cincizeci de mii de ceceni. În piețe și în „cecenibanks”⁴².

— Nu cu aceia, zise Malko. Ci cu cecenii pe care i-am cunoscut acum trei ani. Oamenii care aveau legătură cu Basaiev.

Zâmbetul georgianului dispăru pe dată.

— Nu am nici o legătură cu ei, pretinse el. Iar după ce s-a întâmplat azi-dimineață, nici nu am chef. Vă sfătuiesc și pe dumneavoastră să nu vă amestecați. Dacă se află...

Lăsase fraza neterminată și începu să mănânce. Austin Redd își aranja mecanic frumosul păr argintiu și trecu la asalt adoptând un ton confidențial.

— Gocea, nu vă cerem nimic imposibil. Malko a avut deja legături foarte bune cu cecenii și cred că ei își vor aminti. Pur și simplu trebuie să găsim unul care să transmită un mesaj...

Georgianul împinse farfuria.

— Pe cine?

— Pe Omar.

Zâmbetul distins al americanului nu pălise, însă Malko simți că marcase un punct. Ca să înfigă și mai mult cuțitul în

⁴² Literal, „băncile negre”, care fac speculații ilegale (n.a.).

rană, șeful centralei îi explică lui Malko:

— Într-o viață anterioară, prietenul nostru Gocea a fost asociatul unui mare mafiot cecen, Omar Taticev, care deține o parte din hotelul *Radisson*. Cred că au rămas destul de legați.

Radisson era unul dintre cele mai mari hoteluri din Moscova, în imediata apropiere a gării Kiev. Coproprietarul acestuia, un american, a fost asasinat în împrejurări misterioase. Omar Taticev era acuzat de moartea lui. Gocea Sukhumi se îmbujora brusc.

— Eu nu fac afaceri cu Omar, zise el. Firește că, din când în când, mai tragem câte un chef împreună, căci e un tip de treabă.

— Destul de des, îl corectă pe un ton blând americanul. Malko înțelese imediat că șeful centralei îl trăgea de limbă aruncându-i și puțină momeală. De altfel, georgianul începuse să zâmbescă.

— Este adevărat, mărturisi el, îmi place mult Omar, chiar dacă e un mafiot. Cu mine a fost întotdeauna corect. Dar nu văd cum ar putea să vă ajute.

Austin Redd interveni din nou:

— Omar Taticev este unul dintre stâlpii mafiei cecene din Moscova, zise el păstrându-și calmul. Știe tot ce mișcă în oraș. Și, pe deasupra, are legături cu Lujkov. În concluzie, nu-l deranjează dacă Simion Gurevici nu poate să-l sufere. Este de ajuns să „reactiveze” un punct de trecere, pentru ca Malko să poată pune întrebările care îl dor.

— *Harașo!* zise Gocea cam îmbufnat. Numai că nu pot să aranjez asta prin telefon, deci mâine, trebuie să plec la Tbilisi. Peste trei-patru zile când mă întorc, va trebui să dăm un mic chiolhan. O să vă sun, sper că vă descurcați.

— Perfect, aprobă Malko, aștept să-mi telefonați.

*

* *

Un vacarm înfiorător se auzea prin ușa deschisă a apartamentului lui Gocea Sukhumi. Era muzică tehno dată la maximum. Avea invitați și pe palier... Malko se strecură în antreu ca să-l caute pe stăpânul casei. Gocea îl sunase chiar în acea dimineață, după patru zile de la dejunul luat

împreună, ca să-l invite la o petrecere la care participa și persoana cu care voia să se întâlnească Malko.

Era și timpul, căci el nu mai suporta să stea degeaba. Nu încercase s-o revadă pe Elena, nici pe Simion Gurevici. Avusese scurte întrevederi cu colonelul Zdanovici care îl ținuse la curent cu mersul anchetei. Nu fusese arestat nici un suspect, însă oamenii din FSB reușiseră să identifice explozibilul folosit. Era tot hexogen ca la Monte Carlo. Dar acest lucru nu ducea nicăieri. Putea să fie fabricat foarte bine în Rusia, în Statele Unite, în Marea Britanie, deși prețul era mai ridicat decât cel al trotilului sau al substanței C 4.

Malko își croi drum prin mulțimea de bărbați în haine de piele și obișnuita ceată de fete tinere și încântătoare. Câțiva împătimiți jucau biliard, răsturnați peste mese și asurziți de muzică. Malko îl găsi pe Gocea pe terasă, printre perechile care stăteau jos. Fiecare femeie și bărbat aveau câte un număr scris pe hârtie autocolantă. Georgianul era însoțit de o fată înaltă și blondă cu figură provocatoare, care avea în față o frapieră plină cu hârtii împăturite. Georgianul îl îmbrățișa ostentativ pe Malko, îl prezentă ca pe un prieten drag, îi lipi pe haina o hârtie autocolantă cu numărul 12 și îi arătă frapiera.

— În seara asta am inventat un joc nou! zise el. Fiecare bărbat și fiecare femeie va pune ochii pe cineva dintre invitați și va scrie ce ar dori să facă cu acea persoană. Vera îmi va aduce oferta care îi va fi refuzată sau acceptată. Dacă cei doi cad la învoială, își vor pune în aplicare fanteziile în dormitorul meu. Vino, în timp ce Vera își face treaba, eu îți arăt mobila nouă.

Malko îl urmă. Apartamentul era complet schimbat! Peste tot erau mobile Ludovic al XV-lea aurite, măsuțe joase și canapele învelite încă în folie de plastic.

— Am primit containerul de la Paris, îi explică el triumfător. Am comandat totul arhitectului meu de interior, Claude Dalie. Dar ticăloșii de vameși mi-au luat și sufletul din mine! Nu-i nimic, este frumos!

— Superb, îl aprobă Malko. Dar...

— Vino să vezi.

Întră undeva în spate, într-o cameră cu pereții îmbrăcați în

catifea roșie, cu excepția unui panou acoperit cu o oglindă imensă. Singurul mobilier era format dintr-un pat, un fotoliu și un soi de scăunel pentru rugăciune.

— Gocea, zise Malko, te-ai gândit la ce te-am rugat?

— Nici o problemă, răspunse georgianul. Omar Taticev a sosit. Are numărul 7 și se joacă cu noi. L-am povestit despre tine. Mai târziu, o să vorbim treburile serioase. Acum ne jucăm. Vino cu noi, asta o să-l facă să aibă încredere în noi.

Se duseră pe terasă. Malko căută numărul șapte. Era un om mic de statură, cu un păr negru foarte des, singurul care avea cravată. Stătea cu mâna pe coapsa unei brunete cu coc, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, despicată până sus. Pe sânul stâng, avea numărul 8.

Vera bătă din palme și urlă ca să acopere muzica.

— Numărul 8 a acceptat propunerile numerelor 2 și 9. Numărul 2 se apropie de masă. Era un bărbat înalt, foarte frumos, cu figură aristocratică, cu nasul ușor coroiat și grizonat pe la tâmpile. Numărul 9 era un lungan roșcovan cu un aer visător, deja trotilat. Numărul 8 îl părăsi pe Omar Taticev și veni lângă partenerii aleși. Malko observă că ea nu purta sutien.

— Să le urăm noroc cu un toast! urlă Gocea. Numărul 2 se numește Fedor, pe 9 îl cheamă Salman, iar pe 8, Karla.

Izbucniră urlate și curseră râuri de votcă. În momentul în care cei trei se făceau nevăzuți, Vera se apropie de Malko cu o bucată de hârtie.

— Din partea numărului 5, murmură ea.

Malko citi. Erau doar câteva cuvinte: „Aș vrea să privesc cu dumneavoastră.” Ridică privirea și zări, protejată în fața lui, o blondă superbă, tunsă scurt, mică de statură, cu un piept enorm, cu o fustă mini și botine. Se uita la el ca la un sfânt. Resemnându-se, neștiind la ce se înhăma, mângăli la repezeală un „da” pe bucată de hârtie pe care Vera i-o înapoie numărului 5, care se și repezi spre Malko.

— *Dobrevече!* Pe mine mă cheamă Ecaterina. Dar pe. Dumneavoastră?

— Malko.

Gocea se apropie de el cu un aer misterios și îi zise încetșor:

— Plecăm.

Ecaterina îl apucă imediat pe Malko de mână și îl trase după ea. Omar Taticev își făcuse rost de o fată fără număr, înaltă și subțire, dar cu figură de poamă adevărată. Aceștia meraseră în urma lui Malko. După ce trecuseră printre invitați care dansau și beau, se pomeniră într-o încăpere minusculă în care nu încăpeau decât vreo cinci persoane. Lui Malko nu-i trebui mult timp să înțeleagă sensul cuvintelor scrise de numărul 5. Unul dintre pereții acestei cămăruțe era de fapt o oglindă care corespundea cu „camera roșie”. Bruneta înaltă și cei doi cavaleri ai ei tocmai intrau.

— Șșt, făcu Gocea în timp ce stingea lumina.

Fără să piardă o secundă, numărul 5 se vârî în Malko și își puse mîna posesivă exact între picioare. Se pare că nu se mulțumea doar să privească.

*

* *

Salman, roșcovanul, fuma un trabuc sprijinit de peretele din fața oglinzii. Fedor, numărul 2, stătea în picioare lângă pat, fumând. Karla îi descheie cu gesturi delicate pantalonii și scoase un mădular de o lungime neobișnuită, pe care îl cântări în mână. Ea se uită la el și zise cu voce foarte normală:

— Ai un sex enorm, Fedor.

Bărbatul zâmbi fără să-i răspundă. Karla prinse membrul între degete și începu să-l masturbeze încetisor. În câteva minute, acesta căpătă niște dimensiuni impresionante. Cei doi bărbați fumau în continuare, aparent indiferenți. Karla își continuă treaba și, curând, membrul lui Fedor se ridică, devenind purpuriu. Lângă Malko, Ecaterina suflă cu vulgaritate:

— Ce sculă monstruoasă!

Degetele ei începură să-l maseze pe Malko. Cu un geamăt, Omar cotrobăia cu mîna pe sub rochia blondei înalte. Numai Gocea stătea calm, cu mâinile încrucișate la piept. Înghesuți ca sardelele în acea cămăruță, cei cinci spectatori nici nu puteau să se miște. Dincolo de oglindă, Karla îngenunche și își afundă în gură o parte din sexul lung al lui Fedor, care trebuie să fi atins vreo douăzeci și cinci de centimetri. În

încăperea strâmtă, Ecaterina îl mângâia cu febrilitate pe Malko, în timp ce Omar o pipăia cu furie pe blondă, gâfâind ca o locomotivă. Ecaterina îi suflă din nou lui Malko la ureche:

— Vezi ce-i face târătura aia...

Karla tocmai își termină felația, fiindcă Fedor o împinse către pat, ridicându-i poalele rochiei lungi și crăpate. Zăriră ciorapii negri prinși cu jartiere albe și triunghiul negru al slipului. Ea ridică picioarele și îl făcu să alunece. Imediat ce slipul căzu pe jos, Fedor se culcă între coapsele desfăcute și o pătrunse pe parteneră dintr-un avânt, până la rădăcină. Spectatorii își ținură răsuflarea în fața unei asemenea împerecheri primitive. Karla începu să geamă, în timp ce el se mișca ușor deasupra ei. Ea își încrucișa picioarele la spatele lui.

Temperatura din cămăruță se ridică brusc. Ecaterina se ghemui cum putu și luă sexul lui Malko în gură. Omar își pipăia partenera la fel de furios.

Vizavi, Salman fuma în continuare, sprijinit de perete, dar se descheiase la pantaloni, arătându-și sexul gros și negricios pe care și-l masturba cu mișcări lente. Fedor se smulse din Karla tot în erecție. Fata își lăasă picioarele în jos și își aranja rochia. Fedor o luă de mână și o trase spre scăunelul de rugăciune.

În cămăruță, blonda înaltă slobozi un țipăt gătuit:

— O să i-o tragă pe la spate!

Gura Ecaterinei se activă nebunește. Înghițind sexul lui Malko. Gocea se masturba și el. Omar o întoarse pe parteneră, îi ridică rochia pe șolduri, o lipi de oglindă și o posedă pe la spate. Ea slobozi un strigăt scurt.

Karla se așeză în genunchi pe scăunel. Fedor îi ridică rochia, dând la iveală fesele rotunde. Ea țipă îngrozită:

— Fedor, doar n-o să...

Fără un cuvânt, Fedor îi aplecă ceafa și, cu un gest precis, o pătrunse până în rărunchi. Salman se dezlipi în sfârșit de lângă perete și se apropie fără grabă. Luă sexul pe jumătate în erecție și îl înfundă în gura Karlei, ținând-o de păr ca să nu poată scăpa. Ținând-o cu ambele mâini de șolduri, Fedor îi înfigea ritmic sexul imens cât mai adânc în pânțece. După aceea se retrase, tot în erecție. Ecaterina îl abandonează pe

Malko și țipă ca o isterică:

— Nu se poate! E prea mare, o s-o rupă!

Rămase cu privirea ațintită în oglindă, mângâindu-l mașinal pe Malko. Omar o poseda pe blondă, proiectând-o de fiecare dată în oglindă. Dincolo de ea, Fedor își înfigea cu calm și hotărâre vârful sexului între fesele Karlei. Aceasta slobozi un țipăt înfundat din cauza mădularului care îi umplea gura. Reuși să scape de el și zise cu voce rugătoare:

— Oprește-te, Fedor! E enormă și mă doare!

— Dumnezeule! gemu Ecaterina, măcar de-ar face-o mai încet, ca să vedem mai bine.

Tremura de excitare, încercând să-și continue felația, dar fără să piardă din spectacol. Blonda înaltă se plânse. Omar se retrăsese și voia să-l imite pe Fedor. Malko își spuse că semănau cu o cutie de sardele caraghioase.

Liniștit, Fedor înainta centimetru cu centimetru între fesele Karlei. Salman își vedea de treaba lui, înfundându-i mădularul până în gât. Scena era de un erotism sălbatic.

Fedor, pe jumătate afundat în Karla, o prinse de șolduri și o posedă fără milă. Biata de ea gemea întruna.

La rândul lui, Omar explodează între fesele blondei, cu ochii sticloși de plăcere. Acum și Fedor se dezlănțuise. O pistonă pe Karla cu mădularul lui uriaș. Salman se răspândește în gura ei, ținând-o de cocul răvășit. Eliberată în sfârșit, Karla începu să urle sub mișcările sălbatice ale lui Fedor. În fine, acesta o strânse cu putere de șolduri, explodând cu un mârâit de fiară.

Malko simți și el că juisează sub mângâierile abile ale Ecaterinei. Alături, lumina se stinse. Mai rămaseră câteva minute în cămăruță ca să se aranjeze, apoi ieșiră fără un cuvânt. În apartament, petrecerea, sau mai bine-zis orgia, continua. Oamenii flirtau în toate ungherele. O găsiră pe Vera pe terasă care se pregătea să tragă din nou la sortți. Malko îi spuse în șoaptă lui Gocea:

— Karla nu s-a așteptat să pățească așa ceva.

Auzindu-l, Vera îi dădu, fără să spună nimic, o hârtie cu următoarele cuvinte semnate de Fedor: „Sexul meu are douăzeci și șase de centimetri. Vreau să te sodomizez în timp ce i-o sugi prietenului meu Salman.”

*
* *
*

Omar Taticev se apropie de Malko după câteva clipe.

— N-a fost rău, nu-i așa? zise el pe un ton glumeț.

— Într-adevăr.

Cecenul îl luă de braț și îl duse la marginea terasei.

— Am vorbit cu Gocea. Micuța ședință a privitorilor reușise să spargă gheața.

— Ce aş putea să fac pentru dumneavoastră?

Malko îi povesti ce s-a întâmplat în urmă cu trei ani, apoi ce voia de fapt. Omar îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi zise gânditor:

— Ceea ce îmi cereți este foarte dificil și foarte periculos... însă eu cunosc evenimentele întâmplate acum trei ani. Voi transmite mai departe mesajul dumneavoastră. Dacă va exista un răspuns afirmativ, vă voi da de știre. Dar nu uitați că prietenii mei sunt oameni periculoși. Dacă simt cel mai mic pericol...

Malko îl aprobă. Omar îl îmbrățișa scurt.

— Sunați-mă la *Radisson* în douăzeci și patru de ore.

Când Malko ieși din „Casa de pe Chei”, era ora cinci. Își simțea capul greu. Era o noapte cu stele. Când ajunse la hotel, lui Malko i se păru că vede mai multe mașini de miliție ca de obicei, deși era foarte târziu. În holul hotelului *Metropol*, câțiva bărbați stăteau de vorbă. Malko se apropie.

— Ce se întâmplă?

Unul dintre paznicii blonzi îi spuse cu voce răutăcioasă:

— Nemernicii ăia de ceceni au aruncat în aer încă o clădire din șoseaua Kașirskoie.

Capitolul XI.

O ploaie fină se cernea peste rămășițele clădirii ce fusese cândva la numărul 36 de pe șoseaua Kaşirskoe. Această arteră situată în sud-estul Moscovei era flancată de blocuri cenușii și triste din beton, ce se întindeau cât vedeai cu ochii.

Totul fusese spulberat, în afară de fundația pe care se puteau vedea acum fotografiile recuperate dintre dărâmături și câteva flori.

Membrii echipelor de salvare, pompierii și polițiștii scormoneau prin noroi, iar în aer plutea încă mirosul incendiului. De jur-împrejur, erau risipite resturile mașinilor distruse de explozie, iar excavatoarele și macaralele își croiau drum cu greutate printre mormanele de moloz. Explozia se produsese în zorii zilei, pe la ora patru, la fel ca și explozia petrecută cu cinci zile în urmă. Locatarii din *Korpus* 3 dormeau și cei mai mulți dintre ei nu mai apucaseră să se trezească. Malko privi îndelung la imensa gaură făcută între două blocuri intacte. Morții se puteau număra cu zecile. Supraviețuitorii amețiți își scriau numele pe o tablă mare și neagră ca să poată afla numele celor dispăruți. O femeie cu privirile pierdute în gol trecu prin fața lui Malko împingând un cărucior plin cu moloz. Fusese nevoie de o mare cantitate de exploziv pentru producerea unei asemenea distrugerii. Malko se îndepărtă, cu inima strânsă. Nu era nimic de făcut acolo. Pe toate posturile de radio nu se vorbea decât de acest atentat. Toată lumea îi acuza pe ceceni, în ciuda protestelor oficiale ale lui Șamil Basaiev. MDV – Ministerul de Interne – vorbea despre arestările masive făcute în rândul caucazienilor. Nu mai lipsea mult ca să se ajungă la pogrom... Malko se îndreptă către Kolțo cu o senzație de leșin. Intră în Ambasada americană prin „North Gate” și se îndreptă direct către biroul lui Austin Redd.

Americanul înfipsese o a doua piuneză roșie pe harta Moscovei, în sectorul de sud-est. Avea un aer perplex.

— Credeți că acuzațiile oficiale sunt îndreptățite? îl întreabă Malko.

Americanul făcu un gest de neputință.

— Aici totul este posibil. Dacă ar fi fost însă vorba de oamenii lui Basaiev, ar fi fost aruncate în aer mai degrabă cazarmele sau clădirile oficiale, nu blocuri de locuințe, pline cu cetățeni anonimi. Ar fi avut destule ocazii pentru asta din luna iulie și până acum.

Într-adevăr, în munții din Daghestan, între grupările islamiste cecene și daghestaneze și armata rusă, domnea o puternică stare de încordare. Mica republică din Caucazul de nord avea frontieră comună cu Cecenia.

În aparență, Șamil Basaiev, activistul islamist cecen, sărise în ajutorul unei alte grupări islamiste, comandate de un anume Khattab. Nimeni nu putea ști cum aveau să evolueze lucrurile. În timpul războiului dintre Rusia și Cecenia, Șamil Basaiev ridiculizase armata rusă, obținând prin forță independența formală a Ceceniei, în anul 1996. Și iată că acum, din nou, armata rusă se bătea în Caucaz, într-un stat vecin cu Cecenia, unde Rusia avea mari interese pentru uriașele zăcămintele de petrol. Numeroase sate daghestaneze fuseseră bombardate, dar războiul nu ajunsese încă la Moscova.

— Dacă nu sunt cecenii vinovați de cele două atentate, atunci cine poate fi? obiectă Malko. Oamenii lui Khattab?

— Bună întrebare! oftă americanul. Adevărul este că toți mint... Șamil Basaiev a dezmințit orice amestec al său în primul atentat, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Omar Taticev a promis că-mi va aranja o întâlnire cu cecenii, zise Malko. Dacă treaba merge, poate că voi mai afla ceva.

Americanul tresări.

— Nici vorbă de așa ceva! Este prea periculos, acum, după al doilea atentat. Toată lumea îi vânează pe ceceni: FSB, Miliția, GUBOP, FSI, MVD... Dacă vă suspectează că aveți legături cu cecenii, s-ar putea întâmpla o catastrofă.

— Dar vreau să elimin una din ipoteze și anume aceea că cecenii ar fi în spatele atentatului din Monte Carlo, insistă Malko.

Americanul îl privi cu un zâmbet ironic.

— Aveți impresia că vă vor spune adevărul?

— Doar nu sunt un naiv, replică Malko. Dar dacă vor nega, îi voi ruga să mă ajute în găsirea adevăraților vinovați.

— Cum?

— Nu știu încă. Le-am făcut un serviciu acum trei ani și vreau să văd dacă își amintesc de asta.

— Dacă FSB vă prinde cu ei, s-ar putea să vă pierdeți capul, zise șeful centralei cu un aer sumbru. Mai bine ar fi să mai așteptăm puțin până se mai calmează spiritele.

Malko nu îi răspunse. Nu mai avea de gând să mai piardă nici o secundă dacă Omar Taticev și-ar fi făcut apariția. Ancheta lui stagna de prea multă vreme. Simțea că trebuie să existe o legătură între atentatul de la Monte Carlo și cele două atentate din Moscova. Dar ce anume însă? El îl lăsă pe Austin Redd să trimită zeci de telegrame și plecă înspre *Metropol*. Acolo îl aștepta o surpriză: un mesaj îi fusese strecurat pe sub ușă. „*Ne întâlnim mâine la ora zece, la Radisson. Omar.*”

*

* *

Malko își lăsă mașina în parchingul hotelului *Radisson* și pătrunse în uriașul hol din marmură roșie. Își lăsase în mașină Makarovul, din cauza porților cu detectori magnetici. Holul era plin cu tot felul de buticuri. Era acolo până și un restaurant japonez. El înainta spre cazinou, unde se aflau și birourile, dar fu oprit de un paznic.

— Cu *gospodin* Taticev, *pajaluista*, spuse Malko.

— Sunteți așteptat?

— Da.

Bărbatul verifică la telefon și-i spuse lui Malko să-l urmeze. Urcară cu ascensorul și, după ce străbătură mai multe coridoare, pătrunseră într-un birou spațios, de unde se putea admira o imagine panoramică a Moscovei. Partenerul său de orgie ocoli biroul și-i veni în întâmpinare de parcă ar fi fost doi vechi prieteni. Persoana din fața sa îi amintea cu greu de cumplitii ceceni pe care îi întâlnise până atunci. Cu toate acestea, bărbatul acesta avea o reputație de ucigaș.

— Am cules informații în legătură cu dumneavoastră, îi spuse el. Aveți prieteni în Groznii. Acest lucru îmi este de ajuns. Ce doriți de fapt?

— Vreau să intru în contact cu cineva din organizația lui Basaiev.

— Unde?

— La Moscova.

Bărbatul se întunecă la față.

— O, este destul de periculos, mai ales acum.

— Știu. Dar sunt singurii care mă pot lămuri în legătură cu anumite puncte.

— Vă referiți la atentate?

— Printre altele, da.

— Nu au fost făcute de *boiviki*⁴³, îi tăie vorba Omar Taticev. Eu unul am o idee.

— Care?

Cecenul se instala în fotoliul adânc din piele și-i făcu semn lui Malko să ia și el loc.

— „Familia” se pregătește să dea o lovitură. Ei știu că nu se mai pot baza pe generalul Lebed care a refuzat condițiile impuse. Boris Nicolaievici nu se poate prezenta la alegerile din 2000. Le trebuie deci să găsească un candidat. Singurul care rămâne este Vladimir Putin, primul-ministru. Și cum tipul acesta nu are încă prea mare greutate, trebuie să o capete.

— Și cu ce pot ajuta la asta atentatele comise?

— Ce naiv sunteți! făcu Omar Taticev. Nu ați citit ziarele? Al doilea atentat a declanșat o adevărată vânătoare de islamiști. Au fost arestați până acum unsprezece mii de suspecti! După ce populația este bine băgată în sperieți, vor trece la invazia Ceceniei, iar lucrul acesta îi va da lui Putin măreția cerută de un mare om de stat. Poate că nu va ieși chiar cum doresc, dar vor face o încercare.

— Așadar, toată istoria asta cu atentate nu este decât o înscenare?

Omar dădu din cap.

— Tot ce se poate, dar totul a început în urmă cu câteva luni. Când au izbucnit scandalurile financiare, Simion Gurevici și-a dat seama că trebuie să facă ceva. L-a făcut pe mulți să tacă, apoi s-a gândit să monteze afacerea din Daghestan, plătindu-l pe Șamil Basaiev ca să-i ajute pe islamiștii lui

⁴³ Combatanți ceceni (n.a.).

Khattab. Asta ca să pregătească terenul pentru cucerirea Caucazului.

Malko asculta stupefiat. Era clar că Omar Taticev, el însuși cecen, nu putea să recunoască vinovăția cecenilor.

— Dar dumneavoastră nu vă este frică de nimic?

Pe fața cecenului se lăți un zâmbet înfricoșător.

— Miliția nu-i arestează decât pe caucazienii care n-au *propuska*⁴⁴. Eu unul mă deplasez în Mercedes și sunt prieten cu primarul. Nu au curaj să se atingă de mine. Bine, în momentul în care persoana care va veni de la Groznîi va ajunge aici, vă voi înștiința. Începând de mâine, va trebui să sunați în fiecare zi la acest număr de telefon, la prânz, între ora unsprezece și douăsprezece. Într-o zi, cineva vă va răspunde și veți primi instrucțiuni. Trebuie să folosiți o cabină. Malko privi numărul: 438 120.

Ușa se deschise și intră secretara, cu un vraf de dosare. Era Ecaterina, cea care-i făcuse plăcerea să-i ofere gura cu două zile în urmă, acasă la Gocea... Rochia ei lungă cu un decolteu pătrat se mula perfect pe sânii rotunzi. Ea lăsă ochii în jos, rușinată, când îl zări pe Malko și i se adresă lui Omar în limba cecenă.

— Trebuie să vă las, zise acesta. Sper că ne vom mai întâlni la Gocea, bunul nostru prieten.

*

* *

Toate ziarele moscovite difuzau fotografiile a doi bărbați. Erau cei doi suspecti pentru atentatele cu explozibili care făcuseră 289 de morți... potrivit afirmațiilor făcute de poliție. Era vorba de doi caucazieni care închiriaseră niște localuri aflate în clădirile distruse, în care ar fi trebuit să depoziteze zahăr.

După cercetări amănunțite, autoritățile ruse identificaseră tipul de exploziv utilizat în ambele atentate: era vorba de hexogen furat de la Armata a patra, staționată în Caucaz.

Așemez Goceaiev era un cetățean din Republica Karaceaev-Cerkeză. Mukhit Saitakov, un daghestanez, era acuzat de a fi avut contacte cu islamiștii lui Khattab, aliatul lui Basaiev. Cei doi bărbați erau căutați, iar fotografiile lor

⁴⁴ Islamiști din Cecenia și din Daghestan (n.a.).

fuseseră difuzate pretutindeni: în posturile de poliție, gări, aeroporturi. Din păcate, cei din GUBOP erau convinși că suspectii reușiseră să fugă în Caucaz.

Malko împături ziarul *Moskovski Komsomolef*. Era tulburat. În cele din urmă, poliția rusă se arătase eficientă, chiar dacă nu reușise să-i aresteze pe vinovați. Acest lucru spulbera teoria lui Omar Taticev. Totul părea să demonstreze că cele două atentate erau opera cecenilor și a prietenilor lor.

Din nou, simțea că este într-un punct mort...

Cu moralul la pământ, el se hotărî să se ducă la șeful Centralei CIA să-și mai împărtășească părerile unul altuia. După ce parcă mașina în spatele ambasadei, își anunță sosirea. Austin Redd stătea cu urechea lipită de un aparat de radio. Când îl zări, îi spuse:

— Cred că teoria dumneavoastră este pe cale să se facă țândări. Poliția a descoperit un camion Mercedes înmatriculat în Republica Karaceaev-Cerkeză care a fost distrus de o explozie puternică în parchingul MK, aproape de șoseaua Varșavskoe. Acest vehicul aparține unuia din cei doi suspecti, Așemez Goceaiev. La bordul mașinii au fost găsite două cadavre carbonizate, desigur, ale celor doi criminali. Tocmai am auzit comunicatul dat de GUBOP.

Ce mai rămânea de spus?

Simion Gurevici părea să fi avut dreptate. Un comando cecen pusese la cale cele două atentate comise la Moscova și avusese loc un accident. Misterul atentatului din Monte Carlo rămânea în continuare neelucidat, ca de altfel toate bizareriile miliardarului de la Kremlin. Nu se putea merge împotriva faptelor...

— A fost identificat explozibilul?

— Poliția spune că este vorba de hexogen.

— La fel ca în Monte Carlo.

Șeful Centralei CIA făcu un gest de neputință.

— Este imposibil de descoperit de unde provine. Ar fi trebuit să găsească un explozibil intact, cu toate inscripțiile codificate, indicând data fabricației și proveniența, așa cum s-a întâmplat la Monte Carlo.

Malko luă celularul care începuse să sune. Recunoscu imediat vocea colonelului Zdanovici.

— Ați aflat ultimele noutăți? îl întrebă ofițerul FSB.
— Desigur, zise Malko. Ce părere aveți despre ele?
— Cred că oamenii noștri au făcut o treabă remarcabilă, făcu vesel ofițerul. Generalul Kozlov merită felicitări. Nu vreți să bem ceva la *Cafe d'Angleterre*? Pot să vă dau câteva detalii care nu au apărut încă în presă.

Malko fusese pe punctul de a-l refuza. La ce bun să mai răsucescă cuțitul în rană? Fu însă intrigat de o anumită intonație necaracteristică lui Zdanovici, care era de obicei mai puțin expansiv.

— De acord, zise el. Ne întâlnim la prânz.

El părăsi ambasada și se duse direct la o cabină telefonică, de unde formă numărul dat de Omar Taticev. Nimeni nu îi răspunse însă... în următoarea jumătate de oră, mai încercă o dată, dar fără rezultat. Nu-i mai rămăsese decât să se ducă la întâlnirea cu colonelul din FSB.

Serghei Zdanovici era instalat în fața obișnuitei porții de Defender, „vechi de cinci ani”, într-o dispoziție excelentă. El își aprinse o țigară cu Zippo Che Guevara, primita cadou de la CIA și suflă fumul.

— Excelentă treabă! spuse el cu glas răsunător. Bandiții de caucazieni nu au reușit să fugă. Păcat că nu i-am putut prinde vii ca să-i judecăm. „Organele” noastre au fost la înălțime...

Malko îl privi cu coada ochiului, sesizând o undă de ironie în glas. Serghei Zdanovici se înclină către el, fără să zâmbească.

— Ați aflat de camionul Mercedes care a ars într-un parching al MK, azi-dimineață la ora zece, nu?

— Desigur, recunosc Malko.

— Este extraordinar, pentru că noi am primit un comunicat al GUBOP pe la ora *șapte dimineața*, în care ne anunțau că au fost identificate cadavrele arse ale suspectilor noștri printre resturile camionului incendiat. Deci cu o oră și jumătate înainte ca Mercedesul să ia foc! Asta da, premoniție!

Lui Malko nu-i venea deloc să râdă.

— Ce vreți să spuneți?

Colonelul Zdanovici sorbi din coniac și spuse:

— Să vă explic faptele în ordine cronologică. La ora șapte, GUBOP ne anunță că doi suspecti sunt identificați, ne dau numărul camionului cu care se deplasau aceștia și anunță că acest camion a fost găsit incendiat cu două cadavre înăuntru, acestea fiind cadavrele celor care au depus explozibilul în clădirile aruncate mai apoi în aer. La ora opt, primesc ordin de la șeful meu, Nicolai Patrucev, șeful FSB, să comunic vestea cea bună omologilor mei americani. Dar, la ora nouă, Miliția anunță că același camion Mercedes a fost găsit într-un parching al MK, distrus de o explozie. Cu cele două cadavre calcinate la bord, bineînțeles. Sar într-o mașină și dau fuga la MK, unde găsesc resturile camionului, care mai ardeau încă. Cabina era distrusă complet, iar bucățile de tablă fuseseră aruncate la zeci de metri distanță. Fusesse o cantitate mare de explozibil. În interior nu era însă nici un cadavru. Toată zona este înconjurată de milițieni. Un fost coleg conduce întreaga operațiune. El îmi spune adevărul. De la ora șase dimineața, agenții Miliției au primit instrucțiuni direct de la generalul Kozlov, potrivit cărora trebuiau să se ocupe de camionul incendiat de pe șoseaua Rostov pe Don.

Malko era mut de uimire.

— Cei de la GUBOP au darul previziunii! repetă colonelul FSB. Știau că va exploda un camion cu două ore mai devreme!..

— Ce concluzie trageți din acest lucru?

— Că este vorba de o manipulare. Cineva a comunicat generalului Kozlov numele celor doi bărbați și numărul camionului. Or, cele două nume, erau deja cunoscute de noi, în urma anchetei făcute de Miliție. Singurul lucru era că nu știam unde se află aceștia...

— Ei sunt cei care au pus explozibilul în cele două clădiri?

— Ar putea fi. Proprietarii localurilor în care ar fi trebuit să fie depozitate mari cantități de zahăr i-au descris pe cei doi și le-au dat numele. Cele petrecute în dimineața asta mi se par însă extrem de ciudate.

— Care este concluzia dumneavoastră?

Serghei Zdanovici își frecă bărbia țepoasă.

— Cei doi pot fi vinovați, sau cel puțin executanți. După părerea mea, voiau să plece către sud. Rostov nu este

departe de Cecenia. Cineva a vrut să împuște doi iepuri dintr-o lovitură: să păcălească GUBOP și să-i amuțească definitiv pe vinovați.

— Vreți să spuneți că a fost pusă o bombă în camion?

— Exact. Cei care i-au comunicat generalului Kozlov coordonatele acestuia voiau cu orice preț să susțină teza cecenă, fără să se teamă de dezvoltări ulterioare. După părerea mea, cei doi urmau să sară o dată cu camionul... Așa că nu era periculos ca numele lor să fie date presei.

— Dacă teza dumneavoastră este exactă, ce credeți că s-a întâmplat?

Colonelul din FSB făcu un gest de neputință.

— Habar n-am.. Poate că au avut o pană și au trebuit să abandoneze camionul. Sau poate că au observat că la bord se află o bombă. Doar ei ar putea să ne spună adevărul. Cu condiția să-i găsim...

Toate gândurile negre ale lui Malko se risipiră ca prin farmec. Avea în sfârșit o pistă! Cei doi executanți primiseră niște ordine. Trebuia să afle de la cine anume.

— Unde ar putea să fie cei doi?

Serghei Zdanovici zâmbi cu amărăciune.

— Cred că acum ei *știu* ce s-a întâmplat. Situația lor nu este deloc de invidiat. Au pe urmele lor toată Miliția, ca să nu mai vorbim de patronii lor. Fotografiile lor se află pe paginile tuturor ziarelor. Nu pot lua nici trenul, nici avionul, nici autobuzul. Așadar, singurul lucru ce le rămâne de făcut este să se ascundă undeva în Moscova, până se mai calmează toată tevatura. Se vor folosi de solidaritatea caucaziană. Dar unde, asta este o altă poveste...

Malko stătea ca pe jar. Dacă Omar Taticev îi dădea un contact bun cu cecenii, avea o mică șansă ca să pună mâna pe cei doi fugari și să poată afla astfel răspunsurile la întrebări. El ridică privirea către interlocutorul său.

— Cine poate să-i dea acest gen de informații generalului Kozlov?

— Vladimir Putin, primul-ministru. Bărbatul de la Kremlin..

*

* *

Maxim Gogorski nu-l văzuse niciodată pe Simion Gurevici

în starea asta. Cu maxilarele crispate, chipul palid și cu ochii aruncând fulgere. Fostul ofițer GRU avu impresia că miliardarul o să-i sară la gât ca să-l sugrume. În birou nu se auzea nici musca. Cu o clipă mai devreme Simion Gurevici uriașe ca un dement. Noroc cu pereții groși și cu ușile capitonate...

Calm, el îi măsură acum pe Maxim Gogorski, care stătea în picioare în fața lui, în poziție de drepti.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pentru a douăzecea oară. Cum de s-a putut întâmpla o asemenea porcărie?

Maxim Gogorski schiță un gest de neputință.

— Prevăzusem totul, până la cel mai mic amănunt. Eu însumi am pus încărcătura de explozibil. Patru dinamite de câte cinci sute de grame fiecare, puse chiar sub cabină. Erau legate de un detonator, care trebuia să fie declanșat printr-un sistem cu ceas. Explozia trebuia să se producă la o jumătate de oră după ce aveau să plece din șoseaua Minsk, ceea ce s-a și întâmplat.

— Puțin îmi pasă mie că s-a întâmplat! urlă ca scos din minți Gurevici. Tipii nu erau în nenorocitul de camion, asta e! Cum de s-a întâmplat așa ceva?

— Poate că au avut o pană, se bâlbâi Maxim Gogorski.

— Ce fel de pană?

Fostul ofițer din GRU părea dezolat. Doar erau în Rusia. O pană era un lucru la ordinea zilei, ceva banal. Camionul Mercedes era departe de a fi unul nou. Simion Gurevici era gata să explodeze de furie. Era capabil să facă moarte de om. Totul fusese pe dos în acea operațiune. Pana de camion, zelul acelui general imbecil, care avusese ideea să anunțe public noutatea... Mai ales când Vladimir Putin le recomandase să nu se grăbească până nu vor fi descoperite cadavrele celor doi suspecti. Acum trebuia să iasă basma curată.

— Ei te cunoșteau? întrebă el cu răceală.

— Da, sub numele de Piotr.

— Unde i-ai recrutat?

— La *Mărgărita Cafe*.

— Trebuie să-i găsești imediat. Înaintea celor din FSB. Altfel...

— Da, da, aprobă cu o voce înspăimântată Maxim Gogorski.

El n-avea nici cea mai mică idee în legătură cu locul unde se puteau ascunde cei doi. Erau niște criminali, contrabandiști, hoți, ce lucrau mână-n mână cu răpitorii, niște tipi dubioși în stare de orice. După prima explozie, îi fusese chiar frică să mai dea ochii cu ei. Cei doi însă îi ceruseră mai mulți bani... El se îndrepta către ușă când fu chemat înapoi.

— În legătură cu agentul CIA, ar trebui să te ocupi de el...

Ochii albaștri ai lui Maxim Gogorski se luminau.

— O, da, asta-i ușor...

— Gândești cu picioarele! spuse el cu un ton disprețuitor. Poate că tipul este deja la curent cu cele întâmplate. În cazul acesta, cu siguranță că îi caută și el. Asta ne ușurează treaba. Ai un om deștept care să-l urmărească?

— Da, făcu Maxim.

— Atunci, nu mai pierde timpul. *Za rabotu!*⁴⁵ mai adăugă el cu un ton amenințător.

⁴⁵ La treabă (n.a.).

Capitolul XII.

De data asta, Malko sună de douăzeci de ori la numărul 438 120. Suna însă în gol. Descurajat, el se pregătea să meargă să ia masa cu Austin Redd. Nu reușea să înlăture gândul trecerii inexorabile a timpului. Cu fiecare oră care trecea, șansele de a-i găsi pe cei doi fugari scădeau. Cu siguranță că și cei din GUBOP îi căutau înnebuniți, fără a mai vorbi de comanditari, primii interesați să-i facă să dispară...

Dar unde să dea de urma lor printre cele douăsprezece milioane de locuitori ai acestui oraș? Mai încercă o dată numărul, chiar dacă limita de timp trecuse. În van.

Cum dădu ochii cu șeful Centralei CIA, acesta îi întinse un teanc de fotografii.

— Uitați-vă ce am primit de la FSB. A fost găsit garajul în care a stat ascuns acel camion. Mai erau acolo destui saci pentru zahăr plini cu dinamită. Priviți.

Malko aruncă o privire la fotografii. Se vedeau niște saci și niște polițiști veseli, iar unul dintre ei arăta camerei de fotografiat o bombă cu hexogen, recuperată dintr-un sac.

— Se pare că au găsit două tone, comentă Redd. Suficient pentru a arunca în aer o mulțime de clădiri.

Malko nu îl mai asculta. Privea țintă o fotografie. El luă o lupă ca să o examineze. Explozibilul de culoare albă era înfășurat cu o bandă pe care se puteau distinge cifre și litere. 1992, probabil anul de fabricație, apoi cifrele 76 243 și literele HB 65. Malko puse lupa pe masă.

— Mergem? făcu Redd. Am o poftă nebună să fac rost de o masă la *Cafe Pușkin*.

La primul etaj de la *Cafe Pușkin* păreau că trăiesc în altă epocă. Localul era învăluit în acordurile muzicii clasice, iar pereții erau plini cu cărți. Chelnerii erau stilați, iar mesele, ocupate toate.

După ce comandă un Defender „Very Classic Pale” pentru el și o votcă pentru Malko, americanul întrebă cu ironie în glas:

— Aveți ceva noutăți de la cecenii dumneavoastră?

— Nu, trebui să mărturisească Malko. Americanul dădu din cap.

— Cu toate astea, adăugă Malko, dacă vrem să dăm de cei doi caucazieni, numai cecenii ne pot ajuta.

După ultima sa întrevvedere cu colonelul Zdanovici, Malko îi povestise americanului cele discutate cu acesta, fără a reuși însă să-l convingă că teoria sa este bine fondată. Din ce în ce mai mult, șeful Centralei CIA era convins că vinovați sunt cecenii.

Malko așteptă porția de *gambas*, apoi spuse cu o voce egală:

— La cine se află dosarul atentatului de la Monte Carlo? Mă interesează niște date de ordin tehnic.

— Cred că se află la Centrala din Paris, dar există o copie și la Langley. De ce?

— Dacă vă amintiți, în mașina celor care au comis atentatul se afla nu numai telecomanda care a declanșat explozia, ci și o încărcătură de dinamită neutilizată. Era inscripționată cu caractere chirilice, fapt ce indica proveniența rusească. Or, din fotografiile văzute azi, reiese că există o mare asemănare cu inscripția de pe dinamita găsită la Moscova.

— Formidabil! Aveți o memorie de speriat!

— Într-adevăr, făcu Malko modest. Puteți obține prin fax o copie de la Paris?

— Desigur, dar...

Malko zâmbi insistent, apoi își scoase telefonul portabil.

— Puteți să o sunați chiar acum pe secretara dumneavoastră, ca să rezolve imediat? Când ne întoarcem la birou ar fi bine să găsim copia acolo.

Austin Redd nu mai obiectă și formă numărul de la biroul său.

Ca recompensă, Malko ceru un coniac Otard XO, pe care americanul îl degustă pe îndelete. Când părăsiră *Cate Pușkin*, era deja ora trei.

*

* *

— Priviți, am avut dreptate. Marcajele celor două batoane de dinamită sunt identice.

Austin Redd rămase timp îndelungat aplecat deasupra lupei.

— Adevărat recunosc el. Așadar, tot cecenii au pus la cale și atentatul de la Monte Carlo...

— Ciudat, recunosc Malko. Poate că ar exista o metodă de verificare. Există în Moscova un organism care asigură vânzările de material rusesc?

— O, bineînțeles. Este o societate care controlează cea mai mare parte a comerțului cu armament în Rusia. Se numește Rosvoorujenie. Eram în termeni destul de apropiați de șeful ei, Vladimir Rapota. După venirea lui Putin la putere, a fost înlocuit cu un membru care face parte din „familie”, dar își mai păstrează încă biroul și salariul. Ar fi bine să-l invit la masă.

— Puteți proceda și mai bine. Ce-ar fi dacă l-ați suna și i-ați cere o întâlnire?

— De ce?

— Ca să verificați proveniența acestui explozibil.

— Este dificil să vorbesc la telefon despre asta.

— Nu pomeniți nimic. Pur și simplu, spuneți-i că doriți să-l vedeți. Apoi, îi veți spune că cei de la Langley v-au cerut să verificați originea explozibilului de la Monte Carlo.

— Încercarea moarte n-are, făcu Austin Redd, fără entuziasm, dar treaba asta poate să dureze câteva săptămâni.

El îi ceru secretarei sale să-l contacteze pe Vladimir Rapota. Trei minute mai târziu, rusul era pe fir.

— Ne așteaptă la el chiar acum! zise americanul stupefiat. Nu-mi vine să cred.

Malko zâmbi sarcastic.

— Vladimir Rapota este la fel cu toți funcționarii puși în rezervă. Se plictisește deja. Nu ar strica să-i duceți un mic cadou ca să-l încurajați.

Austin Redd scoase dintr-un dulap o brichetă Zippo, de fabricație limitată, suflată cu argint și având sigla CIA, apoi o rugă pe secretară să o împacheteze frumos.

*

* *

Bulevardul Gogolevski era la mică depărtare de Ambasada

americană. Aflată la numărul 26, Rosvoorujenie ocupa un imobil întreg, cu fațada înnegrită. Malko și Redd fură conduși într-un birou imens, decorat cu tot felul de machete și cu fotografii de arme. Pe o masă mare, se aflau, potrivit modei, rusești tot felul de bunătăți: biscuiți, sandvișuri, fructe proaspete și tot felul de băuturi, de la Borjoni⁴⁶, până la Defender „Success”.

Vladimir Rapota își făcu apariția, vădit surprins. Îl îmbrățișa pe Redd și strânse cu căldură mâna lui Malko. Era un bărbat distins, aproape pleșuv, cu ochelari cu ramă din aur, părând mai degrabă un om de afaceri american. Conversația atinse problema atentatelor, a tulburărilor politice, apoi vorbiră despre vremea neobișnuită pentru acea perioadă a anului.

Austin Redd, care nu era un imbecil, îl canaliza pe rus înspre ceea ce îl interesa pe el, scoțând din mapă fotografia cu explozibilul recuperat din mașina celor ce pusese ră la cale atentatul din Monte Carlo. El i-o întinse lui Vladimir Rapota, împreună cu bricheta Zippo.

— Langley mi-a cerut să fac un raport în legătură cu asta, zise el. V-aș fi nespus de îndatorat, dragă Vladimir, dacă ați face câteva cercetări...

Rapota deschise mai întâi cutiuța ce conținea bricheta și o privi nespus de încântat, șoptind „*Spasiba balșoi*”, apoi apăsă butonul unei sonerii.

— Vom afla imediat! făcu el.

Când își făcu apariția secretara sa, el îi dădu fotografia și-i ordonă să verifice în baza de date ce cuprindea toți fabricanții de materiale explozive. După aceea, turnă whisky în trei pahare și îl ridică pe al său.

— Să bem pentru prietenia noastră!

Malko avusese dreptate: tipul se plictisea rău de tot... Secretara se întoarse imediat și îi întinse o foaie de hârtie.

— Iată! Hexogenul acela a fost fabricat în uzina nr.16 din Ekaterinburg, în anul 1992. Face parte dintr-un lot care a fost livrat Regimentului de geniu cu numărul 323, din Divizia Tamanskaia, care staționează la șaptezeci de kilometri distanță de Moscova.

⁴⁶ Apă minerală (n.a.).

— Și după aceea? Întrebă Austin Redd.

— După aceea... (Vladimir Ropota zâmbi.) Soldații noștri nu se prea ating de soldele lor. Au obiceiul să vândă cam tot ce se poate vinde. Pun pariu că aş putea face rost de câteva tone de explozibil într-o singură săptămână, cu condiția să am dolari. Unele unități și-au făcut pierdute chiar tancurile T 72, pe care le-au declarat distruse. Apoi au fost găsite în Armenia. Cât despre substanțele explozive...

Adjunctul lui Vladimir Rapota, fostul șef al forțelor sovietice amplasate în Germania, apoi ministru al Apărării, generalul Pavel Gracev, era cunoscut pentru faptul că își săracise propria armată...

Mai rămaseră, acolo încă jumătate de oră. Vladimir Rapota se scuza că nu poate da un document scris. Era vorba de un secret militar...

Cum se văzură în mașină, șeful Centralei CIA spuse:

— Din acest moment, suntem siguri că cele trei atentate au aceeași sursă.

— Și de faptul că autoritățile ne-au mințit, adăugă Malko. Rapota a spus adevărul. El nu a făcut nici o legătură între atentatul nostru și cele două din Moscova. Acum, știm că explozibilul nu provine din Caucaz. Deci și aceste atentate au fost organizate aici. Mai credeți cu adevărat că nu are sens să-i contactez pe cecenii mei?

— Dimpotrivă, recunosc americanul. Din nefericire însă, se pare că telefonul sună în gol, iar oamenii noștri au timp să se facă nevăzuți.

Malko făcu un gest de neputință. Nu-i mai rămânea decât să se roage.

*

* *

Malko sună din nou dintr-o cabină de pe Teatralnîi Prospekt. Repetă încă de șase ori. Trecuseră deja trei zile de la întâlnirea sa cu Omar Taticev. Formă 438 120 încă o dată, lăasă să sune timp îndelungat și, chiar în momentul în care voia să pună telefonul în furcă, cineva răspunse:

— *La vam slišu*⁴⁷...

— Sunt prietenul lui Omar, zise Malko după ce își reveni

⁴⁷ Vă ascult (n.t.).

din surpriză.

— *Harașo*. Cunoașteți hotelul *Saliut* de pe Leninski Prospekt?

— Da.

— Atunci, veniți imediat și așteptați lângă cabina de lângă recepție.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko se grăbi să-și recupereze mașina. Leninski Prospekt era un bulevard interminabil ce tăia Moscova către sud, aproape de Gorki Park.

Pe măsură ce înainta, imobilele luxoase făceau loc mohorâtelor blocuri, cu magazine la parter. Peste tot, numai beton cenușiu, dominanță de bază a Moscovei noi, construite în ultimii douăzeci de ani. În cele din urmă reuși, să descopere undeva în stânga silueta masivă și albă a hotelului *Saliut*. Avea douăzeci de etaje și arăta de-a dreptul sinistru. Holul amintea cumva de vremurile mai bune ale Uniunii Sovietice. Biroul recepției era gol. Câțiva bărbați se aflau în hol. Nu aveau figuri de ruși. Pentru cincizeci de dolari camera, *Saliut* era plin mai ales cu caucazieni. Malko găsi cu ușurință cabina telefonică. Nu-i mai rămânea decât să aștepte...

După douăzeci de minute, telefonul sună. Malko ridică receptorul și răspunse „alo”. După un moment de tăcere, o voce întrebă:

— Sunteți prietenul lui Omar?

— Da.

— Trebuie să vă duceți pe Krasnodarskaia Ulița, la numărul 70.

Bărbatul închise imediat telefonul. Malko se apropie de o hartă a Moscovei. Locul era foarte departe de centrul orașului, dar la est, iar el era exact în partea de vest. Se grăbi spre mașină. După o jumătate de oră, reuși să ajungă în Krasnodarskaia Ulița pe care se înșirau bine cunoscutele blocuri de locuințe cenușii. După ce orbecăi mult timp, reuși să găsească și numărul căutat. În fața blocului respectiv era un teren viran, plin cu mașini vechi și mormane de pneuri vechi. Părea un cimitir de mașini. Un muncitor spăla un camion cu furtunul. El îi aruncă o privire indiferentă lui Malko.

După o scurtă ezitare, acesta pătrunse în curte. Mai multe persoane își făceau de lucru acolo, dar nimeni nu-i acordă atenție. Tocmai voia să plece de acolo, când se deschise o ușă și văzu că apare o femeie, care îi făcu semn cu mâna. El se îndreptă către ea și se trezi înșfăcat pe la spate de două brațe puternice. Aproape fu ridicat pe sus. Un tip solid și negricios, cu mustăcioară subțire, apăru din umbră și începu să-l scotocească. Îi luă revolverul și actele. Monstrul care-l țintuise pe loc îl eliberă și spuse cu un puternic accent caucazian:

— Veniți cu mine!

Malko fu nevoit să aplece capul ca să poată intra pe ușa ce dădea într-un birou minuscul, în care abia de putea sta drept în picioare. Un mustăcios uriaș era instalat în spatele unei mese cu trei telefoane portabile în față și cu un aer foarte supărat. Trei gușe, una peste alta, îi atârnavă până peste burdihanul enorm. O mătă neagră cu trei pisoii, erau tolăniți pe o canapea desfundată. O femeie îl observa pe Malko, stând în picioare, sprijinită de perete. Era foarte blondă, cu părul adunat într-un coc. Avea ochii albaștri ca peruzelele, iar chipul ei avea trăsături regulate. Era îmbrăcată cu o bluză neagră, închisă până la gât, iar fusta îi ajungea până la glezne. Era femeia care îi făcuse semn să intre. Negriciosul puse pe masă arma și actele lui Malko, fără să scoată vreun cuvânt.

Blonda cercetă hârtiile și pe urmă vorbi într-o limbă rusă perfectă:

— Sunteți prietenul lui Omar?

— Da.

— Doriți să luați legătura cu noi?

Malko zâmbi.

— „Noi” este cam ambiguu. Acum trei ani am cunoscut pe câțiva dintre oamenii dumneavoastră. Din păcate aceia sunt morți acum. Așa că am încercat să-i găsesc pe câțiva din prietenii lor.

Tânăra femeie, o frumusețe deloc cecenă, îl privi drept în ochi, apoi spuse:

— Am cunoscut-o foarte bine pe Luiza, fata pe care ați întâlnit-o acum trei ani. Pe mine mă cheamă Leila. Am venit

în Groznîi ca să vă întâlnesc. Asta, pentru că ați lăsat o amintire frumoasă. Călătoria a fost lungă și plină de pericole. La Groznîi, nu există nici tren, nici avion. Am fost obligată să iau un taxi ca să străbat o sută de kilometri, iar apoi am luat trenul spre Ucraina. Ticăloșii de ruși îi maltratează și îi omoară pe compatrioții mei. Am văzut cum soldații au chinuit o bătrână care venise să-și caute băiatul la Moscova. Este o adevărată rușine. Bătrânii ar trebui respectați.

Fata vorbea cu o voce reținută, plină de ură și revoltă. Ochii ei aruncau scântei, iar pieptul i se ridica sub țesătura neagră. Fără voie, era atrăgătoare. Ceilalți o priveau cu respect. Era ceva destul de rar la ceceni, care considerau că femeile sunt un soi de animale inferioare. Aceasta se purta ca o șefă.

— Vă mulțumesc pentru riscul asumat.

— Ce doriți de la noi? Momentul era destul de delicat.

— Este o poveste complicată. Mai întâi, aș dori să-mi răspundeți la o întrebare simplă. Cele două atentate din Moscova au fost comise de *boiviki*?

Blonda îl fulgeră cu privirea.

— Noi nu suntem niște asasini ca rușii care bombardează satele noastre! Noi luptăm cu soldații, nu cu civilii ruși. Și mai puțin cu oamenii care dorm. Coranul ne interzice asta.

Coranul era un paravan excelent!

— Așadar, nu aveți nimic de-a face cu cei trei sute de morți din Moscova.

— Absolut nimic! confirmă cu o voce uscată cecena. Asta-i tot ce doreați să mă întrebați?

Malko se pregătea să-i răspundă, când în camera vecină se auziră zgomote de mobile răsturnate și țipete. Bărbatul cel gras sări în picioare, apucă un ditamai revolverul de sub birou, iar Leila scoase un revolver din geantă. În cameră năvăli un grup compact. Un bărbat cu fața însângerată și cu trăsăturile încordate de frică, era târât de doi tineri cu tenul măsliniu, care se răstiră la Leila într-o limbă necunoscută lui Malko: în cecenă.

— L-au descoperit pe acest bărbat care dădea târcoale prin jur, traduse femeia. Îl cunoașteți?

— Nu, făcu Malko. Am venit singur. Din nou începură

țipetele.

— Ei spun că bărbatul a venit imediat după dumneavoastră, într-un Moskvici verde.

Malko simți că i se mărește pulsul. Nu-i plăcea deloc treaba asta. Atmosfera devenise încordată. Grăsanul îl privea țintă cu un aer foarte amenințător. Malko reuși să-și păstreze calmul.

— Mi-am luat toate măsurile de prevedere, dar nu pot să jur că nu am fost urmărit. La *Saliut*, am fost chemat la telefonul public din hol și apoi am venit aici. Nu am vorbit și nu am văzut pe nimeni.

— Știu, spuse fata. Ați fost supravegheat.

Ea adresă un ordin celor doi tineri care goliră. Buzunarele necunoscutului. Acesta nu mai protesta. Deodată, unul dintre cei care îi verificau actele scoase un strigăt victorios, fluturând o legitimație acoperită cu o folie de plastic, pe care o aruncă pe masă. Malko o privi și simți că i se strânge stomacul.

Legitimația avea însemnele FSB, alb, roșu și albastru și era pe numele lui Dimitri Iakușin. Tipul era polițist. Cum de ajunsese aici?

— Cine te-a trimis aici? întrebă în rusește Leila.

Bărbatul nu răspunse. Imediat, cei doi tineri se năpustiră asupra lui și începură să-l lovească cu o violență nemaîntâlnită, cu pumnii și cu picioarele. Bărbatul se prăbuși, iar Leila îl lovi și ea cu patul revolverului.

— Nu-l omorâți prea repede, spuse grăsanul cu un calm sinistru.

El îl ajută pe rus să se ridice de jos. Fața lui nu mai avea nimic uman. Ținându-l cu mâna de beregată, namila îl întrebă:

— Cine te-a trimis aici?

În ciuda faptului că avea dinții sfărâmați și buzele stâlcite, polițistul spuse ceva, făcând semn către Malko.

— Este el!

Toate privirile se îndreptară către Malko, în timp ce Iakușin se lăsă să cadă pe podea. O liniște de mormânt se lăsă în încăpere. Leila spuse în cele din urmă:

— Ați înțeles?

Malko încercă să rămână calm. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă.

— Acest bărbat minte, zise el. Eu nu am adus pe nimeni aici. Am dorit să vă văd pentru că Simion Gurevici vă acuză că ați comis un atentat la Monte Carlo, în care au murit un rus și cinci americani din serviciul CIA.

— Americanii sunt aliați cu porcul acela de Boris Elțin, strigă Leila cu o voce stridentă.

— Nu, ei sunt aliații Rusiei.

— Îl cunoașteți pe Simion Gurevici?

— Puțin, zise Malko. Pentru că a încercat să mă asasineze.

El își dădu seama că cele spuse de el nu-i convinsese. Leila îl contempla cu un aer pasiv.

— *Harașo*. Vom mai vorbi de asta ceva mai târziu. Întâi va trebui să aflăm mai multe despre acest bărbat. Mukharbak, fă-l să vorbească!

Grăsanul ocoli masa, îl puse pe polițist în picioare, cu spatele la zid; și începu să-l tăbăcească bine. Pisica și pisoii o luară la fugă. În curte se auzeau muncitorii vorbind și ciocănind în tăblărie. Polițistul continua să se jure că venise adus de Malko. El urlă:

— El îl cunoaște pe colonelul Zdanovici!

Malko se făcu alb ca varul. Cum de știa acesta de legăturile lui cu colonelul?

Leija făcu semn grăsanului să se oprească.

— Îl cunoașteți pe colonelul Zdanovici?

— Da, răspunse acesta fără să ezite. Este contactul meu cu FSB.

Tăcerea se lăsă iar.

— Leila, reluă Malko, vă jur că nu eu l-am adus pe acest bărbat aici. Am fost urmărit.

Ea nu-i răspunse. Mukharbak agită revolverul îndreptându-l către Malko. Cei doi tineri îl pândeau încordați. Ghemuit într-un colț, prizonierul încerca să se facă uitat... Urmă o conversație prelungită, în limba cecenă, dar le Leila făcu semn să tacă.

— Mukharbak vrea să vă taie gâtul, zise ea cu un calm înspăimântător. Și are dreptate. Nu putem să ne asumăm nici un fel de risc. Locul acesta este ultima noastră

ascunzătoare din Moscova. Avem nevoie de el. Aici vin camioanele din Groznîi. Dacă află FSB este o adevărată catastrofă. Aşadar, acest bărbat trebuie să moară.

Prizonierul scoase un urlet ascuţit şi, cu ultimele sale forţe, încercă să se repeadă spre uşă. Leila sări la el ca o tigroaică, tăindu-i calea şi răsturnându-l la pământ. Cu un muget de fiară, grăsanul ridică o veche maşină de scris şi-i strivi faţa...

Se auzi un horcăit şi poliţistul rămase nemişcat. Palid, Malko întoarse capul. Leila se redresa şi îl privi drept în ochi.

— Sunt tentată să vă cred, pentru că am stat de vorbă cu Omar, zise ea, dar eu nu sunt decât o femeie. Prietenii mei vor să vă ucidă, căci sunt convinşi că minţiţi.

— Nu, nu mint.

— Este posibil, recunosc Leila, dar ar trebui să-i convingeţi. Pentru asta nu există decât un singur mod.

Ea îi spuse ceva lui Mukharbak, în cecenă. Acesta scoase dintr-un dulap un cuţit de măcelar, cu lama lungă de patruzeci de centimetri! Il puse pe masă, cu mânerul îndreptat către Malko, uitându-se la acesta cu răutate.

— Va trebui să-l ucideţi cu mâna dumneavoastră, spuse Leila. Cu acest cuţit, este uşor. Altfel, vă voi ucide eu. Omorâţi-l imediat!

Ea avea în mână Makarovul lui Malko şi îl ţinea între degetele pline cu sângele prizonierului. Malko citi în ochii albaştri că nu avea prea mult timp de gândire.

Capitolul XIII.

Malko îl privi pe polițistul întins la picioarele sale. Mașina de scris care-i strivise chipul zăcea plină de sânge alături de el. Avea nasul spart, maxilarul deplasat spre stânga, gura făcută zob și nu părea să mai respire. Toate privirile erau ațintite asupra lui Malko. Acesta era incapabil să ucidă un om cu sânge rece. Din nefericire însă, Leila era decisă să-l împuște. Imobilitatea rănitului îi dădu o idee.

— Este mort, zise el cu vocea cea mai calmă. Nu poți să ucizi un mort.

El făcu un pas înainte și trase un picior în coastele celui prăbușit, adresând în gând o rugă fierbinte cerului. Polițistul nu avu nici o reacție și nu se auzi nici măcar un geamăt. Ori era într-adevăr mort, ori era leșinat în urma puternicei izbituri. Dintr-o ureche îi curgea sânge, ceea ce nu era deloc un semn bun. Malko se uită în ochii albaștri ai Leilei. După o scurtă ezitare, ea lăsă pistolul în jos. Urmă o discuție în cecenă. Grăsanul murea de nerăbdare să-i taie gâtul... în cele din urmă, acesta se lăsă convins și ridică din umeri cu lehamite. Leila își vârî arma în poșetă și-i spuse lui Malko:

— Mukharbak are dreptate, ne vom ocupa mai târziu de dumneavoastră. Mai întâi trebuie să scăpăm de cadavru. Trebuie să ne însoțiți să-l îngropăm într-un loc sigur. Vom mai discuta după aceea.

Ea dădu un ordin scurt și cei doi tineri se duseră să caute o prelată mare și verde, în care înfășurară cadavrul, apoi îl legară cu o sfoară. Ai fi crezut că era vorba de un covor făcut sul. Când terminară treaba, Leila căută pisica și pisoii și-i așeză din nou pe canapeaua desfundată, apoi i se adresă lui Malko:

— Urmați-mă!

Ea traversă încăperea și ieși afară în curtea plină cu fiare vechi, îndreptându-se către o Volga cenușie. Deodată, în curte își făcu intrarea un vehicul. Malko își simți inima în gât. Dacă era poliția, adio viață... Era doar un Moskvici verzui, condus de unul dintre ceceni, care veni și se opri lângă

Volga. Cecenul coborî din mașină, deschise portbagajul Moskviciului și scutură din cap. Leila dădu un ordin scurt. Ascultător, cecenul deschise portbagajul Volgăi și începu să scoată din el diverse lucruri.

Leila îi făcu semn lui Malko să se suie în mașină și se așează alături de el. Malko observă că mașina era înmatriculată „50”. Adică era din regiunea Moscovei. Cu coada, ochiului, îl observă pe grăsan care scotea cadavrul din clădire. Îl azvârlî în portbagaj, închise capacul și se urcă la volan. Unul dintre tinerii ceceni li se alătură, așezându-se pe scaunul din față. Malko remarcă faptul că matahala își pusese la cingătoare uriașul cuțit de bucătărie. Cum polițistul era deja mort, acest cuțit îi era destinat desigur lui... Leila încerca să mai câștige ceva timp. Dacă nu reușea să o convingă de buna sa credință, acesta avea să fie ultimul său drum.

*

* *

Cei doi șoferi rula cu grijă, pierduți în traficul de pe Profsoiuznaia Prospekt, atenți să nu comită vreo infracțiune. Pulsul lui Malko se accelerează brusc. Câțiva polițiști în uniforme cenușii controlau mașinile, chiar în fața lor. O tăcere grea se lăsa în mașină, pe care Malko o rupse.

— Leila, zise el. Îmi pare rău că am fost urmărit, dar nu a fost vina mea. Eu nu lucrez pentru ruși, ci pentru americani. Am venit să-i descopăr pe autorii atentatului în care au murit cinci agenți de-ai lor.

— Mi-ați mai spus acest lucru, îi tăie vorba Leila.

— Nu am avut timp să vă spun totul. Ieri am aflat că explozibilul provine din același lot de hexogen militar furat de la armată, care a provocat cele două explozii din Moscova și atentatul din Monte Carlo.

— Și ce-i cu asta? Poate credeți că cei de la Kremlin nu pot să facă rost de așa ceva?

— Nu asta e problema, explică Malko. La început, eu am anchetat un atentat comis la Monte Carlo împotriva unui anume Igor Zakaiev...

Leila se încruntă.

— Igor Zakaiev? Am auzit acest nume. Nu făcea parte din

societatea Menatep?

De data asta se miră Malko.

— Ba da. Cum de știți acest lucru? Tânăra cecenă schiță un zâmbet răutăcios.

— Zakaiev lucra cu Simion Gurevici. Oamenii acestuia ne-au furat și Gurevici a scăpat cu greu de răzbunarea noastră. După aceea ne-a restituit bunurile furate și am încheiat pace.

Malko înjură în gând și puse o întrebare ce-i ardea buzele:

— Probabil că ați vrut să vă răzbunați și pe Zakaiev, nu?

Leila negă din cap.

— Nu. De ce? Doar nu a fost el cel ce ne-a furat.

— Deci nu voi i-ați aruncat mașina în aer la Monte Carlo?

Leila ridică din umeri enervată.

— Bineînțeles că n-am fost noi. Nu avem atâția *boiviki* ca să-i trimitem și în țări străine.

Femeia nu pierdea din ochi șoseaua în timp ce vorbea. Malko observă un șir de mașini oprite, apoi uniforme politiştilor. Leila tresări și-i strigă lui Mukharbak:

— *Razvarot! Bîstro!*⁴⁸

Grăsanul făcu un viraj brusc și Volga intră pe un drum lateral, cu Moskviciul pe urmele ei. Ei rulară în liniște un timp. Leila părea ceva mai relaxată. Deodată în spatele mașinii se produsese niște vibrații.

— Avem pană, zise Malko.

Mukharbak opri mașina lângă un teren viran, adăpostit de un pâlc de copaci. Toți se dădură jos și se uitară în spate. Nu se întâmplase însă nimic. Brusc, din interiorul portbagajului se auziră lovituri ce făcură mașina să se balanseze și să scârțâie din toate încheieturile! Leila. Scoase un țipăt furios.

— Ticălosul! N-a murit!

Mukharbak se repezi la bordul mașinii după cheia portbagajului. Cu mâna stângă deschise capacul și cu cealaltă ținea cuțitul lung de măcelar. Malko simți că i se zburlește părul. Rănitul își revenise, reușind să scoată capul din prelată. Chipul lui avea un aspect înfricoșător... Cu un gest furios, grăsanul îi înfipse cuțitoiul în coaste. Nefericitul țipă scurt. Lovitura fu urmată de altele. Cuțitul era înfipt până la plasele.

⁴⁸ Întoarce! Repede! (n.a.).

Lui Malko i se făcu rău! De data asta, bărbatul era mort cu adevărat. În ciuda acestui fapt, Leila apucă și ea cuțitul și începu să-l lovească urlând. Ea și grăsanul erau atât de absorbiți în macabra îndeletnicire, încât Malko ar fi putut ușor să o ia la sănătoasa dacă nu ar mai fi fost de față și cei doi tineri. Singura lui

Șansă era acum să se facă aliat cu cecenii. Dacă ar fi fugit acum, nu ar mai fi putut să-i găsească niciodată.

— Să plecăm de aici, spuse Leila lăsând cuțitul înfipt în trupul polițistului.

În clipa în care închidea portbagajul, lângă mașină apărură o *babușka* ce cutreiera străzile cerșind. Ea se apropie și spuse cu un zâmbet știrb:

— Nu aveți câteva ruble?

Nu aveau de unde să știe dacă bătrâna fusese martoră la cele întâmplate, dar chiar și în acest caz, părea că puțin îi pasă. Cu o blândețe surprinzătoare, Leila îi dădu o bancnotă de cincizeci de ruble și îi spuse:

— Dumnezeu să te aibă în pază, *starușka!*

După ce se urcară în Volga și Leila îi spuse lui Malko:

— Adineauri ați pretins că este mort...

— Așa am crezut și voi, la fel, replică acesta. În orice caz, acum puteți fi siguri că este. Și încetați odată să mă suspectați atât. Am suportat și așa destule ca să reușesc să vă găsesc. De altfel, este și în interesul vostru să mă ajutați.

— De ce?

— Kremlinul vă acuză de comiterea a două atentate la Moscova și asta nu vă ajută cu nimic. Nu este suficient să negați acest lucru. Nu vă puteți proba nevinovăția decât într-un singur mod: să-i găsiți pe adevărații vinovați.

Leila nu răspunse.

Mașina trecu podul peste marea arteră de centură, MK, apoi pătrunse într-o pădure deasă. Volga redusese viteza și intra pe un drum neasfaltat. În jur, nu se vedea nici o casă.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— În pădurea Balașkaia, răspunse Leila cu o voce neutră. Grăsanul se întoarse, aruncându-i o privire dușmănoasă. Dacă ar fi fost după el, ar fi fost mort deja.

*

Cât cuprindeai cu privirea, se vedeau numai trunchiurile albe ale mestecenilor desfrunziți. De o bucată de vreme, mașina se hurduca pe un drumeag forestier. Drumul se înfundă într-un luminiș, la malul unui râu. Cele două mașini se opriă. Leila se dădu jos prima. Pământul era denivelat și acoperit cu un strat gros de frunze și crengi uscate. Unul dintre tineri se îndepărtă și începu să scruteze pământul. Malko crezu că este în căutare de urme. Nici vorbă! Cecenului îi ardea de cules ciuperci! Înfuriat, grăsanul țipă la el. Tânărul se grăbi să-l ajute să scoată cadavrul din mașină. Malko se forță să nu se uite acolo. Timp de câteva minute, nimeni nu scoase vreun cuvânt. Cei doi bărbați începură să îndese niște pietre în prelată, în vreme ce al treilea bărbat stătea de pază. Cadavrul fu dus până la râu și azvârlit în apă. După ce cadavrul dispăru în râu, grăsanul umplu o găleată cu apă și începu să spele portbagajul de sânge. Leila fuma în tăcere. Malko profită de acest răgaz ca să se apropie de ea.

— Vreau să vă vorbesc, spuse el. Trebuie să vă întreb ceva.

— Ce anume?

— Ați citit în ziare despre cei doi caucazieni care ar fi fost găsiți carbonizați într-un camion și despre care poliția afirmă că ar fi fost autorii celor două atentate?

— Da, recunosc Leila. Sunt niște bandiți amărâți, nici măcar ceceni. Este desigur vorba de o poveste înscenată de Kremlin sau de FSB.

— Da, este o înscenare, dar nu așa cum vă închipuiți dumneavoastră...

El îi povesti atunci totul, cât mai detaliat posibil. Când termină, adăugă:

— Eu vreau să-i găsesc pe acești doi oameni. Prin ei voi putea să ajung până la cei ce i-au angajat. La creierul ce-a pus la cale toate atentatele.

În timp ce discutau, cei trei ceceni demontau tot ce se putea de pe Moskvici: radioul, scaunele, roțile, cât și anumite componente ale motorului. Încărcară totul în Volga, astupând astfel orice urmă de sânge. Când treaba fu terminată, ei se opriă scăldați în sudoare. Grăsanul, care își recuperase

cuțitul, se apropie de ei și o întrebă ceva pe Leila, arătând către Malko. Intenția lui era clară: voia să-i facă de petrecanie. Leila îl reduse la tăcere cu un gest imperios, apoi îi spuse lui Malko:

— Pretindeți că nu l-ați cunoscut pe omul acela. Cum de a putut el ajunge la adresa noastră?

— Poate că m-a urmărit. Eu, unul, nu mi-am dat seama de asta, cum de altfel, nu v-ați dat seama nici voi, că doar m-ați supravegheat de la *Saliut*.

— De ce v-a urmărit? Din ordinul cui?

— Nu pot fi decât simple presupuneri. Încă de când am sosit la Moscova, mi-am dat seama că Simion Gurevici are o grămadă se prieteni în rândurile poliției. Dacă teoria mea este exactă și el trebuie să-i caute pe cei doi fugari. Se gândește poate că dacă mă urmărește pe mine, va ajunge mai ușor la ei.

Leila se întoarse către grăsan. De astă dată, discuția lor fu scurtă. Ea spuse:

— Am hotărât să vă dăm o șansă și asta numai pentru că ați venit din partea lui Omar. O să mai studiem cazul. Urcați în mașină.

Malko își relua locul fără să spună nimic.

Înainte să plece, unul dintre tineri îmbibă o cârpă cu benzină și o aruncă în interiorul Moskviciului, care se aprinse ca o torță. Pădurea era atât de deasă că nu se vedea nimic mai departe de o sută de metri.

— Acum trebuie să ne întoarcem la Moscova, făcu Leila. Este cu mult mai periculos decât la venire. Am putea fi ușor arestați. Nici unul dintre noi nu are *propuska*. În cazul în care ne întâlnim cu Miliția s-ar putea să aibă loc o ciocnire.

— Înțeleg, făcu Malko, profund conștient de risc.

Miliția oprea mașinile la orice colț de stradă, de când cu atentatele. Cât despre Mukharbak, acesta putea fi luat cu ușurință drept slav...

— Nu, nu înțelegeți, preciza Leila. Dacă va exista vreo problemă, primul lucru pe care-l vom face va fi să vă ucidem. Sunteți singurul vinovat de cele întâmplare. Câinele acela de polițist nu avea la el un radioemițător, așa că nu cred să fi transmis vreo indicație despre ascunzătoarea noastră din

Krasnodarskaia. Principalul este să nu fi telefonat din vreo cabină. Vom afla însă repede.

*

* *

Malko se forța să respire regulat; era încordat ca o coardă de vioară. La fiecare răscruce îl putea aștepta moartea.

Leila, foarte palidă, pusese pistolul pe genunchi, gata să tragă. Imediat după ce trecură peste șoseaua de centură, intrară în cartierul cu blocuri mohorâte. Leila dădu un ordin scurt și grăsanul trase Volga lângă trotuar. Leila scoase din torpedo un fular negru și lung.

— Sunt nevoită să vă leg la ochi, ca să nu vedeți unde sunteți dus.

El se lăsă în voia lor. Volga se urni din loc și mai merse încă douăzeci de minute.

— Să nu faceți vreo prostie, îl avertiză Leila.

Ea se dădu jos prima și îl luă pe Malko de braț. El simți iarba sub picioare, apoi pași pe ciment. Era împins de la spate și se ciocni de o ușă îngustă. Fu izbit de o duhoare grea: mirosea a murdărie, urină, varză amestecată cu ceapă și a parfum ieftin și grețos.

— Atenție, urmează patru trepte.

Mirosul ar fi pus și un dihor pe fugă. Malko auzi scârțâitul unei uși, iar Leila îl împinse de la spate.

— Intrăm în ascensor, zise ea.

Era unul extrem de mic, căci stăteau înghesuți rău de tot. Malko simți că ascensorul se oprește, auzi zgomotul făcut de o cheie în broască, apoi fu împins înainte. Ușa se închise cu zgomot în spatele lor.

— Puteți să vă scoateți fularul.

Malko se execută imediat. Se afla într-un hol minuscul, în care erau agățate haine și pantofii erau înșirați pe jos. Cum era obișnuit în Moscova, ușa era capitonată cu o piele veche și decolorată. Un bărbat scund de statură, desculț, îmbrăcat cu un pulover, îi privea cu ochi sfredelitori și curioși. Alți patru bărbați stăteau la masa din bucătărie și mâncau.

— Veniți, spuse Leila.

Ea îl conduse pe Malko într-o încăpere lungă, mobilată doar cu un pat din fier și cu un televizor așezat direct pe

podea. Un telefon negru, antediluvian, stătea într-un colț, scos din priză. Erau undeva la etajul patru sau cinci.

Grăsanul apăru cu o legătură de cătușe în mână, cu care îl prinse pe Malko de capul patului.

— De ce mă încătușați? întrebă Malko.

Leila îl privi în ochi.

— Sunteți prizonierul nostru. Noi ne aflăm în stare de război cu Rusia. Le veți scrie americanilor, iar Omar va avea grijă să ajungă la destinație.

— Ce vreți să le scriu?

— Că vă vom elibera doar dacă ne dau în schimb un milion de dolari. Tranzacția trebuie să aibă loc până la sfârșitul săptămânii, altfel vă vom executa. Nu putem să vă ținem prea mult aici, este prea periculos.

Kidnapping-ul⁴⁹ era sportul preferat al cecenilor. Malko se blestemă în gând pentru naivitatea sa. Chiar dacă incidentul cu polițistul nu ar fi avut loc, ei s-ar fi comportat la fel.

— Nu vă este foame? întrebă Leila.

— Nu.

— Eu trebuie să plec, spuse femeia. Scrieți imediat scrisoarea. Ea ieși din cameră și se întoarse cu un bloc. În timp ce Malko scria, ea preciza:

— Verii mei vă vor păzi. Dacă vor veni polițiști la ascunzătoarea noastră, sau dacă faceți vreo încercare de evadare, vă vor împușca...

Programul era același. Malko îi întinse scurta scrisoare adresată lui Austin Redd. Ea o împături și ieși din cameră. Peste câteva secunde, negriciosul se întoarse cu un bol plin cu *palau*⁵⁰ și cu o lingură, pe care le puse direct pe dușumea.

*

* *

Simion Gurevici se uita cu un aer posac la superbe fete ce se mișcau grațios în ringul de dans de la barul *Monte Carlo*. Elena, cu un jersey din mătase, perfect mulat pe sâni și cu un pantalon din piele care părea cusut direct pe ea, nu reușea să-l facă să-și uite necazurile. Din nou, el simțea

⁴⁹ Luare de ostatici (n.t.).

⁵⁰ Amestec de orez și carne de oaie (n.a.).

răsuflarea fetidă a cecenilor pe ceafă... Cei doi fugari din camion, cei care duseseră sacii cu material exploziv și care ar fi trebuit să moară în explozie, erau liberi și de negăsit. Dacă aceștia ar fi ajuns la cecenii și le-ar fi dezvăluit adevărul, el, Simion Gurevici, nu mai dădea nici un ban pe pielea sa... Chiar dacă fugarii ar fi fost prinși de FSB, tot prost cădea... Un lucru îl neliniștea în special: locotenentul din FSB, care lucra „la negru” pentru Maxim Gogorski și care avea sarcina să-l, supravegheze pe agentul CIA, dispăruse. Or, acesta din urmă trebuia să dea de urma fugarilor. Cu toate astea, până acum, nu-și făcuse apariția la hotel Metropol...

Lucrurile erau alarmante, tocmai acum când înscenarea pusă la punct de el se derulase în mod pozitiv: războiul iminent contra Ceceniei făcea ca escrocheriile lui financiare să treacă pe planul al doilea. În privința probelor, situația se lămurise prin lichidarea lui Igor Zakaiev. Iar Elena, singura care ar mai fi putut depune mărturie, era la cheremul lui, pentru că o putea supraveghea în mod constant. Nu din întâmplare o instalase el în apartamentul său, căptușit cu microfoane de prietenii din FSB. Nici apa nu o putea trage fără ca el să știe... Uneori, își spunea că ar trebui să o lichideze, dar, imediat, dădea înapoi. Nu din sentimentalism, ci din cauză că Elena era extrem de ticăloasă. Era capabilă de orice. Putea să pună o bombă cu explozie întârziată, în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva.

El scoase telefonul portabil și formă numărul lui Maxim Gogorski.

— Nu știi încă nimic? urlă el ca să acopere vacarmul din bar.

— Nimic, mărturisi fostul ofițer din GRU. Sunt acum la Dimitri. Soția lui este neliniștită. N-a dat nici un semn de viață de ieri de la prânz.

— Rămâi acolo, îl sfătui Simion Gurevici. Până la urmă va da un semn. Sună-mă imediat cum vorbești cu el.

Convingerea sa era mai degrabă o dorință fierbinte. Dacă tânărul locotenent din FSB, atât de devotat lui Gogorski, nu se manifestase, asta era un semn rău, foarte rău. El putea fi lichidat și de americani. Simion Gurevici închise telefonul și încercă să nu se mai gândească la nimic.

Elena plecase să danseze în timp ce el vorbise la telefon. Ea se întoarse la masă trăgând după ea o blondă de nici optsprezece ani, cu ochi inocenți, care curând aveau să nu mai fie așa.

— Vreau să ți-o prezint pe Anastasia, zise ea cu frumoasa ei voce răgușită. Este înnebunită după tine.

Blonda zâmbi, în timp ce Elena îi turna în pahar șampanie Taittinger. Fata părea năucită la gândul că stătea lângă bărbatul despre care vorbea întreaga Rusie. Nu era prea important că acesta putea avea renumele unui nou Rasputin.

— Anastasia are de gând să devină infirmieră, completă Elena, vârându-i-o în suflet.

Gurevici consimți să-i pună mâna pe coapsă, deși numai de așa ceva nu-i ardea acum. După zece minute, el își consultă ceasul și zise:

— Plecăm.

— Anastasia vine cu noi...

— Nu.

Era clar că nu avea chef de amor, deși fetișcana părea plină de promisiuni.

Nu deschise deloc gura până ajunseră la „Casa de pe Chei”. Când se culcă, puse portabilul pe noptieră și, cuprins de o inspirație bruscă, îi spuse Elenei:

— Sună-l te rog, pe acel Malko. Spune-i că vreau să-l văd.

Elena se execută, dar dădu peste mesagerie. Ea încercă apoi pe portabil. Dar și acesta era blocat.

*

* *

Malko se trezi anchilozat, după ce dormise pe jos. Încheietura mâinii îi era umflată și îl durea. Se întinse până la pat și se așează pe el, uitându-se pe fereastră. Cerul era acoperit de nori. Ușa se deschise și apărură negriciosul cu un alt bol, plin de data asta cu o fiertură roșiatică: era borș. Malko reușise să mănânce porția de *palau*, în timpul nopții. Acum îi era sete și sorbi borșul pe nerăsuflăte. După aceea, începu să cerceteze camera. Era imposibil să afle unde se afla. În Moscova existau zeci de mii de apartamente identice cu acesta. Locul nu avea nici un semn distinctiv. El se întreba cum avea să reacționeze șeful Centralei CIA și, mai ales,

dacă nu va fi totuși lichidat chiar după ce răscumpărarea va fi plătită. Putea fi vândut unei alte grupări, care să ceară apoi o a doua răscumpărare. În Caucaz, era posibil orice...

Cecenul se întoarse să ia farfuria goală. Malko îl întrebă în rusește:

— Aveți cumva un ziar?

Fără să scoată vreun cuvânt, tânărul se întoarse cu un exemplar din *Izvestia*, vechi de două zile. Măcar dacă ar mai fi avut ocazia să mai vorbească cu Leila. Dar ea se făcuse nevăzută... Brusc, privirea îi căzu pe vechiul telefon din bachelită neagră, așezat pe podea. Era debransat și i se luase și portabilul. Fără să știe de ce, el se întinse și reuși să-l tragă spre sine, cu vârful piciorului. Aparatul nu avea pe el nici un semn. Când îl întoarse, pe fundul lui văzu un număr aproape șters; 2 50 5630.

Poate era numărul apartamentului în care se afla. Memora numărul și puse aparatul la loc. Pentru nimic în lume, paznicii săi nu trebuiau să știe că văzuse acel număr.

*

* *

Austin Redd nu și-ar fi imaginat asemenea lucru nici în cel mai negru coșmar! Agentul trimis de Langley, luat ostatic de ceceni! Bineînțeles că va trebui să scoată banii. El își aprinse nervos o țigară, uitându-se fix la Gocea Sukhumi, care era așezat în fața lui.

Georgianul tocmai sosise în biroul său, cu scrisoarea lui Malko. Redd încercă imposibilul.

— Chiar este vorba de o răpire?

Georgianul făcu un semn afirmativ.

— Da. Omar mi-a confirmat acest lucru. Este și el supărat, dar nu are ce face. L-a prevenit pe prietenul dumneavoastră că oamenii cu care dorea să se întâlnească sunt extrem de periculoși.

Austin Redd și-l închipui pe Malko torturat, maltratată, poate chiar mort...

— Credeți că mai este în viață?

— Da, îl asigură Gocea Sukhumi, altfel, Omar mi-ar fi spus. Oamenii aceea vor banii.

— Știu, un milion de dolari!

În Cecenia, suma ar fi fost și mai mare, dar aici erau în Moscova.

Americanul reflectă. Chiar dacă Malko era vinovat că nu-i ascultase sfaturile, nu l-ar fi lăsat baltă. Banii puteau fi adunați ușor. Era însă începutul unui proces lung și periculos. Mai ales pentru prizonier. Toți știau cum se terminau cele mai multe răpiri la caucazieni... încă își mai aminteau de cei patru tehnicieni britanici luați ostatici la Groznîi, ale căror capete fuseseră găsite la marginea șoselei, cu toate că răscumpărarea fusese plătită... Gocea Sukhumi îi ghici parcă gândurile.

— Poate că există o șansă ca să fie salvat, dar trebuie să procedați exact cum vă voi spune. În caz contrar, nu-l mai veți revedea în viață.

Austin Redd simți că se albește la față. Într-o asemenea situație simțea că nu se poate bizui decât pe el însuși și pe tipi ca Gocea Sukhumi. Dacă ar fi apelat La FSB sau la MVD, l-ar fi condamnat pe Malko la o moarte sigură.

— Ce mă sfătuieți să fac?

Georgianul își aprinse o țigară.

— Eu nu știu cine l-a răpit pe Malko, zise el. Și nici din ce cauză. Omar nu-mi va spune nimic. Este din pricina legii *omerta*. Există riscul ca ei să ia banii și apoi să-l vândă unui alt grup care l-ar putea duce în Cecenia sau să-l lichideze, dar nu înainte de a cere o nouă răscumpărare.

— Nu există nici un mijloc de a-i localiza pe acești ceceni?

— Absolut nici unul. Nu există un cartier special al lor în Moscova. Cecenii, ca și alte minorități etnice, sunt dispersați cam peste tot. În blocurile de aici, vecinii nu se cunosc între ei. Nici măcar MVD-ul nu știe unde locuiesc cei mai mulți dintre ceceni. Aceștia dau bani rușilor ca să treacă apartamentele pe numele lor.

— Bine, oftă Redd. Mă voi ocupa de strânsul banilor. Treaba nu-mi va lua mult timp, dar mai am nevoie și de acordul șefilor de la Langley. Cine va duce banii răpitorilor?

— Aici va trebui să jucăm strâns, îl avertiză Sukhumi. Vă sfătuiesc să apelați la un „broker”. Unul în care cecenii să aibă încredere totală și care să se asigure ca schimbul să fie corect.

— Cunoașteți un asemenea om?

— Da. Este vorba de un vechi ofițer, maiorul Ismailov. A părăsit armata de patru ani și se ocupă acum de schimbarea cecenilor închiși la Moscova cu rușii luați ostatici de ceceni. Se ocupă de afaceri foarte complicate uneori. Are multe reușite la activul său.

— Unde se află acum?

— În Moscova. Știu unde-l pot găsi. Va cere bani ca să se poată ocupa de afacere.

— Nu mă-ndoiesc, făcu resemnat Redd.

— Rămâne deci așa. Îl voi suna chiar acum. Nu mai trebuie să pierdem nici un minut.

El formă un număr de telefon și avu o scurtă conversație.

— Am rezolvat. Ne așteaptă, anunță el. Vom merge la biroul său. Nu trebuie să-i ascundem nimic, nici măcar poziția pe care o ocupați. Altfel, riscăm să dăm de bucluc.

Austin Redd își puse o haină pe umeri și își anunță secretara că pleacă.

Mercedesul 600 al lui Sukhumi era parcat în față, pe Kolțo.

*

* *

Pleşuv și rotofei, fostul maior Nikita Ismailov nu inspira prea mare încredere. Imobilul în care se afla biroul său era destul de dubios. Încăperile arătau de parcă ar fi fost abandonate, cu afișe ce atârnavu dezlipite de pe pereți. El își primi vizitatorii într-o cameră imensă, aproape goală, unde îi instala la o masă. Cu el mai era o fată cu ochi bulbucăți și cu sâni generoși, pe care se mula un T-shirt oribil, cu dungi negre și verzi. De la talie în jos, avea o fustă foarte scurtă, crăpată într-o parte, prea puțin conformă cu normele islamiste.

— Maya este cecenă. Este interpreta mea, preciza Ismailov. Puteți vorbi liniștiți de față cu ea.

Gocea Sukhumi începu să prezinte faptele, în timp ce maiorul își desfăcu fermoarul de la pulover și începu să se scarpine pe piept. Austin Redd simți o nevoia imperioasă de a pleca. Abia putea să suporte privirile vădit interesate ale „interpretei”. Dar era în joc viața lui Malko... îi venea rău numai la gândul că soarta acestuia putea fi încredințată

acestui personaj.

Maiorul Ismailov puse câteva întrebări, apoi își trase la loc fermoarul. Câteva momente păru că reflectează la cele auzite, apoi zise:

— Trebuie să acționăm repede, dacă nu este prea târziu, ca nu cumva să fie transferat în Cecenia. Îl voi suna pe Omar imediat cum îmi veți aduce banii.

— De ce nu mai devreme? întrebă Redd, îngrijorat.

— Pentru că eu nu sunt un ONG, făcu impasibil Nikita Ismailov. Eu sunt om de afaceri. Iar când este vorba de afaceri, lucrurile trebuie să fie clare. Nu mă vor asculta decât în momentul în care voi spune „am banii”. Și nu pot să le spun asta dacă nu-i am. Deci va trebui să procurați un milion trei sute de mii de dolari în bancnote de o sută, noul model.

Austin Redd se întoarse către Sukhumi.

— Credeam că este vorba de un milion...

Pe chipul lui Nikita Ismailov înflori un surâs unsuros.

— Și cu mine cum rămâne? Dacă credeți că este prea scump, adresați-vă Miliției, dar nu uitați să comandați și un sicriu...

Gocea Sukhumi interveni cu o voce conciliantă.

— Prietenul meu nu este obișnuit cu genul acesta de afaceri. Austin Redd era deja în picioare.

— Mă duc să adun banii, zise el cu o voce ștersă.

— Imediat cum îi aveți, sunați la numărul ăsta. E al celularului meu. Va fi deschis în permanență, făcu Ismailov întinzându-i o carte de vizită.

Când se văzu în mașină cu Sukhumi, Redd izbucni.

— Ce ticălos nenorocit!

Georgianul zâmbi.

— Da, dar este unul dintre ticăloșii noștri. Este singurul care mai are o șansă să-l recupereze pe Malko viu.

*

* *

Maxim Gogorski își servea cafeaua la *Cate Oriental*, singur la masă. *Oriental*, se afla chiar în spatele străzii Arbat, singura stradă pietonală cu vânzători în aer liber. Aici era locul de întâlnire al micilor „bandiți”. Fostul ofițer din GRU avea întâlnire cu un informator care ar fi putut să-l conducă

la cei doi fugari. Nici acum nu știa ce anume se întâmplase cu ei. Și asta nu era singura lui grijă. Dimitri Iakușin, locotenentul din FSB, nu apăruse nici acum. Și nici agentul americanilor pe care avea sarcină să-l supravegheze de aproape. Iar acest lucru era și mai îngrijorător. Simion Gurevici îl suna din sfert în sfert de oră. Maxim Gogorski rumega toate aceste gânduri negre, când în local pătrunse un tip oacheș și zdrențaros.

— *Dobrîi deni*, făcu acesta luând loc alături de el.

— *Dobrîi deni*, Ali.

Era un uzbek care lucrase pentru Spetnaț înainte de a deveni un delincvent. Era specializat în furturile de mașini și în escrocherii.

— Ai ceva noutăți? îl întrebă Gogorski.

— Fugarii se află încă în Moscova și stau ascunși la tovarășii lor.

— De unde știi că nu sunt deja în Cecenia? făcu Gogorski neîncrezător.

— Păi, de la familiile lor, explică Ali. Am reușit să le contactez. Nu au primit nici o veste de la ei.

Grupările mafiote comunicau între ele, chiar dacă era vorba de etnii diferite și se serveau cam de aceiași furnizori de arme, de *propuska* și de documente false.

— Dacă îi găsești, te pricopsești cu douăzeci de mii de dolari, făcu Maxim Gogorski. Adică cinci sute de mii de ruble... *Harașo?*

— *Harașo*.

— Trebuie doar să lași un mesaj pentru Piotr. Aici. Eu voi suna și dimineața și seara.

El se ridică de la masă. Îl prinse de umăr pe uzbek și-l strânse ca într-o menghină. Cu o voce de gheață, preciza:

— Dacă ai de gând să mă torni celor din strada Petrovka, ar fi o idee proastă...

Ali protestă. Spuse că nici prin gând nu i-ar fi trecut să facă una ca asta și se ridică și el de la masă, strecurându-se afară și pierzându-se printre trecătorii de pe Arbat. Maxim rămase pe gânduri. Știa că acel bărbat nu va mai apuca bătrânețile dacă reușea să-și îndeplinească misiunea.

*

* *

Malko ridică privirea. Nu o auzise intrând pe Leila. Tânăra cecenă era desculță, cu un ilic negru, închis în nasturi până la gât și cu o fustă lungă până în pământ. Ochii ei albaștri îl fixară gânditori.

— Nu se prea grăbesc prietenii dumneavoastră, spuse ea cu o voce grea de amenințări. Dacă nu vor face nimic...

Malko se ridică în picioare. Simțea o furie amestecată cu umilință. Venise la Moscova, trimis de cel mai puternic serviciu de informații din lume, în scopul de a-i căuta pe asasinii agenților CIA. Și iată că acum el era cel răpit, lipsit de putere, fără să fi comis vreo greșală.

— De ce vreți să mă lichidați? protestă el. Eu sunt cel care a vrut să vă contacteze. În interesul vostru.

Cecena zâmbi ironic.

— Știți să pledați bine pentru cauza dumneavoastră! Din păcate, sunt simple vorbe. Ați adus la noi un agent al FSB, cel mai mare dușman al nostru. Dacă nu ar fi fost prins de oamenii mei, poate că acum aș fi fost moartă.

— Vă înțeleg revolta, recunosc Malko. Dar eu nu am adus pe nimeni. Acel bărbat m-a urmărit. Nu cred că a fost într-o misiune oficială, căci atunci nu ar fi fost singur.

Leila înălță din umeri.

— Nu știu. Am venit doar să vă spun că dacă până mâine nu primim nici un semn de la prietenii dumneavoastră, vom fi obligați să vă executăm. Este prea periculos să mai rămânem aici. Deja am fost zăriți de o vecină rusoaică.

Fără să mai spună nimic, ea îi întoarse spatele și ieși din cameră.

*

* *

— Am întâlnire cu emisarii lor la ora nouă, la picioarele statuii lui Griboedov, din piața Turghenievskaja, spuse maiorul Ismailov.

Acesta sosise la biroul lui Gocea Sukhumi unde îl aștepta Austin Redd. Americanul strânsese banii pentru răscumpărarea lui Malko în mai puțin de două ore. Tot ce dorea era ca FSB să nu afle cumva despre răpire. Dacă ar fi intervenit, l-ar fi condamnat pe Malko la o moarte sigură.

— Cum va avea loc schimbul? întrebă americanul.

— Mai întâi vor verifica să vadă dacă sunt singur, explică ofițerul rus. După aceea le arăt banii și mă asigur că au adus cu ei ostaticul. Cum suntem în oraș, îl vor aduce cu mașina. Voi cere să-l văd ca să verific dacă este sănătos. Abia apoi vom trece la efectuarea schimbului. Aici va trebui foarte mare atenție...

— Ce vreți să spuneți?

— Uneori, ei încearcă să pună mâna pe bani fără să dea înapoi ostaticul, mărturisii Ismailov. Cu siguranță că vor fi înarmați, sau vor încerca să-mi dea un om cu cagulă, care să nu fie cel știut. Nu vă temeți însă, adăugă el zâmbind.

Austin Redd nu părea să-i împărtășească optimismul.

— Nu pare deloc convingător tot ce ne spuneți.

Maiorul Ismailov zâmbi din nou.

— Cecenii mă cunosc bine. Asta este cea mai bună garanție pentru dumneavoastră. Știu că nu i-am înșelat niciodată, că nu le-am adus bancnote false și că nu le-am întins curse. Și mai știu că voi putea să-i scap din mâna rușilor pe alți confrăți de-ai lor, în schimbul unor prizonieri. În cazul în care-ar încerca să mă tragă pe sfoară, mă vor pierde de mijlocitor. Nu cred că ar risca așa ceva.

— Să vă audă Dumnezeu! oftă americanul. Maiorul Ismailov se ridică în picioare.

— Așteptați-mă aici. Nu ar servi la nimic să veniți după mine.

*

* *

Inima lui Malko începu să bată mai repede. Trei dintre temnicerii lui intrară în cameră. Era prea devreme pentru „cină”... Unul avea un revolver în centură, cu patul ieșit în afară. Ceilalți doi se apropiară de el și îi desfăcură cătușele. Atunci el se putu ridica în picioare normal. Bucuria îi fu de scurtă durată. Cei doi îi prinseră mâinile și i le încătușară la spate.

— Unde mă duceți? întrebă el.

Nimeni nu-i răspunse, ca și cum nu ar fi înțeles rusește. Îl legară din nou la ochi cu o cârpă neagră ce mirosea a ceapă. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, îi puseră deasupra și o

cagulă, fixată cu o baretă pe sub bărbie.

— Unde mă duceți? întrebă din nou Malko.

Nici un răspuns. Fu luat de braț și scos din încăpere. După diferența de temperatură, își dădu seama că era pe palier. Apoi auzi niște scârțâituri, iar pământul i se clătină sub picioare. Era în ascensor. Trecu ceva timp înăuntru până coborâră. Când ajunseră afară, cei doi îl conduseră până la o mașină, îl împinseră înăuntru și mașina porni imediat. Cei din jur vorbeau cecena. Zgomotul făcut de trafic îi dădu speranțe. Îi lăsaseră la mână ceasul Breitling, dar nu avea cum să-l consulte. Mașina se opri. Se auzi zgomotul făcut de două portiere, dar bărbatul de lângă el nu făcu nici o mișcare, continuând să fumeze.

Minutele care urmară i se părură o eternitate. Apoi portiera se deschise, se auziră vorbe în șoaptă și fu scos din mașină. Brațul care îl ținuse îi. Dădu drumul. El auzi cum mașina demarează cu brutalitate. În timp ce gândul „sunt liber” îi traversa creierul, auzi niște pași grăbiți și simți niște mâini nervoase care încercau să-i scoată cagula. Recunoscuse glasul lui Austin Redd:

— Malko! Sunteți OK, Malko?

Cu greu răspunse „da” în timp ce cagula și cârpa îi erau smulse de pe cap. Putea să vadă! Se afla la picioarele unei statui ecvestre, într-o piață necunoscută, înconjurat de Redd, Sukhumi și un necunoscut cu zâmbet uleios. Americanul îl strânse în brațe.

— *Oh! My God!* Am crezut că nu vă mai văd niciodată!

— Scoateți-mi, vă rog, cătușele astea! îl imploră Malko.

— Shit! Înjură americanul. Cum mă descurc acum?

Maiorul Ismailov vârî mâna în buzunar și scoase o cheiță. Era foarte vesel.

— Am mereu una la mine. De obicei este același model de încuietoare.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko avea mâinile libere.

— V-au maltratată cumva? îl întrebă îngrijorat Austin Redd.

— Nu. În schimb, mâncarea a fost proastă. O să vă povestesc altădată. Ați plătit răscumpărarea?

Gocea Sukhumi izbucni în râs.

— Puteți să fiți mândru. Valorați o groază de bani. Un

milion de dolari.

Malko încercă un sentiment de jenă, dar și de furie totodată. Redd îi sări în ajutor.

— Vom vorbi mai târziu de asta. Mai bine să mergem la *Metropol*. Sunt sigur că ardeți de nerăbdare să faceți un duș fierbinte.

— O, da. Până una alta însă, vă, rog să-mi faceți rost de un pistol. Pe al meu l-au păstrat ei și mi-au luat și mașina.

— Sunt sigur că nu e nici o grabă, făcu americanul. Oricum, astă-seară, trebuie să sărbătorim eliberarea dumneavoastră! Unele ați prefera: la *Boiarski*, la *Metropol*, sau la noul *Uzbekistan*? Gocea, sunteți invitat...

— Înainte de cină, am de făcut ceva. Pentru asta am nevoie de o armă. În seara asta.

— Dar de ce?

— Vreau să mă întorc în locul unde am fost sechestrat. Americanul îl privi consternat.

— Păi, știți unde? Nu v-au legat la ochi?

— Ba da, zise Malko. Dar în acel apartament era un telefon, care avea înscris un număr pe el. Presupun că în acest caz. Am putea găsi adresa și numele abonatului.

— Așa ar trebui, răspunse gânditor Redd. Trebuie să sunăm la 09. Ce vreți însă să faceți? Să vă răzbunați? Să luați banii înapoi?

— Nu. Vreau doar să-mi continuu misiunea. Să-i găsesc pe Așemez Goceaiev și pe Mukhit Saitakov, ce doi ce au reușit să scape din camionul care a sărit în aer. Nu-mi iese din cap că cei ce m-au sechestrat m-ar putea ajuta să le dau de urmă...

Redd clătină din cap copleșit.

— *You are goddam crazy!* Poate pun iar mâna pe dumneavoastră! Nu am chef să plătesc câte un milion de dolari la fiecare trei zile ca să vă salvez.

— Nu va mai fi cazul, zise Malko. Acum eu sunt în avantaj, dacă numărul găsit de mine corespunde într-adevăr cu cel al apartamentului. Dacă nu, vom lua cina la *Boiarski*.

— Am în mașină un pistol, oftă americanul.

— OK, dați-mi atunci și celularul și rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine.

Redd îi întinse lui Malko celularul său Motorola. Malko formă numărul 250 56 30. O voce de bărbat răspunse foarte încet:

— Vă rog, cu Leila, zise Malko în rusește.

Urmă un moment de liniște, apoi niște șoapte. În cele din urmă, bărbatul răspunse:

— Leila a plecat. Sunați mai târziu.

Bărbatul închise imediat telefonul. Malko se întoarse către șeful centralei.

— Este rândul dumneavoastră acum. Găsiți-mi adresa și numele proprietarului. Repede. Trebuie să mergem imediat acolo, înainte să-și poată lua tălpășița.

— Numărul 2 50 5630 este al abonatului Evgheni Korșakov, domiciliat pe Sumskoi Proiezd, numărul 13, *korpus* 2, apartamentul 129. Se află în sudul Moscovei, în cartierul Șertanovo, la stația de metrou Șertonovoskaia. Vă este suficient?

Austin Redd își ascundea cu greu exasperarea, după douăzeci de minute de luptă cu serviciile de informații, ocupate întruna. Maiorul Ismailov și Sukhumi se făcuseră de multă vreme nevăzuți.

— Să mergem! făcu Malko.

— Doar noi doi? Nu aveți de gând să-i anunțați pe cei din FSB?

— Nu vreau să-i dau pe ceceni pe mâna FSB-ului, ci doar să-i folosesc. Și chiar să le dau și bani dacă este cazul.

— Parcă am făcut deja treaba asta, remarcă acerb americanul.

— Compania mi-a promis o recompensă de cinci milioane de dolari pentru arestarea celor vinovați de atentatul din Monte Carlo. Considerați că este vorba de un avans. Dușul o să-l fac după aceea. Să mergem.

Din nou, erau pe Leninski Prospekt. Lui Malko i se făcuse foame și ar fi dat orice să facă o baie. Dar dacă aștepta până a doua zi, nu i-ar mai fi găsit pe ceceni.

Sumskoi Proiezd era o stradă înconjurată de un parc întins. La numărul 13 se aflau trei corpuri de clădire și fiecare dintre ele avea câte patru intrări. La o primă evaluare, Malko calculă că un singur *korpus* putea avea cam o sută de

apartamente. El se îndreptă către *korpus* 2 și se opri în fața primei uși. Era încuiată și era nevoie de un cod digital ca să poată fi deschisă. În jur nu se vedea nimeni. Trecură vreo douăzeci de minute până când își făcu apariția un tânăr care formă un număr de cod. Malko îl acostă imediat.

— *Pajaluista!* Apartamentul 129 este în acest bloc?

— Nu știu. Uitați-vă mai bine la cutiile poștale.

Acestea erau prinse pe un perete. Din fericire, toate erau numerotate de la 80 la 160. Avusese noroc! Se întoarse la intrare și îl strigă pe Redd.

— Am găsit! Așteptați-mă aici. Dacă într-un sfert de oră nu dau nici un semn de viață, anunțați FSB-ul.

El urcă în ascensor. Pereții erau acoperiți cu graffiti și domnea o mizerie crasă. Fu izbit de duhoarea știută. Malko apăsă butonul pentru etajul șase. Pe fiecare palier erau câte patru apartamente. Cel cu numărul 129 se afla în stânga liftului. Malko se apropie de o ușă capitonată cu piele și ascultă. Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot. Un vizor era amplasat la înălțimea capului. Malko îl astupă cu o mână și cu cealaltă sună la ușă. Timp de câteva secunde, nu se auzi nimic. Dacă apartamentul era într-adevăr ocupat, cecenii încercau să afle cine este afară. În cele din urmă, o voce înăbușită strigă ceva neclar. Imediat, Malko spuse tare în rusește:

— Am venit să o văd pe Leila.

Din cauza ușii capitonate, le era imposibil să-i identifice vocea. Ușa se deschise și în crăpătura ei apăru Leila. Când îl recunoscă pe Malko, rămase ca fulgerată. Malko profită de ocazie și bloca ușa cu piciorul.

— Nu vă temeți, nu vă vreau răul și nici să recuperez banii. Nu sunt înarmat, spuse el repede. Vreau să stăm de vorbă.

Albă ca ceara, femeia nu putea să scoată nici un sunet. În cele din urmă, zise:

— Cum ați reușit să ne găsiți?

— O să vă spun și asta, dar mai întâi, lăsați-mă să intru. Femeia deschise ușa. Trei ceceni jucau cărți la masa din bucătărie. Ei ridicară capetele, dar Leila le spuse ceva, iar ei își continuă partida. Leila îl conduse în camera detenției

sale. Ea se așează pe marginea patului, cu chipul crispat, ca și cum s-ar fi așteptat să sară la ea.

— Dumneavoastră ați sunat mai devreme?

— Da.

— Cum de ați știut numărul?

Malko făcu un pas, apucă telefonul și îi arătă numărul trecut pe spatele lui.

— Iată. Dacă aș fi fost așa cum ați crezut, acum ați fi fost deja prinși de FSB. Tipul pe care l-ați surprins mă supraveghea pe mine, nu pe voi.

— Și de ce vă urmărea?

— Nu aș putea răspunde cu certitudine, dar cred că era trimis de Simion Gurevici. Acesta știe că anchetez atentatul de la Monte Carlo și că îl suspectez. Chiar a încercat să mă asasineze.

Un fulger de mânie trecu prin ochii albaștri ai Leilei.

— Eu sunt convinsă că atentatele din Moscova au fost comandate de Kremlin.

— Și eu cred la fel, zise Malko. Acum, vă voi explica ce vreau de la dumneavoastră. Doi caucazieni, Așemez Goceaiev și Mukhit Saitakov, au fost găsiți vinovați de acele atentate. În mod oficial, ei sunt morți. În realitate, sunt însă bine sănătoși și probabil că se ascund în Moscova.

El îi povesti în detaliu ce se întâmplase cu camionul.

— Leila, americanii au promis o recompensă de cinci milioane de dolari celui care îi va conduce la asasinii agenților CIA. Eu sunt convins că cei doi bărbați pot să ne conducă la cel ce a comandat atentatele. Așa că ați putea pune mâna și pe celelalte patru milioane, fără să trebuiască să mă mai răpiți...

Leila se uita fix fa covor, cu un aer perplex. Era evident că se lăsa convinsă greu. Suma colosală despre care îi vorbea Malko i se părea neverosimilă pentru o răzbunare. Dar americanii erau atât de bogați...

Ea ridică privirea. În sufletul ei să dădea o luptă grea.

— La Moscova sunt sute de mii de caucazieni, remarcă ea. Aceștia nu sunt cecenii. Au propriile lor rețele, necunoscute de noi. În plus, eu nu pot să rămân aici la nesfârșit. Trebuie să mă întorc la Groznîi cu verii mei. Aici le este teamă să iasă

din casă.

Tipii nu se arătaseră chiar atât de temători când masacraseră un agent al FSB... Leila fusese șocată mai ales de enormitatea sumei propuse. Era vădit că face eforturi mari să calculeze echivalentul în ruble.

— Va trebui să vorbesc cu prietenii mei, zise ea în cele din urmă.

— Grăbiți-vă însă, insistă Malko.

— Acum, vă rog să plecați. Vă voi suna eu. Unde ne vom putea întâlni?

Malko schiță un zâmbet.

— Dacă îmi veți returna celularul, va fi ușor.

Ea ezită o clipă, apoi ieși din cameră și se întoarse cu telefonul lui.

— Vă voi suna înainte să se facă ziua.

Malko făcuse imposibilul. Nu avea cum să mai forțeze nota. Așa că se lăsă condus la ușă. În momentul în care pleca, mai spuse:

— Eu locuiesc la *Metropol*. Camera 5501.

Austin Redd scoase un suspin de ușurare când îl văzu ieșind din clădire.

Malko îl puse la curent.

— Acum, putem merge la *Boiarski*. Totul atârnă de răspunsul pe care ni-l va da Leila.

*

* * *

Maxim Gogorski aștepta la *Cafe Oriental*, în fața unui Borjoni. Era extrem de neliniștit. „Contactul” său, uzbekul Ali, îi lăsase un mesaj în care spunea că va trece pe acolo între zece și unsprezece.

Acum era aproape de miezul nopții. Toată ziua, Gogorski cutreierase Moscova, căutându-și informatorii. Dar totul fusese în zadar. De la *Mărgărita Cafe* și până la gara Kazan, de unde plecau trenurile spre Caucaz, nu văzuse decât uzbeci și tadjici care se îngrămădeau pe peroane cu nenumăratele lor bagaje.

La *Garage*, o discotecă infectă din piața Pușkin, în a cărei fațadă era încastrată partea din spate a unui Cadillac roz, îi fuseseră semnalați doi caucazieni, niște hoți de mașini.

Tocmai se gândea să plece, când își făcu apariția un individ neras și lătos, îmbrăcat cu o haină nouă din piele. După ce comandă ceva chelnerului, acesta veni la masa sa.

— Îl așteptați pe Ali?

— Da.

— Eu sunt Habib, un prieten de-al lui. Ali nu poate să vină. A fost arestat de Miliție.

Maxim Gogorski scoase o înjurătură. Îl invită pe tip la masă și-i povesti oful său. Îi dezvălui numele celor doi fugari și-i promise zece mii de ruble dacă-i găsește. Interlocutorul săi îi promise că se va ocupa, nu înainte de a-i stoarce pe loc o mie de ruble. Apoi dispăru pe strada Arbat. Gogorski nu mai știa la cine să mai recurgă. Ar mai fi fost Omar Taticev, dar acesta era în tabăra adversă: cea a primarului Lujkov.

*

* *

Malko tresări, trezit de sunetul telefonului. Adormise repede, fără să mai cineze. Fusese prea epuizat.

— Sunt eu, Leila.

Malko se uită la cadranul luminos al ceasului. Era ora unu și jumătate.

— Unde sunteți?

— În apropiere. Într-o cabină din fața hotelului *Moskva*.

— Nu vreți să veniți aici?

— Nu.

— Atunci, vin eu.

— *Harașo*. Vă aștept în pasajul subteran de pe Tverskaia, la intersecția cu Manejnaia Proiezd.

Malko se îmbracă într-o clipită. Peste cinci minute, el se întâlnea cu tânăra cecenă. Vânzătoarele de țigări, *babușki*, se făcuseră nevăzute, iar tarabele erau pustii. Leila îl aștepta, sprijinită de un zid murdar, alături de un cerșetor jerpelit care trăgea la măsea dintr-o sticlă cu votcă. Avea ochii încercănați și fața palidă. Malko realizează brusc că-i este foame.

— Ați cinat? o întrebă el.

— Nu.

— Credeți că am mai putea găsi vreun restaurant deschis?

— Da. *Uzbekistan*, pe Neglinaia Ulița, dar este foarte

scump.

— Nu contează, zise Malko.

El opri o mașină și-i ceru șoferului să-i ducă pe Neglinaia Ulița, pentru treizeci de ruble.

*

* *

Uzbekistan semăna cu un decor de teatru, cu chelnerii îmbrăcați în costume folclorice, cu tablourile, cu sculpturile făcute în lemn și cu muzica lui asurzitoare. În ciuda orei târzii, localul era plin. Cei doi se instalară în fața unui bar enorm, alături de o masă la care stătea un mafirot cu craniul ras, cu lanțuri grele de aur în jurul gâtului gros. Tipul era însoțit de o fată foarte frumoasă.

— Ei, v-ați hotărât să colaborați cu mine? întrebă Malko.

— Sunt de acord, dar decizia nu poate depinde numai de mine. Am transmis un mesaj la Grozni. Trebuie să sun acolo la ora două ca să primesc răspunsul. O să folosesc celularul dumneavoastră. Al meu are bateriile descărcate.

Fata părea stânjenită. Scoase un pachet de țigări Java și își aprinse una. Evita privirile lui Malko.

— Este ceva în neregulă? o întrebă acesta.

— Verii mei mi-au spus că sunt nebună și că nu-mi veți da niciodată acei bani.

— Ba da, zise Malko. Americanii se țin întotdeauna de cuvânt când e vorba de bani.

Chelnerița le aduse lista de bucate și primi comanda: votcă, heringi, borș și șașlic.

Leila își goli imediat paharul și culoarea îi reveni imediat în obraji. Ea se aruncă asupra mâncării. După ce mâncară fără să scoată vreo vorbă, Malko îi atrase atenția că trecuse de ora două.

— Aș vrea să sun din grădină, propuse Leila. Aici este prea mult zgomot.

Malko îi încredința celularul, iar Leila se făcu nevăzută. Când apără din nou, ochii îi scânteiau.

— Sunt de acord! Șamil Basaiev a aprobat. Viața mea este însă în joc.

De bucurie, cei doi sărbătoriră golind carafa cu votcă. Malko era mort de oboseală. Parcă plutea. Cu toate astea,

întrebă:

— Aveți vreo idee cum puteți începe căutările?

— Da. Acum vreau însă să dorm. Trebuie să mă întorc la Sumscoi Proiezd.

Malko plăti o sumă colosală și, din nou, opri o Volga, al cărei șofer ceru șaiszeci de ruble ca să-i ducă pessusmcoi Proiezd. Leila ațipi puțin pe drum, iar Malko abia mai putea să-și țină ochii deschiși. El tresări când ajunseră în fața imobilului. Două mașini ale Miliției, cu girofarurile în funcțiune, blocau accesul în imobil! Leila sări ca arsă.

— *Boje moi!*⁵¹

Cei doi se dădură jos din mașină ca să nu atragă atenția șoferului. În ciuda orei târzii, câțiva gură-cască înconjurau o femeie în vârstă care discuta aprins cu un milițian. Femeia tocmai explica motivul pentru care chemase forțele de ordine. În apartamentul vecin, niște ceceni făcuseră un vacarm îngrozitor. Miliția venise și-i săltase cu o dubă. Cecenii nu aveau *propuska*. Un bărbat scupă pe jos cu năduf.

— Ar trebui ca toți să fie trimiși în Cecenia lor!

Leila se dădu un pas înapoi, ascunzându-se în întuneric. De data asta nu mai putea să-l învinuiască pe Malko. Apoi, cu năduf, ea zise printre dinți:

— Ruși ticăloși!

— Ce-i de făcut? o întrebă Malko. Vă propun să mergeți cu mine la *Metropol*.

Leila nu răspunse imediat. Apoi spuse cu o voce tulburată:

— Nu știu ce să fac. Nu știu unde să mă duc!

— Veți veni cu mine la *Metropol*, hotărî Malko.

Cu greu reușiră să găsească o mașină. În momentul în care pătrunseră în hotel, Leila tresări la vederea paznicului. Malko o luă de braț, ca și cum ar fi fost o prostituată. Leila făcu ochii mari când intră în camera lui Malko.

— Dar aici nu e decât un singur pat! exclamă ea.

— Eu mă voi întinde pe canapea, zise Malko imediat. Leila se lungi pe pat, îmbrăcată, cu geanta alături. Malko intră în baie și se întoarse în halat. Leila nu dormea.

— Luați asta, zise ea, întinzându-i Makarov-ul cu calibrul

⁵¹ Dumnezeu! (n.t.).

de 9 mm. Puteți să-l luați înapoi. Am acum încredere în dumneavoastră.

Un milion de dolari pentru un Makarov! Era revolverul automatic cel mai scump din lume. Malko se instala pe canapea, înainte de a se culca, Leila mai spuse cu o voce temătoare.

— Nimeni nu trebuie să afle că am dormit aici. Pentru o cecenă este interzis. Noi suntem foarte stricți în privința asta. La Groznîi, nu ies niciodată fără să fiu însoțită de un frate sau de un văr. Nici în Moscova nu mă scapă din ochi.

Malko o întrebă uimit:

— Leila, câți ani aveți?

— Douăzeci și opt, dar nu sunt măritată încă.

— Și nu ați făcut niciodată dragoste?

Ochii albaștri ai cecenei se voalară și ea răspunse cu răceală:

— Așa ceva nu se întreabă.

Ca pentru a pune punct discuției, ea stinse lumina. Malko se jură să nu o compromită.

*

* *

Malko fu trezit de un foșnet ușor. El se sculă dintr-un salt, cu inima să-i spargă pieptul și cu greu reuși să distingă o siluetă în picioare, alături de canapea. Nu putea fi decât Leila. El se prefăcu că doarme ca să nu o sperie, neștiind ce gânduri are. Ea rămase nemișcată, ca și cum ar fi ezitat, apoi se lăsă în genunchi lângă divan. Malko încremeni. Mână Leilei îi desfăcea halatul și buzele ei îi atinseră pieptul. Ea îl sărută îndelung. Malko îi simți respirația caldă și agitată. Un fior îl străbătu când limba ei ascuțită îl atinse... Era ca o descărcare electrică...

Gura rămase lipită de el, ca și cum nu ar fi știut unde să plece. Părul blond, desfăcut, se revărsa în valuri deasupra lui. Inițiativa aceasta era de un erotism absolut. Malko se simți cuprins de dorință. Leila se redresa brusc, depărtându-se de el, dar rămânând îngenunchiată lângă canapea. Cu o mișcare blândă, Malko o cuprinse de mijloc, atingându-i pielea. Femeia era goală. La început, încercă să se ferească, dar în cele din urmă, gura ei îi atinse din nou pieptul. Malko

Începu să o mângâie pe spate. Mâinile sale începură să coboare lent către coapse, căutând să pătrundă undeva, între ele. Leila fremăta, dar nu-i îndepărtă mâna. Malko începu să maseze blănița mătăsoasă, apoi degetele sale pătrunseră în adâncul sexului. Leila era deschisă și inundată. Ea scoase un geamăt surd și spuse ceva de neînțeles. Apoi țipă scurt, se răsuci și îl mușcă. Cu un gest iute, îndepărtă mâna care o sonda și plecă de lângă el, lăsându-l cu o erecție de toată splendoarea!

Frustrat și excitat, el o ajunse din urmă și o răsturnă pe pat. Când femeia îi simți sexul învârtoșat, sări de parcă ar fi fost mușcată de un șarpe. Ea cuprinse sexul cu amândouă mâinile și spuse:

— Lăsați-mă. Sunt virgină! Vă implor!

Cum Malko voia să se culce pe ea, plin de dorință, ea continuă. Să-l implore:

— *Niet, pajaluista!*

Când înțelese că vorbele ei nu au nici un efect, începu să-i frământa sexul cu mișcări frenetice. Malko, excitat la culme, explodă cu un urlat sălbatic.

Leila îi dădu drumul.

— Mi-e somn, gemu ea. Lăsați-mă să dorm.

Ea se întoarse cu spatele, iar Malko se duse pe canapeaua lui. Nu avea chef să mai lupte. Era deja calmat.

*

* *

În cameră se făcuse lumină. Leila trăsese draperiile. Malko se uită la ceas: arăta ora zece și jumătate. Tânăra cecenă era din nou îmbrăcată corect, în ținuta ei islamică.

Malko se sculă amețit. Leila își ferea privirile. Cu o voce fără inflexiuni, spuse:

— S-a făcut târziu.

Ea refuză micul dejun oferit de Malko, mulțumindu-se să ronțăie câțiva biscuiți din bar. Nu dorea să fie văzută în camera lui.

Când coborâră, ea traversă holul cu ochii în pământ.

— Apropo, unde este mașina mea? o întreabă Malko.

— Cred că a rămas în Krasnodarskaia Ulița, zise Leila. Putem merge să o luăm căci va trebui să ne ducem pe

șoseaua Borovskoie.

— Ce să facem acolo?

— Ne vom întâlni cu niște oameni periculoși. Dacă oamenii pe care-i căutați mai sunt încă în Moscova, aceștia îi vor găsi.

Mașina lui Malko era acolo unde o lăsase cu două zile mai devreme. Nu-i lipsea nimic.

— Dacă tot am ajuns aici, mă duc să vorbesc ceva cu Mukharbak, zise Leila.

— Mai este aici? Credeam că se teme de o razie.

— Păi, el este obligat să rămână pe loc. Are aici o companie micuță de transport, foarte cunoscută.

Lui Malko i se păru caraghios să se afle din nou în acel loc. Grăsanul tocmai vorbea la telefon. Alături de el, secretara bătea la mașina de scris cu care îi sfărâmasese fața lui Iakușin. Pisica stătea tolănită pe canapea, cu pisoii lângă ea. După ce termină conversația, grăsanul zise un „*dobrii deni*” vag, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. El începu să vorbească în cecenă cu tânăra, care tresări și îl privi pe Malko.

— Mai este cineva care-i caută pe cei doi bărbați. A trecut dimineață pe aici un uzbek, pe nume Ali. Pretinde că este prieten cu ei și că trebuie să-i găsească numaidecât. A promis că dă cinci mii de ruble dacă îl ajutăm. Mukharbak crede că este un spion al poliției.

— De ce a venit aici?

— Mulți ceceni folosesc camioanele societății. Este mai ieftin decât cu trenul.

— Unde poate fi găsit acest Ali?

— A lăsat un număr de celular.

— Sunați-l, sugeră Malko. Chemați-l aici diseară. Spuneți-i că aveți o informație.

— Și dace este din FSB? Întrebă neliniștită Leila.

— Fiți liniștită. Nu riscați nimic.

Leila discută ceva cu grăsanul, apoi acesta formă numărul și lăsa un mesaj.

— Acum, vom pleca pe șoseaua Borovskoe, propuse Leila.

*

* *

— Înainte de toate, nu trebuie să arătați că aveți mulți bani, îl avertiză Leila. Ar fi capabili să vă ucidă. Încărcați

arma, căci nu se știe. Eu voi vorbi cu ei.

Mașina trecuse de MK și rula pe șoseaua Borovskoe, într-un cartier aflat în plină transformare. Era o fostă zonă industrială care acum se transforma într-una rezidențială. Se afla în partea de vest a Moscovei, în apropiere de aeroportul Vnukovo. Se puteau vedea numeroase terenuri virane, uzine abandonate, hangare și blocuri în curs de construcție și ele abandonate.

— Faceți la stânga, zise Leila.

Malko intră pe un drum neasfaltat, mărginit de uzine vechi.

— Cine sunt acei oameni?

— Sunt „bandiți” ceceni care se ocupă cu trafic între Groznîi și Moscova. Ei cunosc pe toată lumea: pe vameși, pe polițiști, pe militari. Mașinile furate aici sunt trimise dincolo. Sunt și criminali. Omar Taticev îi folosește uneori. Sunt niște adevărate bestii. Unii dintre ei au fost scoși din închisoare cu ajutorul maiorului Ismailov care i-a „răscumpărat”. Se tem să se întoarcă în Groznîi, căci au trădat o mulțime de lume. Știu însă tot ce se petrece în lumea interlopă.

Ei se opriă în fața unei uzine ce părea părăsită. Nu se simțea nici un semn de viață. Nici nu se opri bine mașina, că dinăuntru își făcură apariția câțiva inși hirsuți și murdari, cu ochii întunecați. Prin gaura pulovărului unuia dintre ei, se putea zări patul unui revolver imens. Tipul se răsti la Leila:

— Ce vrei? Aici este o proprietate particulară.

Femeia îi răspunse în cecenă și atmosfera se mai destinse. După o lungă discuție, Leila îi spuse lui Malko:

— Vrea o sută de ruble înainte să-l anunțe pe șeful lui că am venit.

Malko se execută imediat. Avea pregătite dinainte câteva teancuri mici. În timp ce omul nostru se făcu nevăzut în uzina abandonată, tovarășii său ocoleau mașina lui Malko cu privirile lacome. Leila începu să vorbească cu ei în cecenă.

— Îl cunosc pe vărul meu. Au făcut împreună niște tranzacții cu mașini furate.

Prietenul lor se întoarce și le făcu semn cu capul să-l urmeze. Ei străbătură niște hale imense, ocolind mormane de fiare vechi, de anvelope și caroserii de mașini. Se opriă în

cele din urmă lângă un atelier de vopsitorie, unde un muncitor vopsea din nou caroseria unei Lada. Mirosul puternic de vopsea era sufocant. În mijlocul halei, era un container transformat în birou. Interiorul părea destul de confortabil. Era acoperit cu un covor gros și o lampă de cupru era pe masă. Pe un reșou, era pus un ceainic. Pereții erau acoperiți cu fotografii ce reprezentau munți.

Un bărbat cu mustață, slab ca un țâr, se uita fix la ei. Avea degetele încărcate cu inele. El începu să vorbească cu Leila. Malko desluși de mai multe ori numele lui Șamil Basaiev. În cele din urmă, Leila i se adresă lui Malko:

— Salman acceptă să ne ajute, dar vrea să știe cât are de câștigat la treaba asta. Și mai vrea să știe dacă îi vreți vii sau morți.

— Crede că va putea să-i găsească?

— Nu știe, dar el crede că aceștia se află încă la Moscova, căci altfel i s-ar fi adresat lui. A citit despre ei în ziare.

Malko remarcă într-un colț o pușcă Kalașnikov. Un tip oacheș și neras intră, puse pe masă un plic și se retrase. Salman îl desfăcu și scoase dinăuntru câteva teancuri de bancnote de câte cinci sute de ruble. Nu erau bani scoși dintr-o bancă...

— Spuneți-i că îi vreau vii, preciza Malko. Pentru fiecare va primi câte o mie de dolari.

Leila transmise propunerea și Salman scuipea cu dispreț pe jos. Leila traduse răspunsul lui:

— Spune că vă bateți joc de el. Că dacă un străin vine până aici, înseamnă că este vorba de o treabă valoroasă. Vrea douăzeci de mii de dolari pentru fiecare din ei.

Malko începu să se tocmească obținând în cele din urmă să plătească doar cinci mii de dolari pentru fiecare. Leila adăugă:

— Salman vrea să-i plătiți chiar acum o mie de dolari.

Malko număra banii. Salman notă numărul de pe celularul Leilei, ignorându-l. Unul din oamenii săi îi conduse la ieșirea din vechea uzină. Malko remarcă:

— Acești oameni sunt caucazieni ca și cei doi fugari. Oare vor fi de acord să-i dea pe mâna noastră?

Leila zâmbi ironic.

— Ȑștia și-ar vinde-o și pe mama de la care au supt! Ei controlează traficul clandestin cu Cecenia. Când am plecat ultima oară la Groznîi, am folosit rețeaua lor. M-au dus până în Ucraina, de unde am luat trenul mai departe. Altfel nu aș fi putut trece prin Ingușeția. Ei sunt cei ce trimit în Cecenia toate mașinile furate de aici.

Erau numai buni pe parteneri... Totul era să ai parte de mila proniei cerești.

Până la lășarea nopții nu mai aveau nimic de făcut, iar lui Malko i se făcuse cam lehamite de acest univers obscur. — Ce ați zice de o masă la *Cafe Pușkin*? Sugeră el.

*

* *

Maxim Gogorski număra ceasurile, pradă unei stări de mare tensiune. Mesajul lui Habib îl pusese pe jar. În cele din urmă, uzbekul se arătase a fi util. Cu câteva telefoane, Maxim reușise să adune câțiva vechi „specialiști” de la Spetnaț, dintre cei care îl ajutaseră să-i elimine pe concurenții lui Simion Gurevici. Plătea câte șapte mii de dolari pentru victimele lipsite de protecție și douăsprezece mii pentru cele ce dispuneau de gardă de corp. Avusese la activul său mai mult de o sută de asemenea contracte, numai în anul 1995. Oamenii săi știau să se folosească de o armă și ucideau fără să respire, cu condiția să aibă un bun „Grișă”. Iar el era unul dintre ei. Era și timpul să pună capăt acestui derapaj care îl împiedica pe Simion Gurevici să închidă ochii. Acum, că întâlnirea fusese fixată, se simțea ceva mai bine, gândindu-se că doar peste câteva ore, problema sa va fi complet rezolvată.

*

* *

Pe timp de noapte, Krasnodarskaia Ulița era un loc și mai sinistru decât ziua... Malko aștepta în micul birou prost iluminat, în compania Leilei. Mukharbak, grăsanul, dăduse pisica jos de pe canapea ca să se întindă el. Muncitorii de pe șantier plecaseră deja. Paznicul parcului de mașini, rămas singur, își pusese sticluța cu votcă la îndemână. Deodată se auzi o mașină ce se apropia. Leila traversă cele două camere, ca să poată arunca o privire afară prin geamul ușii:

Un bărbat urca grăbit scările. Leila se retrase și îl strigă pe grăsan, care sări de pe canapea. El deschise larg ușa. Tânărul uzbek îi zâmbi.

— *Dobrii vecer.*

— *Dobrii vecer*, mormăi Mukharbak.

— Tu mi-ai lăsat vorbă? Unde sunt tipii pe care îi caut?

— Sunt aici, în birou. Ai adus banii?

— Mai întâi aș vrea să-i văd.

El își tot întindea gâtul, încercând să se uite în birou. Mukharbak îi bloca însă trecerea cu burdihanul lui.

— *Nie pizdi!* strigă el.. Dacă apuci să-i vezi, nu o să mai vrei să dai banii. Rublele întâi și apoi faci ce vrei cu ei... *Harașo?*

— *Harașo*, se bâlbâi uzbekul bătând în retragere. Mă duc după bani.

El ieși aproape în fugă.

Malko, care auzise totul, ieși furios.

— Nu se va mai întoarce. Trebuia să-l lași să intre. Grăsanul nu mai avu timp să-i răspundă, căci se dezlănțui un adevărat infern. Toate geamurile se făcură țandări, la fel și o parte din ușă. Grăsanul se prăbuși la pământ cu un zgomot surd, cu capul sfărâmat de o rafală de armă automată. Împușcăturile răsunau din toate părțile. Malko se adăposti în micul birou și se aruncă la podea, trăgând-o și pe Leila o dată cu el.

Vacarmul era îngrozitor. Păreau a fi trei cei care trăgeau. Proiectilele loveau mobilele, zidurile, obiectele. Telefonul așezat pe birou explodează sub impactul unui glonț.

— Sunați la poliție, îi strigă Malko Leilei.

Cu mâinile tremurând, Leila formă 02 la celularul ei. Brusc, o explozie formidabilă făcu să se clatine clădirea. O lumină roșie țâșni de pe ușă. Era o grenadă incendiară M79 sau un echivalent al ei. În numai câteva secunde, camera fu cuprinsă de flăcări. Nu mai rămăsese decât fereastra micului birou, care era și ea în raza de tir a unuia dintre trăgători.

— Poliția nu răspunde, strigă Leila înnebunită de groază.

Căldura devenise insuportabilă. Împușcăturile continuau sporadic, distrugând tot ce mai putea fi distrus. O rafală seceră peretele din fund, deasupra biroului. Aveau de ales

între a fi arși de vii și a fi secerați de gloanțe.

Leila se târî până la Malko. În ochi i se citea teroarea. Lipiți de ușă, ei erau în afara razei de acțiune a armelor, dar mai aproape de valul de foc. Baraca din lemn avea să ardă ca o torță și aveau să moară asfixiați.

— Poliția nu răspunde nici acum! repetă Leila.

— Sunați pompierii!

Cu mișcări febrile, fata formă 01. Între timp, Malko încerca să se uite pe fereastră. Afară se făcuse întuneric beznă. Ar fi putut sări pe geam, dar unul dintre gangsteri era cocoțat pe acoperișul hangarului din fața lor. Malko reuși să distingă un morman de butoaie, sub fereastră.

— Leila, veniți să vă arăt ceva!

Ea se apropie, cu celularul lipit de ureche.

— Ce se vede acolo, jos?

— Sunt butoaiele cu păcură pentru vehiculele care...

Ea se întrerupse scurt, căci pompierii răspunseseră la apel. Le dădu toate datele, dându-le numărul mobilului.

— Sosesec îndată! strigă ea.

Afară nu mai trăgea nimeni. Adversarii își rezervau plăcerea de ai vedea cum se rumenesc!

Sub căldura focului, tablele de pe acoperiș săriră făcând explozie. Atmosfera era ne nerespirat. Cei doi tușeau fără încetare. Închizând ușa dintre camere, mai stăviliră puțin dogoarea, dar incendiul făcea ravagii în cealaltă încăpere.

Celularul Leilei sună. Ea răspunse și scoase un țipăt.

— Sunt pompierii. Nu reușesc să găsească adresa!

Malko se repezi la fereastră, scoase brațul afară pe geam și trase trei focuri de armă în butoaiele de dedesubt. Imediat îi răspunse o rafală, ce găuri zidurile. Trăgătorii erau încă acolo. Cât despre butoaie, nu se întâmplă nimic.

— Ce vreți să faceți? îl întrebă Leila.

— Aș vrea să declanșez un adevărat incendiu, ca să poată fi văzut de pompieri. El începu să tragă din nou. În Makarov mai rămăsese doar un singur cartuș. El aținti iar butoaiele.

După o fracțiune de secundă, se auzi o bubuitură surdă, urmată de o explozie și o flacără enormă țâșni la douăzeci de metri înălțime! Flăcările cuprinseră și celelalte butoaie și, în mai puțin de un minut, se dezlănțui un adevărat incendiu.

Păcura ardea scoțând un fum gros și negru.

Malko se retrase de la fereastră: atmosfera era total irrespirabilă. Ochiul le erau plini de lacrimi și aveau senzația că inspiră foc. Leila hohotea.

— O să murim aici. Telefonul sună din nou.

— Au reușit să localizeze focul, strigă Leila.

Era și timpul. Nu ar mai fi putut rezista mai mult de zece minute.

Se auzi o sirenă. Lui Malko îi venea să chiuie de bucurie. Stratagema sa funcționase! O explozie zgudui însă prima încăperea. Era o grenadă! O lungă rafală mătură cele două camere, apoi se lăsă liniștea. După o vreme, de afară se auziră strigăte, chemări și o voce amplificată de un megafon urlă:

— Nu vă mișcați! Vom interveni cu jeturi de apă!

După câteva minute, ce le păsură fără sfârșit, fațada fu stropită cu uriașe jeturi de apă. O voce strigă:

— Este cineva înăuntru?

Malko și Leila se grăbiră să iasă. Văzură un pompier în uniformă galbenă și cu cască de protecție pe cap. Pompierii înălțaseră o scară către fereastră. Tușind și înecându-se, Leila fu recuperată prima. În acel moment, pisica apăru cu unul din pisoi în gură. După o scurtă ezitare, ea sări și se agăță de scară.

— Mai este lume în clădire? Întrebă unul dintre pompieri.

— Nu, răspunse Malko.

Pompierii îndreptară furtunurile către zidurile primei încăperi. Mai multe mașini de pompieri staționau acum în curte, încercând să stăvilească incendiul provocat de Malko. Câteva camioane ardeau deja ca niște torțe. Malko și Leila se îndreptară spre ghereta de la intrare. O mașină a Miliției își făcu apariția și din ea se dădură jos mai mulți polițiști.

— Niște tâlhari au atacat antrepozitul, le explică Leila. Apoi au dat foc, după ce l-au împușcat pe patron. Eu venisem în vizită. Nu am putut să identificăm pe nimeni.

— Va trebui să veniți la Miliție să depuneți o declarație.

Leila amuți. La Miliție, aveau să-i ceară actele... Malko îi sări în ajutor.

— Nu ne simțim deloc bine pentru că am inhalat mult fum.

Mai întâi ar trebui să mergem la spital.

— Avem cu noi o ambulanță cu instalație de reanimare, răspunse polițistul. Duceți-vă acolo să vă dea oxigen. După aceea, reveniți aici și vom pleca la secție.

— *Harașo*, aprobă Malko zâmbind.

El o împinse pe Leila către poartă. În momentul în care ieșeau, unul dintre pompieri scotea afară din clădire ceilalți doi pisoiași.

Mașina Golf a lui Malko era parcată ceva mai departe. Cei doi se urcară în ea și se îndepărtară în mod discret, cu farurile stinse. Malko nu le aprinse decât după ce se îndepărtă suficient. Din cauza întunericului, Miliția nu văzuse numărul mașinii sale.

*

* *

Doi dintre specialiștii „Spetnaț”, cu bonete negre pe cap, așteptau să fie plătiți. Habib se întoarse către Gogorski.

— Sunteți mulțumit?

— Cum nu se poate mai mult, zise cu căldură Maxim Gogorski. De altfel, vei primi recompensa meritată.

El se gândea însă la cu totul altceva. Nu numai că nu se putuse asigura de prezența acolo a celor doi oameni căutați de el, dar și chiar în cazul că ar fi fost acolo, nu știa cu certitudine dacă au murit. El se întoarse și privi cu subînțeleas la „specialistul” care stătea în spatele lui Habib. Mașina rula cu viteză redusă pe o stradă pustie. Habib scoase un horcăit. Tipul din spatele său îl strangula cu un laț și apoi îi înfipse în ceafă o sulă ascuțită, sfredelindu-i bulbul rahidian. Sângele începu să curgă și trupul lui Habib se prăbuși peste bord ca fulgerat.

Imediat, Gogorski opri mașina și îl împinse pe Habib în noroi. Apoi plecă mai departe.

Gogorski își aprinse o țigară, gândindu-se la cele petrecute. Nu mai avea multe șanse să-i descopere pe cei doi teroriști. Simion Gurevici nu va ezita să-l suprime acum pe el, singurul care putea face o legătură între atentate. Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru: să-l elimine el pe Gurevici mai întâi. Se întrebă care dintre oamenii din garda personală a miliardarului putea fi cumpărat mai ușor.

*
* *

— Nu FSB-ul a pus la cale acest asalt, spuse Malko în încheierea expunerii sale. Mai degrabă pare a fi opera lui Simion Gurevici. Asta dovedește că cei doi caucazieni sunt pentru el dinamită curată. Dacă reușim să-i prindem, am putea ajunge chiar la Gurevici.

— Vreți să spuneți că ar mai fi și intermediari? întrebă Austin Redd.

— Bineînțeles că sunt! Doar nu el a aruncat în aer Bentley-ul lui Zakaiev. Dar singurul mod în care pot fi identificați acești doi „executanți”, pentru a fi determinați să vorbească, este să punem mâna pe fugari.

Leila, care nu scosese încă nici un cuvânt, nu se prea simțea în largul ei în biroul șefului Centralei CIA, dar trebuia să se resemneze, deoarece ambele ascunzători pe care se bizaia erau eliminate. De aceea se afla ea acum la ambasadă: trebuiau să-i găsească un adăpost. La hotel era exclus. FBS-ul ar fi depistat-o imediat. Nu avea prieteni la Moscova. Malko s-a gândit să apeleze la Gocea Sukhumi. Georgianul avea un apartament mare, unde nimeni nu s-ar fi gândit să o caute pe Leila. Preferă însă ca Austin să-i ceară această favoare lui Sukhumi, în numele vechii lor complicități. Cu toate acestea, Sukhumi îl refuzase, sfătuindu-l să i se adreseze lui Omar Taticev.

— Nu putem vorbi așa ceva la telefon, zice Malko. Mai bine să mergem la el.

Era ora nouă seara. Era de așteptat ca cecenul să poată fi găsit. Leila avea numărul celularului lui. Omar răspunse imediat. Părea într-o formă excelentă.

— Știu de ce mă sunați, sunt cu Gocea. Nu-i nici o problemă. Mergeți la *Radisson* chiar în seara asta și întrebați la recepție de luri.

Bucuros de această veste, Redd scoase din bar o sticlă cu Defender „Very Classic Pale” și umplu paharele.

— Simion Gurevici a intrat în defensivă. Este bine, dar nu suficient. Acum el se teme mai mult de noi decât de ceceni. Mai rămâne însă o problemă. Să admitem că vom reuși să fim siguri de vinovăția sa în cazul atentatului de la Monte

Carlo. Ce se va întâmpla mai departe?

Întrebarea îi era adresată lui Austin Redd. Șeful centralei sorbi mai întâi din pahar, apoi zise:

— Într-o țară normală, v-aș spune să predați dosarul autorităților judiciare. Dar ne aflăm în Rusia, unde așa-numitele autorități sunt controlate chiar de cei pe care dorim să-i denunțăm. Este evident că pentru o afacere ca cea de la Monte Carlo, avem un *finding* din partea președintelui, care ne autorizează pentru o acțiune „radicală”.

— Ar mai exista o problemă suplimentară, remarcă Malko. Este OK că aveți *finding* de la președinte, dar cine va executa această acțiune „radicală” la Moscova? Cumva oamenii dumneavoastră?

Austin Redd îl privi de parcă ar fi auzit o obscenitate.

— Nici pomeneală! Dacă, Doamne ferește, s-ar întâmpla cea mai mică eroare, riscăm un accident diplomatic de primă mărime. Tocmai pentru asta v-am chemat aici, ca să prevenim acest gen de problemă.

— Cu alte cuvinte, contați pe mine ca să faceți „curățenie”? Este o sarcină care nu-mi place deloc, chiar dacă este vorba de niște ticăloși...

Toată viața lui, Malko detestase violența și evitase să devină un ucigaș. Desigur, în anumite situații, i-ar fi plăcut să ucidă, așa cum se întâmplă în orice conflict. De fiecare dată însă, era pentru a-și salva propria piele... Aici era însă vorba de o execuție în toată legea. Austin Redd ocoli grațios problema.

— Oricum, nu cred ca veți putea pune mâna pe cei doi caucazieni.

Malko văzu cum ochii Leilei se închideau de somn. Femeia era moartă de oboseală după infernul prin care trecuse. Ei se despărțiră de Redd. Hotelul *Radisson* se afla undeva aproape, pe cheiul Bereșkovskaia, pe celălalt mal al râului Moscova.

La recepție, luri le dădu cheile de la camera 524, cu un zâmbet complice. Malko o acompanie pe Leila până în cameră. Omar Taticev făcuse treabă bună: masa era aranjată festiv: gustări alese, șampanie de Crimeea, fructe și o cutie cu caviar Beluga. Și un buchet imens de flori... Leila nu se

putu abține să nu râdă.

— Așa se poartă el cu amantele. Tot hotelul va crede că eu sunt o...

— Este mai bine așa, decât să dormiți sub cerul liber, remarcă Malko. Vreți să mâncați ceva?

Ei împărțiră caviarul în două. Leila se purta cu răceală de parcă nimic nu se petrecuse între ei. În timp ce luară cina, se uitară la televizor. Trupele rusești tocmai pătrunseseră în Cecenia.

Scopul lor declarat era să-i lichideze pe „bădiții” lui Basaiev, responsabili de atentatele de la Moscova... Leila dădu din cap.

— Vor mai degrabă să protejeze bogățiile petroliere ale lui Gurevici și să facă din Putin un mare erou. Doar se apropie alegerile prezidențiale.

Ea căscă și se frecă la ochi.

— Mă duc să mă culc.

— Dar prietenii dumneavoastră de azi dimineață?

— Nu am numărul lor de telefon. Nu au vrut să mi-l dea. Dar dacă-i vor găsi pe cei doi caucazieni, vor chema ei. Au nevoie de bani.

*

* *

Două zile trecură fără nici o veste. Malko se plimba de la *Metropol* la *Radisson* de unde Leila nu îndrăznea să iasă. Atacurile rușilor în Cecenia se intensificaseră, însoțite de bombardamente sălbatice. Comunitatea internațională nu schița nici cea mai mică reacție. Cât despre Boris Elțin, acesta era mut și invizibil... Popularitatea lui Vladimir Putin crescuse considerabil, potrivit sondajelor. Acum nu se mai vorbea despre atentate, ci despre armata rusă care lupta în Cecenia ca să răzbune morții de la Moscova.

Leila și Malko tocmai stăteau la masă la restaurantul japonez din *Radisson*, când telefonul Leilei sună. Aceasta vorbi în cecenă. Deodată, îndepărtă receptorul de la ureche și-i spuse:

— I-au găsit! Sunt acolo!

Lui Malko nu-i venea să creadă. Puse jos bețișoarele și întrebă:

— Este sigur?

— Așa mi-au spus. Este însă o problemă. Vor acum zece mii de dolari... Trebuie să fiți foarte atent și să verificați dacă sunt oamenii pe care îi căutați. Aveți banii?

— Trebuie doar să-i scot din seiful mei de la *Metropol* și să-l anunț pe Austin Redd.

Când ajunseră la sediul Centralei CIA, fură primiți imediat. Problema cea mai grea era să se deplaseze prin Moscova cu doi teroriști căutați de toată poliția, ca să nu mai vorbim de cei ce îi contractaseră pentru săvârșirea atentatelor... Redd o întrebă pe Leila:

— Aveți vreo idee?

Nu, Leila nu avea nici cea mai mică idee. Toate ascunzătorile cecenilor erau supravegheate de poliție. Nu puteau avea încredere în nimeni, nici măcar în Serghei Zdanovici.

Atunci Malko făcu o propunere:

— Ce ați spune de vila dumneavoastră?

Austin Redd sări ca ars.

— Nici să nu vă treacă prin minte! Este imposibil!

— Trebuie să găsim imediat o soluție, zise Leila.

Malko fierbea de indignare. Acum, când erau atât de aproape de rezolvarea cazului, să se împiedice de o simplă problemă de logistică:

Brusc, Redd rupse tăcerea, cu o voce ezitantă.

— Ar mai fi o soluție. Fiul meu are un prieten fotograf, liber profesionist, care s-a instalat la Moscova de un an. În acest moment, este plecat la Krasnoiarsk pentru o săptămână. Cheia de la apartamentul lui este la mine...

— Unde este apartamentul?

— Pe strada Armanski Pereuiek, într-un cartier foarte liniștit, aproape de Poșta Centrală.

— Mi se pare perfect, spuse Malko.

*

* *

Înainte de a pătrunde în uzina abandonată de pe șoseaua Borovskoie, Malko vârî un glonț pe țeava Makarov-ului său, sub privirile neliniștite ale Leilei. De data asta, tipul care-i primi fu cordial și-i conduse imediat înăuntru. Salman trona

la biroul său. Era vesel și pe chipul său se putea citi o notă de lăcomie. După ce se îmbrățișară și se servi ceaiul, urmă o discuție în cecenă.

— Vă întreabă dacă ați adus banii, traduse Leila.

— Da, răspunse Malko fără să deschidă servieta diplomat. Unde se află cei doi? Mai întâi aș vrea să-i văd.

Salman le făcu semn să-l urmeze.. Fură conduși spre un fel de debara plină cu tot felul de vechituri. Înăuntrul ei, se aflau doi inși jerpeliți, cu mâinile legate la spate, cu capetele apropiate. Malko simți cum i se ridică părul pe cap. O sârmă groasă era strânsă în jurul capetelor lor, pătrunzându-le în carne și transformându-i în frați siamezi! Bărbații nu mai aveau nici un strop de sânge în obrajii nerași. Ei își ridicară privirile către vizitatori. Lui Malko aproape că-i veni rău. Semănau cu niște animale hăituite, moarte de frică. Vocea lui Salman se auzi veselă în spate.

— A trebuit să-i liniștesc cumva, că erau prea arțăgoși.

— Cum ați reușit să-i găsiți? Întrebă Malko.

Leila traduse întrebarea, dar Salman făcu un gest de enervare. Malko îi examina pe cei doi prizonieri. Semănau cu cei din fotografiile publicate, dar nu era suficient.

— Aveți actele lor?

Cecenul scoase din haină două *propuska* pe care i le întinse lui Malko. Era într-adevăr vorba de Achemez Goceaiev și Mukhit Saitakov, semnalați de FSB ca fiind autorii atentatelor din Moscova.

— *Vî gavarite pa ruski?*

— Da, făcu Saitakov. Dezlegați-ne.

El se opri, scoțând un țipăt. Sârma de fier îi trecea peste buză, provocându-i o durere atroce.

Salman se proțăpi în fața lui Malko.

— Acum, că i-ați văzut! Putem să ne debarasăm de ei, nu? O să vă mai coste câțiva dolari în plus, dar nu veți mai auzi vorbindu-se despre ei.

— Ați vorbit ceva cu ei? Întrebă Malko.

Cecenul zâmbi.

— Da. Mi-au spus că sunt ei cei ce au închiriat antrepozitele, dar că asta a fost tot ce au făcut... Pentru asta, au primit doar cinci mii de ruble. Spuneți, îi eliminăm, sau îi

luați cu dumneavoastră?

— Îi luăm cu noi, zise Malko.

Ei se întoarseră în containerul-birou ca să numere banii. Malko avea pregătit Makarovul în centură, pus bine la vedere. Era mai bine să inspire respect decât milă. După ce terminară de numărat banii, Salman se întoarse cu ei în debara și, după ce desfăcu un capăt al sârmei de pe țeava de care era legat, îi spuse lui Malko:

— Acum sunt ai dumneavoastră!

Malko apucă de capătul sârmei cu dezgust și mânie. Cu capul în jos, el se îndreptă către mașină, urmat de cei doi inși. Era oribil. Când se aflară în mașină, Malko îi spuse Leilei:

— Trebuie să-i eliberăm.

Leila nu se arătă deloc entuziasmată.

— Mai bine nu acum, se rugă ea. Este vorba de niște criminali periculoși. Vor încerca imediat să fugă.

Resemnat, Malko îi împinse pe cei doi pe bancheta din spate a Golf-ului. Din fericire se lăsase noaptea. Acum urmau să traverseze Moscova. Leila se întoarse spre cei doi, cu revolverul în mână.

— Dacă țipați, vă ucid.

Înghesuți unul în celălalt, legați cu sălbăticie, semănau mai degrabă cu niște animale duse la abator. Malko se gândi că greul abia acum începea.

Capitolul XVIII.

Malko se prăbuși într-un fotoliu. Eră epuizat. De nenumărate ori, crezuse că va fi oprit la unul din barajele Miliției, răspândite prin tot orașul. În cele din urmă, reușiseră să ajungă la apartamentul prietenului lui Redd, fotografii. Imobilul, construit la începutul secolului, avea puține apartamente. Reușiră să se strecoare în liniște în interior, fără să se întâlnească cu nimeni. Era un apartament vechi, înalt, cu pereții plini de tablouri, cu mobile vechi și covoare. La Moscova, putea fi considerat luxos...

Cei doi prizonieri fură lăsați pe podeaua bucătăriei, după ce Leila, în marea ei bunătate, le dădu ceva de băut. Femeia se. Opusese cu îndârjire să le scoată sârma din jurul capetelor.

— Acum, abia s-au obișnuit cu ea, spuse Leila. Nu am chef de necazuri.

Într-adevăr, cei doi păreau ceva mai relaxați. Se simțeau mai bine aici, decât în uzina abandonată.

Malko îl sună pe Redd ca să-l asigure de succesul expediției sale. Americanul părea mai degrabă speriat. El îi ceru să treacă a doua zi pe la ambasadă ca să mai pună la punct câteva probleme.

— Acum ce facem cu ei? Îl întrebă Leila pe Malko.

— Vreau să-i interoghez, dar nu înainte de a le scoate sârma aceea oribilă.

Leila se execută în silă, declanșând urletele de durere ale prizonierilor, care rămaseră cu mâinile legate la spate. Păreau doi mielusei. Fură așezați în mijlocul salonului, pe covorul ros până la urzeală și interogatoriul începu.

— Cine sunteți voi? Întrebă timid Saitakov. Aveți de gând să ne predați Miliției?

— Asta depinde numai de voi doi, răspunse Malko. Dacă spuneți adevărul. Să o luăm de la început.

Saitakov vorbi primul.

— Ne-am cunoscut în armată, spuse el.

— Unde?

— În Ingușetia, în Al Doilea Corp blindat. Am fost demobilizați împreună. Am venit la Moscova acum șase luni,

în mod clandestin. Voiam să lucrăm cu niște prieteni la un garaj. Într-o zi, la *Mărgărita Cafe*, cineva ne-a vorbit despre un tip care plătea foarte bine pentru chestii speciale. Pe noi ne-a interesat treaba asta și am fost chemați acolo a doua zi. Ne aștepta cineva. Trebuia să-l recunoaștem după o țigară pusă în echilibru pe un pahar cu bere. Tipul era acolo. Ne-a spus că se numește Piotr. Era un rus puțin chel, cu ochi albaștri și cu un aer sever. M-am gândit că ar putea fi un fost ofițer. Ne-a explicat că face contrabandă între Moscova și Cecenia. Avea nevoie de șoferi și de oameni capabili să închirieze niște antrepozite pentru mărfurile sale. Nu voia să le ia pe numele lui. Ne-a promis la fiecare câte cinci mii de ruble. Trebuia să căutăm un camion gol în Ingușeția, la Nizram, să-l umplem la Moscova și să plecăm iar la Nizram. Dacă totul se petrecea cu bine, mai primeam încă zece mii de ruble când aduceam camionul înapoi.

— Nu l-ați întrebat ce vrea să transporte?

— Nu. Dar ne-a spus el că este vorba de zahăr...

— Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Ne-am dus după camion, pe care l-am garat într-un depozit de pe șoseaua Minsk, a cărui adresă ne-a dat-o Piotr. Un prieten de-al lui ne-a dat câte cinci mii de ruble și ne-a spus să dăm zilnic telefon până ne va spune când trebuie să plecăm cu camionul încărcat. Trei zile mai târziu, mi-a spus să fiu la nouă seara pe podul Slozovoi, la intersecția râului cu canalul. Piotr a sosit într-un 4x4. Am discutat în mașina lui. Ne-a spus că a intervenit ceva și că nu poate trimite imediat marfa în Ingușeția. Trebuia să găsim două antrepozite, de preferință în sud-estul orașului, la parter, unde să fie ușor de băgat marfa. Imediat după ce le-am fi găsit, trebuia să lăsăm un mesaj la antrepozitul din șoseaua Minsk. Ne-a dat bani pentru chirie și încă o mie de ruble la fiecare.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Malko.

— La începutul lui august. Ne-au trebuit zece zile ca să găsim localurile. Prietenul lui Piotr ne-a spus să venim să încărcăm camionul, ceea ce am și făcut.

— Ați putut vedea încărcătura?

— Da, erau saci cu zahăr, care purtau marca unei rafinării din Karacevo-Cirkizia.

— Ați încercat să deschideți vreunul?

— *Niet.* De ce?

În meserii ca acestea, curiozitatea era un defect foarte mare...

— Continuați.

Saitakov vorbi cu ochii în tavan:

— Am transportat sacii în cele două localuri și am adus înapoi camionul. Am primit încă două mii de ruble fiecare când i-am predat prietenului lui Piotr cheile celor două antrepozite. Asta a fost tot.

— Cum adică, „tot”? Întrebă Malko.

Caucazianul abia catadicsi să-l privească.

— Acum o săptămână, când am dat iar telefon, prietenul lui Piotr ne-a spus că trebuie să ducem camionul gol în Ingușeția. Aveam să mai primim încă două mii de ruble. Ne-am dus să-l luăm și ne-am îndreptat către șoseaua de centură MK. Am văzut că rezervorul de benzină era aproape gol. Cum Așemez cunoștea o stație de benzină unde puteam să facem plinul mai ieftin, am încercat să mergem acolo, dar am rămas în pană de benzină. Atunci ne-am dus să umplem o canistră pe undeva. Când ne-am întors, camionul era cuprins de flăcări.

El tăcu, uitându-se pieziș la Malko. Acesta simțea că se înăbușe de furie. În această poveste, fusese ignorat faptul că trei sute de oameni nevinovați fuseseră asasinați cu sălbăticie. Se hotărî să nu-și piardă cumpătul. Cu fruntea îngustă, cu părul nepieptănat și cu obrajii mânjiți de sânge, Mukhit Saitakov aștepta reacția sa.

— Așadar, nu v-ați uitat deloc în sacii aceea? mai întrebă Malko.

— Nu, erau cusuți cu fir metalic.

— Și chiar ați crezut că este vorba de zahăr?

Daghestanezul clătină din cap cu putere.

— Nu știu.

— Deci, după ce ați depozitat sacii în antrepozite, nu v-ați mai întors deloc acolo?

— *Niet!* făcură cei doi într-un singur glas.

— Dar nu v-ați pus întrebări când prima clădire a sărit în aer? De astă dată, fu Goceaiev cel care răspunse.

— Noi nu citim ziarele. Am auzit doar că a fost undeva o explozie. Nu am făcut nici o legătură.

Fericiți ce săraci cu duhul...

— Dar nici după a doua explozie nu ați făcut legătura?

— *Niet.*

Aveau ochii în pământ și se fereau să-l privească în ochi. Era evident că mințeau. Toată mass-media vorbise de cele două atentate. Ar fi trebuit să fie surzi ca să nu fie la curent. Leila izbucni, amenințându-i pe cei doi cu revolverul.

— O să-i omor cu mâna mea. Sunt doi mincinoși nenorociți!

Zgomotul făcut de piedica trasă păru să reactiveze cu brutalitate memoria lui Saitakov.

— *Pajaluista! Pajaluista!* Aveți dreptate. După cea de a doua explozie, ne-am dat seama despre ce era vorba, dar nu mai puteam face nimic. Prietenii noștri ne-au arătat fotografiile apărute în ziare. Dacă am fi fost la poliție, puteam fi acuzați noi. Așa că am încercat să ne ascundem la niște camioane, care așteptau să facă un transport în Ingușetia.

Malko îi privi cu atenție pe cei doi. Era limpede că mințeau. Cineva trebuia să activeze bombele. Unele mecanisme puteau fi programate și cu mai multe zile înainte, lucru puțin probabil în acest caz. Era una din două. Bombele fuseseră activate ori de ei, ori de cel care-i angajase, deși acesta nu s-ar fi expus în mod inutil. Era clar că cei doi nu și-ar fi mărturisit nici morți fapta. De altfel, nu aceștia îl interesau pe el acum. Erau niște brute, niște criminali abjecți, drojdia societății. Pe el îl interesa să afle cine îi plătise.

— Ați putea să-l recunoașteți pe acest Piotr?

Cei doi se uitară unul la celălalt, apoi Saitakov răspunse:

— *Da, da.*

— Aveți vreo posibilitate să dați de el? Vă mai amintiți ce mașină avea și ce număr?

— Era una mare, un 4x4, dar era noapte, pretinse Goceaiev.

— Nu ați bănuț nici o clipă că în mașina voastră putea fi o bombă și că puteați fi aruncați în aer o dată cu ea? insistă Malko. Acel bărbat trebuia să vă lichideze.

— Ca să fim sinceri, ne-am gândit, recunosc Goceaiev cu

o voce moale..

Malko făcea spume. Cum avea să-l găsească el pe acel individ, care avea niște semnalmente atât de vagi și un nume fals? Epuizat, el se hotărî să lase totul pe a doua zi.

— Întoarceți-vă la *Radisson*, o sfătui el pe Leila. Eu o să-i încui în bucătărie. Vă veți întoarce aici mâine.

— Nu, voi rămâne aici cu dumneavoastră, zise tânăra cecenă, cu un ton ce nu admitea replică.

Cei doi fură duși în bucătărie, unde se tolăniră pe dușumea ca niște animale. Malko se instala pe o canapea cu Makarov-ul pus la îndemână, iar Leila se retrase în altă cameră. Malko nu credea că ar fi fost posibilă o evadare. Unde puteau să se ducă fără documente, fără bani și cu aspectul pe care îl aveau? Malko nu avea nici cea mai mică idee ce putea face el în clipa aceea.

*

* *

Malko fu trezit în zori de Leila, care îi aduse o ceașcă de ceai tare. Cei doi ceceni dormeau duși. În bucătărie domnea o duhoare insuportabilă. Malko se gândi că organizatorul atentatului ar fi putut face parte dintr-unul din nenumăratele servicii secrete rusești. Exista și posibilitatea unui act dement. Moscova era plină cu dezaxați ce aveau suficiente cunoștințe ca să poată comite genul acesta de atentate.

Singura persoană care putea să-l ajute era colonelul Zdanovici. Era însă imprudent să-l sune la telefon. Mai potrivit era să treacă pe la Austin Redd, care ar fi putut să-l contacteze în mod oficial.

— Leila, zise el, eu mă duc la ambasadă. Ai grijă de prizonieri. Vreau să obții de la ei o declarație *scrisă*. Nu-ți este frică?

— Deloc, îl asigură fata cu o voce de gheață.

Malko intră în bucătărie, le spuse celor doi ce vrea de la ei și, în cele din urmă, spuse:

— Care dintre voi vrea să scrie? Celălalt va trebui doar să semneze.

— Eu, se oferii imediat Saitakov. Eu scriu mai bine decât incultul de Așemez. Ce aveți să faceți cu noi după asta? Dacă ne dați pe mâna Miliției, ne vor omorî...

— Vom vedea, răspunse Malko evaziv.

Când ieși din apartament, Saitakov începuse deja să scrie declarația.

*

* *

Austin Redd îl privea pe Malko de parcă ar fi fost diavolul în persoană... Faptul că fusese capabil să-i găsească pe cei doi teroriști, i se părea un adevărat miracol. Americanul era conștient de acest lucru, dar, din punct de vedere administrativ, treaba era dinamită curată: Malko, un agent CIA, ținea cu forța doi teroriști, într-o țară străină, exact în momentul în care aceștia erau căutați de toată lumea. Avea toate motivele să fie îngrijorat. După ce ascultă relatarea lui Malko, șeful centralei îndrăzni să-l întrebe:

— Cum vedeți dumneavoastră desfășurarea evenimentelor de acum înainte?

— Mai întâi, va trebui să-l identificăm pe Piotr. Altfel, tot ce am făcut până acum este în zadar.

— Și aveți vreo idee în privința asta?

— Nu. Doar să cer un sfat colonelului Zdanovici. Dar asta numai cu ajutorul dumneavoastră.

— Aveți de gând să-i spuneți adevărul?

— Sunt obligat. Nu aveți încredere în el?

Redd oftă.

— Cine poate ști? Totul s-a transformat într-un adevărat coșmar. Desigur, ați făcut o treabă formidabilă, dar vă jucați, cu focul. Treaba asta miroase a luare de ostatici. Noi suntem o agenție federală, nu Mafia.

— Ronald Goodwell, directorul Diviziei Operațiuni, a precizat că trebuie să-i găsim pe asasinii agenților noștri cu orice preț...

— Da, dar totul are o limită, protestă Redd. Dacă nu veți reuși să-l identificați pe Piotr în douăzeci și patru de ore, va trebui să le dați drumul celor doi, rugându-vă să nu fie prinși după aceea. Și să părăsiți Moscova.

— De acord. Sunați-l însă repede pe Zdanovici.

*

* *

La *Cafe d'Angleterre* era multă lume și Malko trebui să se

mulțumească cu o masă aproape de bar. Fascinat de cele auzite, colonelul Zdanovici nici nu se atinsese de paharul cu whisky.

— N-aș fi crezut niciodată că ați putea să-i găsiți pe cei doi criminali, făcu el plin de admirație. Eram sigur ca sunt deja departe, în Caucaz.

— Acum îl vreau pe acest „Piotr”. Aveți cumva idee, cine ar putea fi?

Serghei Zdanovici ezită puțin.

— O, nu, ar trebui să scotocesc puțin prin arhive. Acest lucru însă nu va trece neobservat și voi fi întrebat. Iar asta poate fi periculos.

Un nou obstacol în calea sa... în clipa în care Malko se lăsa pradă descurajării, colonelul spuse brusc:

— Cred că știu cine poate să vă ajute!

— Cine?

— Procurorul general al Rusiei, Iuri Skuratov. Cel care a fost suspendat din funcție de către Elțin, pentru că l-a atacat pe Simion Gurevici. A inițiat o anchetă lungă asupra tuturor apropiaților acestuia. Dacă printre ei se află așa-numitul Piotr, cu siguranță că îl va putea recunoaște.

— Cum pot ajunge la el?

Zdanovici zâmbi.

— Este poate singurul serviciu pe care pot să vi-l fac. Am posibilitatea să-l contactez.

— Când? Timpul mă presează.

— Mâine. Ne vom întâlni la ora zece la hotelul *Minsk*, de pe Tverskaia. Atunci veți avea răspunsul: pozitiv sau negativ.

*

* *

Malko dormise prost, fiind obligat să-i păzească pe cei doi teroriști în timpul în care Leila se afla la *Radisson*. Confesiunea lui Saitakov umplea opt pagini. Era plină cu greșeli de ortografie, dar purta semnăturile celor doi. Așezez Goceaiev gemea întruna, din pricina răniilor de pe obraz care se infectase. În cursul după-amiezii. Leila fusese nevoită să respingă o îngrijitoare, plină de zel, care insistă să facă, curățenie în apartament. Era timpul să o ia din loc... El opri mașina în fața hotelului Minsk, rezervat celor care nu voiau

să plătească mai mult de cincizeci de dolari camera. Aici, totul rămăsese ca pe vremuri. Holul era slab iluminat, de îți venea să te spânzuri. Serghei Zdanovici îl aștepta într-un bar pustiu, cu mobila neagră de murdărie.

— Iuri Skuratov vă așteaptă la ora două, îl anunță colonelul din FSB.

Dintr-o dată, Malko se simți ca într-un palat din *O mie și una de nopți*...

— Cum ați reușit?

— L-am spus că sunteți un anchetator american în căutare de informații în legătură cu Simion Gurevici. A fost suficient. Locuiește în sudul Moscovei, dincolo de MK, în Arhanghelskoie, într-un parc închis, cu reședințe VIP. Vă urez mult noroc. Stă în vila cu numărul 47.

*

* *

Vila cu numărul 47 era o construcție de cărămidă, mai degrabă modestă și destul de urâțică, cu un acoperiș de țiglă, aproape acoperită de verdeața parcului locuit de activiști. La intrarea în parc, un milițian îi îndruma pe vizitatori cu ajutorul unui plan. Pe alei, era bătrâni care păreau destul de plictisiți. Locul semăna mai mult cu o instituție geriatrică.

Îndată ce Malko sună la ușă, aceasta se deschise și, în prag, apăru un bărbat cu chipul jovial, cu părul cărunț, îmbrăcat în cămașă. Era chiar fostul procuror general al Rusiei, ce fusese suspendat după ce emisese un mandat de arestare împotriva lui Simion Gurevici. El îl invită pe Malko într-un salon. Acolo, Malko îi spuse că îi caută pe autorii atentatului din Monte Carlo..

— Zakaiev lucra într-o operațiune de spălare a banilor, spuse ex-procurorul, încântat de ocazie. Lucra pentru multă lume, dar mai ales, pentru „Familie”, clanul președintelui. Probabil și-a vârat mâna în bani și din cauza asta l-au eliminat... Am auzit de acel atentat.

Ignora însă adevăratul motiv al eliminării lui Zakaiev.

— O cunoașteți pe Elena Ivanovna Sudalskaia? întrebă Malko.

Procurorul se strâmbă dezgustat.

— Este o femeie periculoasă. Este o fostă prostituată. A fost amanta lui Grigori Iabloko, iar apoi, a lui Simion Gurevici. S-a întors în Moscova?

— Așa cred, zise Malko. Credeam că îi cunoașteți bine pe cei din anturajul lui Gurevici...

Procurorul zâmbi cu amărăciune.

— Asta este, sau mai degrabă, a fost meseria mea: mai mult de doi ani i-am tot anchetat. Gurevici are oameni infiltrați peste tot, îl cunoaște pe Șamil Basaiev și pe alți bandiți ceceni.

Malko simți că se apropie de foc. În cele din urmă, zise:

— Sunt sigur că unul ca el are un sistem de protecție deosebit.

— O, bineînțeles, are o grămadă de gărzi de corp.

— Cine este șeful lor? insistă Malko.

După ce se gândi un pic, procurorul spuse cu o ușoară ezitare în glas:

— Este cineva în care are o mare încredere. Un vechi ofițer din „Spetnaț”. Cred că mai este și acum în funcție. Vine din GRU unde a lucrat în Primul Directorat și cred că a fost în post la Lisabona, în 1989, ca adjunct al atașatului militar.

— Este vorba de un ofițer?

— De un fost ofițer. Ca foarte mulți, el și-a dat demisia în 1991. A luat parte la lovitura de stat împotriva lui Boris Elțin. De atunci lucrează pe cont propriu.

— Cum se numește?

— Așteptați puțin. Mă duc să caut în dosarele mele.

El ieși din cameră și reveni peste câteva minute cu o fișă în mână.

— Iată. Maxim Gogorski, născut în Kazahstan în 1942, a demisionat din GRU în 1991. Cred că Gurevici l-a folosit în operațiuni clandestine legate de armată. Se pare că el a fost cei care a antrenat oamenii lui Basaiev, la ordinul lui Gurevici.

— Cum arată acest bărbat? procurorul se încruntă.

— Nu l-am întâlnit niciodată. Am văzut doar niște fotografii. Este înalt, subțire, mai degrabă chel, cu ochi reci și chipul sever.

Portretul făcut semăna perfect cu descrierea făcută de cei

doi prizonieri. Malko puse o ultimă întrebare.

— Unde locuiește acesta la Moscova?

— Nu știu. Nici măcar nu știu dacă mai lucrează pentru Gurevici. Din păcate, eu nu am cum să vă ajut. Telefonul îmi este ascultat și am fost scos din funcție.

*

* *

De data asta, Austin Redd nu-și mai ascundea bucuria. Din clipa în care Malko îi dădu vestea identificării lui Piotr, începu să trimită telegrame în toate părțile: în Franța, în Italia, la Langley, la Centrala CIA din Lisabona, ca să stabilească profilul complet al lui Gogorski.

Le mai rămânea să afle unde locuiește la Moscova, treabă destul de dificilă și delicată. În nici un caz, nu puteau să-l întrebe pe șeful FSB-ului. Unul dintre adjuncții lui Redd stătea la telefon, încercând cu ajutorul cărții de telefon, să-i găsească pe vechii tovarăși din GRU ai acestuia. El îl cunoștea pe un vechi ofițer din Centrul de informații militare, care devenise ziarist și care era informatorul CIA.

Malko tocmai se pregătea să o sune pe Leila, care se întorsese să-i supravegheze pe cei doi teroriști, când Austin Redd pătrunse în birou cu un aer triumfător.

— L-am găsit pe Maxim. Gogorski! făcu el. Locuiește într-o vilă în Jukovska și lucrează în mod oficial ca șef al securității societății Kamaz.

Era principala societate a lui Simion Gurevici...

Capitolul XIX.

Maxim Gogorski coborî treptele de lemn alunecoase ale vilei sale, cu o încetineală mai mare decât de obicei. Parcă avea plumb în picioare. Fusesse convocat de patronul său, Simion Gurevici și se întreba dacă va fi în stare să iasă basma curată. Gurevici ar fi fost capabil să-l și împuște într-un moment de furie. Prea știa multe dintre matrapazlâcurile lui...

Fostul ofițer din GRU se strecură la volanul mașinii sale și porni motorul. Ca întotdeauna, era înarmat cu un Colt 38, cu țeava scurtă. De când dispăruseră Saitakov și Goceaiev, se perpelea ca pe jăritic. Toate încercările sale de a le da de urmă eșuaseră cu incidentul din strada Krasnovarskaia. Un lucru era însă sigur, ziarele nu vorbiseră decât de doi morți, amândoi, identificați: directorul unei societăți de transport și paznicul. Cât despre cei doi fugari, nici o vorbuliță. Nu-i mai rămânea decât să se roage ca cei doi să fi reușit să fugă în Caucaz. Cu toate acestea, Gogorski nu putea fi sigur de nimic, simțind în permanență blestemata sabie a lui Damocles deasupra capului său...

FSB și MDV nu mai vorbeau despre suspecti, crezându-i morți... Un tur rapid făcut la gara din Kazan îl convinsese că nu se luase nici o măsură de filaj. În drum spre Jukovskaia, se gândi că, la urma urmelor, dracul nu era chiar atât de negru.

Sunetul unei sirene și semnalele unor faruri îl determinară să tragă pe dreapta. Un lung convoi de mașini ce înconjurau un Mercedes negru, cu geamuri fumuri îl depăși. Era Mercedesul lui Boris Elțin, cu un fanion pe aripa stângă, semn al puterii țarului. Gogorski zâmbi. Era mai mult ca sigur că președintele nu se afla în mașină. De multă vreme, Kremlinul obișnuia să organizeze genul acesta de convoaie fantomă, care să convingă vulgul că Elțin se duce zilnic la Kremlin. În clipa când ajunse pe Jukovska, văzu o mașină care plecă din parching și se luă după el. Faptul nu era prea tulburător, cu toate astea, al șaselea simț îl avertiză. Timp de câteva secunde, observă vehiculul prin oglinda retrovizoare. Era o

marcă străină, dar nu putea să-l vadă pe cel de la volan, din cauza reflexelor de pe parbriz. La un moment dat însă, mașina îl depăși și dispăru.

*

* *

Malko se simți mai liniștit când ajunse în centrul Moscovei. Partea cea mai delicată a filajului fusese pe strâmta stradă Jukovska.

Leila îi supraveghea pe cei doi derbedei, blânzi ca doi mieluși, în apartamentul din Armanski Pereulok. Dacă ar fi fost după ea, ar fi trebuit de mult să le tragă câte un glonț în cap, în fundul unei păduri.

După ce trecu peste râul Moscova, Malko se îndreptă către sud. Recunoscu Novokurnetkaia, unde avusese loc întâlnirea cu Simion Gurevici. Gogorski își parcă mașina Neva, în fața hotelului particular al miliardarului, în spatele unui Cadillac Saville. Salutat cu respect de gardienii de pe trotuar, fostul ofițer pătrunse în clădire.

Malko își continuă drumul liniștit. Acum era convins că Gogorski lucra în continuare pentru Simion Gurevici. Atunci îi veni o idee Maxim Gogorski nu venise degeaba aici. Malko se gândi că ar avea ceva timp ca să mai facă o mică manevră...

*

* *

Maxim Gogorski văzu mina posomorâtă a șefului său. Gurevici, îmbrăcat cu un pulover negru și cu o haină neagră, era palid la față și privea în gol. Așezat în capul mesei lungi de conferințe din biroul său particular, fără ferestre, își concediasse colaboratorii ca să rămână singur cu vizitatorul său. Acesta încercase să-i mai ridice un pic moralul. După el, problema Saitakov-Goceaev era ca și rezolvată! Fiind declarați morți, poliția nu-i mai căuta și nici americanii. Oricum, aceștia erau cu siguranță în munții lor. Cei doi nu aveau cum să facă o legătură cu numele lor. Simion Gurevici era un adevărat ghem de nervi. Se vedea că îl ascultă cu atenție, încercând se evalueze tot ce îi povestea omul său de încredere.

*

* *

Malko ajunse în cele din urmă pe Armanski Pereulok. Cu greu reuși să-i scoată pe cei doi din apartament. Bandiții erau absolut convinși că îi duce să-i execute într-un loc retras. Malko fu nevoit să se jure că vrea să-i ducă să-l identifice pe bărbatul cu care avuseseră contact. Ca să nu iasă prea mult în evidență, Malko fu nevoit să-i dezlege. Cei doi erau însă morți de frică.

După ce dădu un ocol pe strada Novokurnetkaia, Malko opri mașina în fața bisericii, aproape de clădirea în care intrase Gogorski. Treaba asta era extrem de riscantă, dar nu avea de ales.

— Fiți atenți la ușa aceea, le explică Malko celor doi prizonieri. Dacă îl recunoașteți pe Piotr, să-mi spuneți.

*

* * *

— Ești absolut sigur că nu există nici o posibilitate de a-i găsi pe cei doi? Întrebă Simion Gurevici cu neliniște în glas.

— Nici una, spuse Gogorski. Am scotocit tot orașul. Cunosc o mulțime de lume. Am lichidat chiar și o ascunzătoare unde s-ar fi putut refugia. Fără succes însă. Ei s-au întors cu siguranță în Caucaz și nu vom mai auzi iar de ei.

Simion Gurevici îl fixă ironic.

— Poți să te juri pe sfintele icoane?

Maxim Gogorski rămase mut în fața acestei dovezi de rea credință... Cât despre Simion Gurevici, el nu mai voia să audă de această afacere. Chiar de la început, avusese numai necazuri. Nu avusese niciodată intenția să-i ucidă pe americani, la Monte Carlo. A fost o adevărată încurcătură... Dar după ce se întorsese la Moscova, totul mersese pe dos. Scoase un oftat prelung.

— *Harașo*, să zicem că ai dreptate. Să nu mai vorbim de afacerea asta.

El își sună secretara, care deschise ușa să-l conducă pe Maxim Gogorski. Acesta traversă barul, unde o târfă blondă mesteca chewing-gum urmărind ORT, canalul finanțat de Gurevici. Stătea acolo în cazul în care miliardarul ar fi avut chef de carne proaspătă. În timp ce traversa saloanele imense și pustii, Gogorski jubila în sinea lui. Patronul său îl credea. Ieși din clădire cu inima ușoară.

De mai bine de o jumătate de oră, din clădire ieșiseră o mulțime de persoane. Cum apărea cineva, Malko întreba dacă nu este Piotr. Răspunsul fusese invariabil „niet”. Ușa se deschise din nou. De astă dată, era Maxim Gogorski. Malko încercă să-și păstreze calmul. Mukhit Saitakov făcu un salt, întinzând mâna către trotuarul din fața lui.

— Este el! Este Piotr!

Așemez Goceaiev îi întări imediat spusele:

— Da, da, este chiar Piotr.

Maxim Gogorski se opri câteva clipe, privind în jur, înainte să se îndrepte către mașina lui.

Se urcă în Neva și, cu un scrâșnet de pneuri, țâșni din loc. Cei doi prizonieri erau ca doi iepuri speriați. Leila zice:

— Îl urmărim?

— Nu este nevoie, zise calm Malko. Să mergem la apartament. După aceea, trec pe la Austin Redd. Cred că am făcut un pas important.

*

* *

Șeful centralei strălucea de bucurie, cu un vraf de documente primite chiar în acea dimineață.

— Ați câștigat jackpot-ul! făcu el. Iar noi am descoperit că Maxim Gogorski a fost pe fir în atentatul de la Monte Carlo. El a rezervat un bilet de avion pe distanța Milano-Geneva, iar de acolo, Geneva-Zurich-Moscova. Am aflat că a stat în două hoteluri de pe Coasta de Azur, înainte de atentat. Și-a folosit cartea de credit. Langley a descoperit o fotografie din Portugalia, făcută de un agent de-al nostru. Este suficient să le fie arătată celor din Monte Carlo.

— Superb, făcu Malko încântat. Cât despre mine, sunt sigur că el este cel care a organizat atentatele din Moscova. Și am și doi martori.

El îi relată americanului ultimele evenimente și încheie:

— De acum, ancheta noastră poate fi considerată ca și terminată. Știm cine a executat cele trei atentate. Avem martorii necesari și indicii materiali ca să putem dovedi totul.

— Într-adevăr, făcu americanul.

— Și mai știm că Gogorski lucrează pentru Simion Gurevici. Așa că avem un dosar bine aranjat, din punctul

nostru de vedere. Nu este însă de ajuns pentru un tribunal. În plus, ne aflăm în Rusia, unde Gurevici este protejat de Kremlin. El poate să blocheze orice acțiune judecătorească, cum a mai și făcut. Prizonierii noștri pot fi cu ușurință lichidați sau anihilați...

— Unde vreți să ajungeți? Întrebă Redd.

— Vreau să spun că, în ciuda certitudinii noastre, nu putem rezolva problema în justiție. Desigur, am putea apela la un tribunal francez sau american și să obținem o condamnare prin contumacie, dar în acest caz, ei nu vor mai scoate capul din Rusia, rămânând astfel la adăpost. Ca în cazul lui Radovan Karazici sau Slobodan Miloșevici.

Austin Redd păstră uri lung moment de tăcere înainte de a recunoaște:

— Sunt obligat să fiu de acord cu acest punct de vedere. Pentru noi, este ceva extrem de frustrant. Asta înseamnă că toată truda dumneavoastră a fost în zadar?

— Nu în mod absolut necesar, îl corectă Malko. Este adevărat că noi suntem adepții aplicării legii. Cu toate acestea, există anumite circumstanțe în care aplicarea legii nu poate rezolva lucrurile. Dumneavoastră vreți să vă răzbunați agenții, așa cum vreau și eu și să recuperați acele documente pentru care au murit aceștia. Deținătorul lor ar putea fi favorizat pentru următoarele alegeri, nu-i așa?

— Știu acest lucru, îi tăie vorba cu un gest de nerăbdare americanul. Aveți vreo idee despre cum am putea ieși din acest impas?

— Da, răspunse Malko.

Capitolul XX.

— *Gospodin* Gurevici vă așteaptă? Întrebă cu un aer neîncrezător gorila din fața hotelului particular.

— Nu, răspunse Malko. Dați-i însă cartea mea de vizită, cred că mă va primi.

Gardianul se duse să predea mesajul și imediat apăru un tânăr cu ochelari, foarte politicos, care se scuza.

— Domnul Gurevici vă roagă să-l scuzați, dar este într-o conferință. Nu ați putea reveni mâine?

— Vă rog să-i transmiteți că vreau să-i vorbesc despre Maxim Gogorski. Astăzi ar fi de preferat...

Secretarul dispăru, lăsându-l pe Malko la intrare, împreună cu gorila. Când reapăru, părea la fel de indiferent.

— Domnul Gurevici vă așteaptă...

Malko îl urmă, străbătând saloanele și încrucișându-se cu un alai ce tocmai ieșea din birou. Finanțistul fusese cu adevărat într-o reuniune. El îl întâmpină pe Malko cu o deosebită căldură și îl pofti să se așeze la lungă masă de conferințe. Gurevici arbora un zâmbet strepezit. Era tras la față și avea cearcăne mari sub ochi.

— Vă mai amintiți de ultima noastră conversație? făcu el cu o voce prefăcut triumfătoare. Vă anunțam în legătură cu sosirea la Moscova a unui comando cecen, pregătit să organizeze atentate. Din nefericire, presupunerea mea s-a adeverit. Principalii vinovați sunt morți, așa cum ați putut citi deja în presă.

— Se pare că sunteți foarte bine informat, recunosc Malko cu ironie în glas. Este și normal, pentru că acel comando se afla chiar sub ordinele dumneavoastră.

— Poftim? tresări miliardarul.

— L-am găsit pe cei doi fugari, pe Mukhit Saitakov și pe Așemez Goceaiev. Ieri am stat împreună cu ei în fața acestei clădiri și l-au identificat în mod oficial pe bărbatul care i-a contractat pentru cele două atentate din Moscova. Ei îl cunoșteau doar sub numele de Piotr, dar în realitate se numește Maxim Gogorski. Este vorba chiar de șeful

securității firmei dumneavoastră.

Malko văzu cum bărbatul din fața lui face fețe-fețe. Cu chipul descompus, rusul abia reuși să îngaime:

— Sunt, sunt niște minciuni sfruntate, niște calomnii. Maxim este un vechi ofițer din armata sovietică, un bărbat foarte cinstit și foarte devotat.

— Nici nu mă îndoiesc că e devotat, confirmă Malko. Ca să nu mai pierdem timpul, vă rog să luați cunoștință de acest dosar.

El împinse spre Simion Gurevici un dosar roșu și începu să contemple portretele agățate pe pereți, în timp ce rusul își scoate ochelarii.

Malko adusese cu el dosarul întocmit de CIA cu privire la atentatul de la Monte Carlo, în care era implicat Gogorski. Din dosar nu lipseau declarațiile celor doi prizonieri, completate ulterior cu recunoașterea lui Piotr în persoana celui ce ieșise din hotelul particular ai lui Simion Gurevici. În încăpere se așternu liniștea, apoi Gurevici închise dosarul, își scoase ochelarii și oftă.

— Nu pot să cred ochilor. Pot să fotografiez aceste documente?

— Nu este necesar. Vi le las dumneavoastră.

Gurevici încerca cu greu să-și recapete sângele rece. Era total destabilizat.

— Îl voi convoca pe Gogorski chiar azi, zise el. Trebuie să-mi dea o explicație. Dacă este adevărat, ar fi cu adevărat monstruos...

— Într-adevăr. De altfel, ambasadorul Statelor Unite la Moscova va comunica ministrului rus al Afacerilor externe aceste piese, împreună cu mandatul internațional de arestare emis împotriva lui Maxim Gogorski de către autoritățile americane. Tot el va anunța și mass-media, pentru ca această afacere să nu rămână îngropată... Americanii țin foarte mult să știe cine i-a dat ordin lui Gogorski să comită aceste atentate. Suntem în posesia analizelor care au dovedit că același tip de explozibil a fost folosit și în atentatul de la Monte Carlo.

— Cine a făcut aceste analize? Este o cacialma!

Brusc, pojghița de nevinovăție crăpase. Ochii negri ai

rusului scăpărau de ură.

— Societatea *Rosvoorujenie*.

Miliardarul se gărbovi brusc. Șocul era prea mare.

Malko se ridică în picioare și conchise cu o ironie și mai marcantă.

— Sunt dezolat că vă aduc vești atât de proaste.

— Luați loc! făcu Simion Gurevici cu vocea uscată.

După ce Malko se așează iar pe scaun, rusul îl întreabă privindu-l țintă în ochi:

— Ce doriți *cu adevărat*?

Pulsul lui Malko se ridică ușor. Sosise momentul cel mai delicat. El răspunse cu o voce calmă:

— Ideal ar fi ca să vă aducem în fața justiției ca să răspundeți pentru aceste crime, domnule Gurevici. Dar nu sunt chiar așa de naiv. Aici, vă bucurați de o protecție ce va face aproape de neatins. S-a mai întâmplat și altădată. Aveți un pașaport israelian și puteți oricând să vă refugiați în Israel, de unde nimeni nu v-ar extrăda. Mai mult, noi nu suntem siguri că ați vrut cu adevărat moartea celor cinci agenți americani din CIA. Cât despre cele două atentate comise la Moscova, ele nu intră sub jurisdicția noastră. — Deci am putea să vă acordăm beneficiul îndoielii.

— Asta vrea să însemne că...?

— Noi vrem ca Maxim Gogorski să plătească pentru această crimă. Dacă va fi cazul, vom considera afacerea ca încheiată, în ceea ce ne privește, iar documentele pe care vi le-am arătat vor fi clasate și închise în arhivele noastre. Nu putem aștepta însă prea mult. Vă putem acorda maximum patruzeci și opt de ore. Ar fi o greșeală foarte mare ca în acest răstimp Maxim Gogorski să dispară.

Malko se ridică. Nici nu ajunsese bine la ușă, că Gurevici spuse:

— Voi studia acest dosar cu foarte mare atenție.

El îl conduse afară. Când ajunsese în stradă, Malko își spuse cu satisfacție că bătuse primul cui în coșciugul lui Gogorski. Era doar începutul sfârșitului.

*

* *

Ușa se trânti mai tare ca de obicei, fapt ce o făcu pe Elena

să tresară. Când Simion era nervos, era semn rău... El apăru în living ca o furtună, își aruncă servieta de piele pe canapeaua Versace, apoi merse către barul lăcuit cu negru și își umplu un pahar cu Defender „Vechi de cinci ani”, după care se lăsă să cadă alături de ea, cu chipul posomorât. Elena tocmai alesese câteva mobile din catalogul lui Claude Dalie, dar se gândi că nu era momentul potrivit să atace subiectul acesta.

— Ticălosul de Maxim m-a băgat în c...! făcu el negru la față.

— Cum se poate așa ceva, doar este un om extrem de devotat!

Simion îi povesti totul. Elena nu părea deloc surprinsă. Americanii erau puternici. Ea nu-l compătimea pe Gogorski, care era singura persoană ce ar fi putut-o implica în atentatul de la Monte Carlo. Cu un zâmbet forțat, spuse:

— Totul se va termina cu bine! Gogorski știe?

— Din fericire, nu.

— Atunci, nu se va întâmpla nimic dacă vom acționa repede. El se întoarse către ea.

— Am nevoie de tine.

— Îți stau la dispoziție, făcu ea cu simplitate. Tocmai voiam să fac ceva cumpărături...

Simion cunoștea gustul Elenei pentru bijuterii, mai ales pentru cele scumpe. Deși eliminarea lui Gogorski nu rezolva toate problemele, avea prioritate.

— Vreau să deschid o cutie cu caviar, propuse tânăra femeie. Tocmai am primit-o din Kazahstan.

— Mai degrabă aș vrea niște heringi, zise Simion Gurevici, care își păstrase gusturile simple din tinerețe.

*

* *

Elena fuma o țigară Sabranie, rezemată de urî sicriu italian care se vindea pentru enorma sumă de o mie cinci sute de dolari. Era un lux rezervat numai mafioților. Rușii obișnuți erau îngropați în sicrie făcute din carton și hârtie. Magazinul de Pompe funebre din Bolșaiasevițkaia nu arăta cine știe ce. Plafonul putea fi atins cu mâna, iar sicriile erau puse unele peste altele. Biroul era undeva, în fundul curții, unde trei

bătrânele făceau coroane de flori cât era ziua de lungă. Elena se uită la ceasul ei Breitling, al cărui ecran era înconjurat cu diamante. Maxim Gogorski întârzia la întâlnire. Cuprinsă de o bruscă neliniște, ea îl sună pe Simion la telefonul portabil.

— Nu te neliniști, răspunse acesta. Vine tocmai din Jukovska și drumul este foarte aglomerat, o asigură miliardarul.

În ajun, Elena îl sunase pe Gogorski la el acasă. Îl anunțase că Grigori Iabloko se află în mod excepțional la Moscova și că îl așteaptă în locul obișnuit.

Mafiotul rus avea un lanț de magazine de pompe funebre, rezervate bogătaşilor și mafioților. La fiecare „reglare de conturi” avea un câștig substanțial. Ori de câte ori sosea la Moscova, avea grijă să adune banii lichizi obținuți din afaceri și își întâlnea colaboratorii. Elena tresări.

Ușa de la stradă se deschise scârțâind. În prag se ivi silueta lui Maxim Gogorski. Clipind din cauza întunericului dinăuntru, el închise ușa în urma lui.

— Maxim, ai întârziat! strigă Elena înaintând spre el.

— Da, știu. Peste tot sunt puncte de control. Am pierdut o grămadă de timp pe Kutuzovski. Grigori a sosit?

— Da, te așteaptă în birou.

El se opri lângă ea și-i spuse zâmbind:

— Arăți de milioane în dimineața asta.

Elena era îmbrăcată cu un mantou ușor, foarte lung, cu buzunare mari și, pe dedesubt, se zărea o fustă extrem de scurtă. Ea îi făcu loc să treacă.

— *Pajaluista.*

El se strecură printre mormanele de sicrie. Imediat, Elena scoase din buzunar un mic revolver Smith & Wesson, de calibrul 38. Întinse brațul și trase un glonț în ceafa lui Gogorski. Acesta se prăbuși fără să scoată nici un strigăt. Calmă, Elena se apropie de el și îi mai trase două gloanțe, sfărâmându-i craniul. O baltă mare de sânge se lăți pe podeaua murdară. Elena vârî arma încă fumegândă înapoi în buzunar și strigă:

— Sașa! Vladimir!

Din birou, se iviră cei doi bodyguarzi ai lui Gurevici. Elena le arată un sicriu somptuos din stejar, cu un capac din două

părți, dintre care, una transparentă, pentru ca să se poată vedea chipul mortului.

— Puneți-l înăuntru, le ordonă ea.

Cei doi apucară cadavrul și îl aruncară în sicriu. Elena avu grijă să-l scotocească peste tot, apoi fu pus capacul.

— Să-l duceți direct la crematoriu, mai spuse ea, întinzându-le un teanc de bancnote. După aceea, duceți-i mașina la el acasă.

Gorilele ridicară sicriul și ieșiră în stradă. Camioneta lor era parcată lângă trotuar. Nimeni nu-i remarcă. Era perfect normal să vezi cum se încarcă un sicriu într-o mașină, în fața unui magazin de pompe funebre. Elena își aprinse o nouă țigară și formă numărul amantului ei.

— Totul este în regulă, zise ea. Prietenul nostru a plecat chiar acum.

— *Harașo!* Făcu Gurevici cu ușurare în glas. Vino repede înapoi.

Pentru această expediție, îi dăduse Mercedesul său, fără șofer. Era pentru prima dată când Elena omora pe cineva, dar ea găsi că este extrem de simplu. Ca în filme. Chipul zdrobit al lui Gogorski nu o impresionase deloc. Era adevărat că nici prea sensibilă nu era. În plus, trebuise să-l lichideze pe singurul martor capabil să o învinovățească în mod direct.

În curte, cele trei băbuțe aranjau coroane de flori, neobosite. Elena li se adresă veselă:

— *Da svidania, babușki!*

— *Da svidania, gospodina!* făcură femeile într-un glas.

Ele auziseră împușcăturile, dar nu erau plătite ca să pună întrebări. Având în vedere numărul impresionant de întreprinderi care își plăteau personalul în natură, ele preferau rublișoarele decât sicriile.

*

* *

Elena se opri brusc la ieșirea din magazin. Lângă mașina ei, era oprită o mașină, iar la volan stătea un bărbat. Un val de adrenalină îi inundă trupul. Ce căuta acolo? Și de ce? Dacă a auzit împușcăturile? Înnebunită de spaimă, Elena rămase împietrită. Apoi își dădu seama că mașina cu sicriul plecase, ca și mașina lui Gogorski și se mai liniști puțin. Nu

era mortul, nu era nici crima. Prefăcându-se că nu-l vede, ea se îndreptă către Mercedes. Agentul CIA se dădu jos din mașină și se îndreptă către ea.

— Văd că frecvențați locuri deloc vesele, Elena, remarcă el cu un ton glumeț.

Ea îi adresă surâsul ei cel mai devastator.

— A trebuit să comand un sicriu pentru un prieten care tocmai ne-a părăsit. Dar ce faceți dumneavoastră aici?

— Vă așteptam. Nu doriți să-mi acordați un minut?

Elena făcu o mutrică sexy, blestemându-l în sinea ei.

— Un minut, nu mai mult. După aceea, merg la „bănia”. Vreți să urcați în mașina mea?

Mai avea trei cartușe în revolver. Dacă tipul încerca să o enerveze, putea să scape ușor de el.

— Aș prefera să stăm în mașina mea, făcu Malko. Este mai sigură.

— Mai sigură?

— Vă voi explica mai târziu.

— *Harașo.*

Malko îi deschise portiera, apoi se instala la volan. Se aflau la vreo treizeci de metri de Mercedes. Elena își aprinse o altă țigară și întrebă:

— Ce doriți de la mine?

— Vreau să vă fac un mare serviciu.

— Un serviciu?

— De ce?

— Pentru că și dumneavoastră tocmai mi-ați făcut unul, îl răspunse Malko cu un zâmbet rece.

— Eu?

— Da. L-ați asasinat pe Maxim Gogorski. Pe asasinul celor cinci americani. Bărbatul pe care ar fi trebuit să-l lichidez eu. L-am văzut sicriul. Iar mai devreme, am auzit cele trei împușcături. Bravo!

Ea se uită la el împietrită. Cu greu, reuși să articuleze:

— Nu știu despre ce vorbiți. Eu nu am omorât pe nimeni. Indexul ei era crispat pe trăgaciul armei, în fundul buzunarului.

Malko făcu un semn de nerăbdare.

— Nu are importanță, Elena. Pentru că m-ați scăpat de

Gogorski, am vrut doar să vă avertizez că sunteți următoarea pe lista neagră...

Ochi femeii se îngustară, iar ea întrebă cu o voce răgușită:

— Ce vreți să spuneți?

— Prietenul dumneavoastră, Simion, cel care v-a cerut să-l uciideți pe Maxim Gogorski, credeți că vă vrea binele?

Ea nu mai avu timp să-i răspundă. O explozie puternică zgudui strada. Mercedesul ei fusese aruncat în aer, cuprins de flăcări. Albă ca ceara, Elena privea nemișcată la ceea ce mai rămăsese din eleganta mașină.

— Iată pentru ce nu am vrut să mă urc în mașina dumneavoastră, făcu Malko. Erați programată să săriți în aer în apropiere de pod. Știam că uneori mai poți scăpa din astfel de atentate, dar într-o stare destul de proastă. Ar fi fost păcat pentru o femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră.

Lividă, cu maxilarele încleștate, Elena își privea mașina care ardea. Se auzi o sirenă de pompieri apropiindu-se. De jur-împrejur începură să se adune mai mulți gură-cască. Malko porni motorul și demară, ocolind epava cuprinsă de flăcări.

— Vă conduc eu, zise el. Din păcate, cred că la viitoarea încercare nu vor mai da greș. Reprezentați un risc prea mare pentru Simion Gurevici. Tipul vrea să doarmă liniștit, ar trebui să-l înțelegeți și pe el...

Elena avu nevoie de cinci minute până să poată deschide gura.

— Unde mă duceți?

— Acolo unde doriți. Poate că vreți să mergeți în Novokurnetkaia?

— Dar dacă tot ce spuneți este adevărat, el mă va uide! protestă Elena.

— Este o ipoteză foarte probabilă, dar nu eu am obligația să veghez asupra dumneavoastră.

Îngrozită, Elena îl apucă de braț.

— Așteptați! Opriti mașina!

El se supuse, oprind lângă trotuar. Ea își scoase o țigară, pe care o aprinse cu o mână tremurătoare, apoi îl întrebă:

— Cum de ați știut?

— Foarte simplu. Vă supraveghez de ieri seară, după vizita

făcută la Gurevici, în care i-am spus că l-am identificat pe Maxim Gogorski. Eram sigur că vă va cere să-l eliminați. Și că avea să facă același lucru și cu dumneavoastră. Trebuia să termine odată cu toată această poveste nefericită. Azi-noapte, cineva a montat ceva sub mașina dumneavoastră. Am fost însă sigur că nimic nu se va întâmpla mai înainte să vă îndepliniți misiunea. Acum, o femeie prevenită, face cât două. Presupun că aveți posibilitatea să vă apărați.

Eleva strivi țigara cu furie. Chipul îi era urât de un rictus.

— Nu, zise ea.

— În cazul acesta, ar trebui să fugiți.

— Ați accepta să mă protejați? Îl întrebă ea cu brutalitate.

— Tocmai v-am spus că nu este meseria mea....

— Vorbesc de o protecție adevărată, așa ca în filme.

— Adică?

— Știți prea bine. Prietenii americani pot face ceva.

— De ce ar face-o?

— Pentru că eu am niște informații care i-ar putea interesa.

— Ce anume?

— Datele pe care le așteptau de la Igor Zakaiev. Cele pentru care a fost eliminat. Am acces la seif și am și cheia. El mi le-a încredințat mie...

Malko o privi gânditor.

— Este o precauție care vă va salva poate viața, Elena. Văd că înțelegeți foarte repede.

— Duceți-mă la Ambasada americană, zise femeia cu o voce ștearsă. Imediat.

*

* *

Hotelul *Dolderera* la fel de liniștit, izolat în mijlocul copacilor de pe o colină din Zurich. Malko își ridică paharul cu șampanie în direcția Elenei, care stătea în fața sa.

— În sănătatea dumneavoastră, Elena. Pentru un nou început!

În marea sală de mese, de la ale cărei ferestre se putea admira o minunată panoramă a orașului, era puțină lume. Sosită în ajun cu un Falcon 2000 aparținând CIA, Elena ieșise din Rusia cu un pașaport fals, însoțită de „baby-sitter”. Nici

nu mai trecuse pe la ea pe acasă înainte de a-și părăsi țara. Pentru cei de acolo, era ca dispărută de pe fața pământului, ca și cum ar fi plecat pe o altă planetă. Ea nu știa că aruncarea în aer a Mercedesului ei fusese o înscenare pusă la cale de Malko, bomba fiind montată de un om din CIA, în timpul nopții. Bomba fusese programată ca să explodeze la momentul potrivit. Încă de la începutul anchetei. Malko și CIA știau că ea avea acces la prețioasele documente, dar nu aveau cum să o constrângă ca să le predea.

Malko își mai turmă puțin Taittinger Comtes de Champagne Rose 1993. La o masă din apropiere, patru bărbați tocmai terminau de mâncat. Erau cei patru „baby-sitter” care a doua zi trebuiau să o conducă pe Elena către noul ei destin. Avea să primească o nouă identitate și un nou domiciliu. Nici măcar Malko nu știa încă unde. Ei își petrecuseră ziua la Credit Suisse. Elena virase 7 850 000 de dolari într-un cont CIA. Din acești bani avea să trăiască de acum înainte.

Cât despre Malko, el avu parte de câteva aranjamente amuzante, ajutat fiind de un consilier de finanțe. Având la dispoziție documentele furnizate de Elena, reușise să încurce nițel itele afacerilor dubioase ale clienților lui Igor Zakaiev, printre care se număra și Simion Gurevici. Malko trimise la diferite bănci câteva avize de transfer care riscau să facă ceva valuri. Printre acestea era și un virament de patru milioane de dolari, bani ce umpleau gaura făcută în bugetul CIA. Cât despre Leila, aceasta se întorsese în Caucaz, în compania lui Mukhit Saitakov și Așemez Goceaiev. Fusese unica soluție posibilă.

Acum urma o perioadă de destindere. Înainte de a părăsi Europa, Elena își cumpărase o rochie lungă de la Alaya, care îi venea ca turnată. Machiajul savant sublinia frumusețea gurii roșii, iar părul era și mai strălucitor ca altădată. Cei câțiva bărbați din jur îl invidiau din inimă pe Malko.

— Ce aveți de gând să faceți? o întrebă acesta.

Elena zâmbi.

— Nimic. Vreau să respir, să mă bucur de lumina soarelui. Ador soarele.

Sala de mese se golise. Mai rămăseseră doar ei și cei

patru „baby-sitter”. La Zurich, lumea se retrăgea devreme seara. Elena se ridică prima de la masă, fapt ce-i permise lui Malko să-i admire curbura șoldurilor, pusă în valoare de rochia strâmtă. Evident, aveau camere separate. Elena se opri în fața ușii ei, întorcându-se către Malko.

— Nu cred că ne vom mai revedea...

— Nici eu nu cred că va fi posibil...

Ea îl privi gânditoare. Era superbă, cu gura ei roșie ca sângele și cu cascada de păr negru.

— Mi-ați salvat viața, făcu Elena. Ar trebui să vă mulțumesc.

— Cum? Întrebă Malko vesel, încă sub efectul stării de euforie, după succesul reputat.

— Nu știu decât un singur mod de a-mi arăta gratitudinea, zise femeia cu vocea răgușită.

Ea se lipi de Malko și îi strivi buzele cu o sărutare, lăsându-se purtată apoi de el. La început, Malko nu simți un apetit prea mare. Numele Elenei fusese amestecat în prea multe afaceri dubioase. Știa că nu el îi salvase viața și că, dimpotrivă, ea îi făcuse lui un nenorocit de serviciu. Totuși de ce nu ar fi profitat de situație?

*

* *

Cei doi continuă în cameră ceea ce începuseră încă de pe culoar. Erau lipiți ca unul singur. Malko descoperi că sub rochie, Elena purta ciorapi, fapt ce dovedea că premeditase totul! Rochia îi alunecă pe parchet și în fața ochilor lui, apărură o viziune a anilor cincizeci, în sutien, slip și portjartier negru care susținea ciorapii strălucitori. După ce se lungi pe pat, Elena își scoase cu mișcări lente slipul negru.

— Mângâie-mă, susură ea ca o felină în călduri.

Malko se supuse, făcând-o să se încordeze ca un arc. Elena respira din ce în ce mai repede.

— Nu te opri! Nu te opri! făcu ea cu vocea răgușită.

După ce atinse extazul, ea șopti:

— De multă vreme nu am mai simțit așa ceva! De pe vremea când eram elevă, mărturisi ea cu un ton puțin rușinat.

*

Simion Gurevici urla la telefonul lui mobil, străbătând biroul ca un nebun.

— Dar, Dudaiev. Nu am făcut nimic! *Boje moi!* Îți jur pe capul mamei mele!

— Maică-ta este o târfă care a fătat un porc ticălos! Se auzi replica amabilă a interlocutorului său. Nu vrei să te lași de furat! Aștept o explicație de la tine. *Dobrîi vecer!*

Telefonul fu închis cu furie. Gurevici se lăsă să cadă într-un fotoliu. Era sleit de puteri. Îl apucase o puternică criză de hepatită. Nu mai înțelegea chiar nimic. Mai întâi, dispariția brutală a Elenei, pe care nimeni nu o mai văzuse după plecarea de la Pompe funebre. Mașina ei explodase, iar el nu știa cum se întâmplase. Nici la telefon nu mai răspundea. Pur și simplu se volatilizase și nici unul din amicii săi din FSB nu putuse să-l ajute. Nici nu-și revenise din acest șoc, că primise un telefon de la unul din asociații lui ceceni, care îl învinuia că i-ar fi lichidat contul din Bahamas. Chiar în momentul în care trebuiau să achiziționeze armament! Simion Gurevici se jurase pe ce avea mai sfânt că nu era cu nimic vinovat. Sunase apoi la bancă și i se confirmă faptul că fusese făcută o cerere de transfer folosindu-se codul său numeric personal...

Telefonul sună iar. De data asta era iar Dudaiev, prietenul lui cecen.

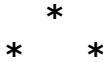
— M-am înfuriat degeaba, îmi pare rău. Te aștept să vii la hotel *Saliut* peste o oră, ca să discutăm.

— *Harașo! Harașo!* zise Gurevici ușurat.

El își adună repede actele, apoi se repezi la mașină și-i strigă șoferului:

— Du-mă la *Saliut!*

După o jumătate de oră, el intra în parchingul hotelului. Încă mai era cu mâna pe clanța portierei, când o mașină Opel Rekord, parcată în dreapta sa, sări în aer cu un zgomot asurzitor. Suflul deflagrației seceră totul în jur. Cu fața plină de sânge, cu un braț smuls și cu trupul plin de arsuri, Gurevici mai reuși să facă doar câțiva pași și se prăbuși chiar în fața hotelului. Cineva îi stinse haina care ardea încă, dar el nu mai simțea nimic.

La mănăstirea din Novodievici, băteau clopotele de aur pentru Raisa Gorbaciov. Cerul era albastru și senin. O mare imensă de oameni se adunase ca să vadă alaiul funebru. Locul era împânzit de poliție. Limuzina Ambasadei Statelor Unite, în care Malko stătea alături de Austin Redd, se opri în fața intrării micuței biserici. Ei coborâră și pătrunseră înăuntru, unde era reunită familia lui Gorbaciov. Austin Redd se aplecă la urechea lui Malko.

— Acolo este, tipul cel înalt din rândul al doilea, Alexandru Voloșin, șeful administrativ al Kremlinului.

Soția lui Boris Elțin era și ea alături de Gorbaciov, al cărui chip era răvășit de durere. Dacă se adunase atâta omenire, era pentru că rușii erau impresionați de marile povești de iubire. Camerele de luat vederi imortalizau clipa în care fostul președinte al Uniunii Sovietice își luă rămas bun și săruta pentru ultima dată chipul soției sale, secerată de leucemie cu trei zile mai devreme.

Ceremonia fu scurtă, apoi toată lumea se îndreptă către cimitirul aflat în spatele bisericii. Acolo se odihneau eroi ai Uniunii Sovietice, savanți, mari artiști, astronauti, nume celebre de nomenclaturiști. Sicriul fu depus în pământ. Rămăseseră în jur doar familia și câteva persoane oficiale. În momentul când se termină ceremonia, Austin Redd se apropie de Alexandru Voloșin și spuse încet:

— Iată dosarul despre care v-am vorbit. Sper că vă va fi de folos.

Rusul luă dosarul și-i mulțumi cu un zâmbet înghețat.

Dosarul conținea copiile documentelor retrase de la banca din Zurich. Cuprindea numele adevăraților beneficiari ai deturnărilor de fonduri din 1995 încoace. În total, unsprezece miliarde de dolari, din care de o bună parte profitase „Familia”. De acum, Kremlinul știa că CIA este la curent cu totul. În cazul în care Kremlinul ar fi avut proasta idee de a anula sau de a falsifica alegerile, lucrurile puteau fi date în vileag...

Malko se simțea bine. După eșecul suferit în Iugoslavia, reușise o adevărată victorie. Chiar împotriva celor mai

Limuzina Ambasadei Statelor Unite, în care Malko stătea alături de Austin Redd, se opri în fața intrării micuței biserici.

Ei coborâră și pătrunseră înăuntru, unde era reunită familia lui Gorbaciov. Austin Redd se aplecă la urechea lui Malko.

– Acolo este, tipul cel înalt din rândul al doilea, Alexandru Voloșin, șeful administrativ al Kremlinului.

Soția lui Boris Elțin era și ea alături de Gorbaciov, al cărui chip era răvășit de durere. Dacă se adunase atâta omenire era pentru că rușii erau impresionați de marile povești de iubire. Camerele de luat vederi immortalizau clipa în care fostul președinte al Uniunii Sovietice își lua rămas bun și săruta pentru ultima dată chipul soției sale, secerată de leucemie cu trei zile mai devreme. **Sfârșit.**

În momentul când se termină ceremonia, Austin Redd se apropie de Alexandru Voloșin și spuse încet:

– Iată dosarul despre care v-am tot vorbit. Sper că vă va fi de folos...